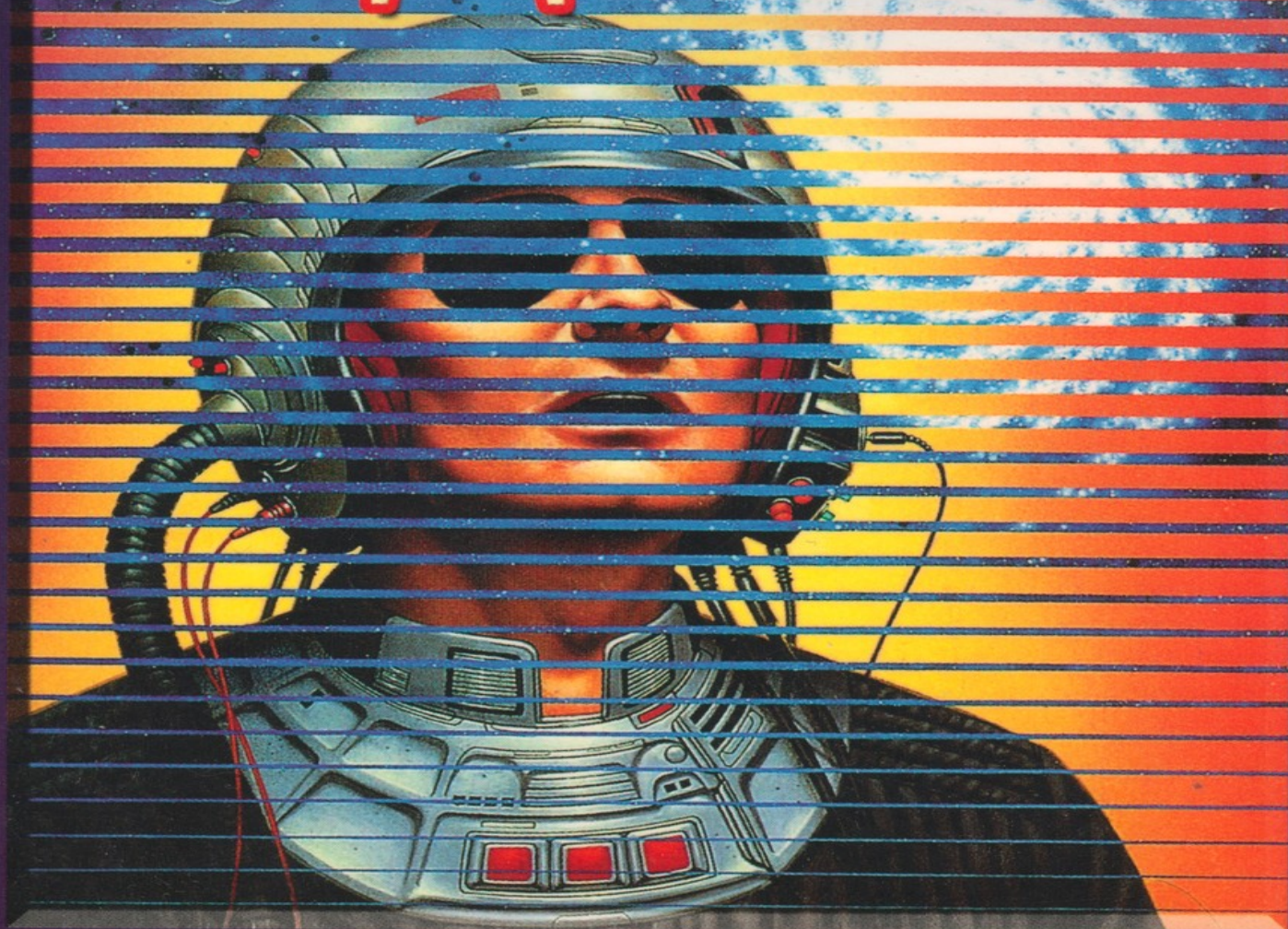

УИЛЯМ ГИБСЪН

ИДОРУ

Виртуалните идоли са вече факт.
Въпросът е кой командва парада...

КВАЗАР

УИЛЯМ ГИБСЪН ИДОРУ

Превод: Пламен Реджов

chitanka.info

Компютрите и 3D-анимацията са толкова развити, че вече съществуват виртуални личности със собствен живот.

Как ще се почувствате, ако вашият музикален идол е решил да се ожени за подобна виртуална личност? Най-малкото загрижени. И при първа възможност ще отлетите за Япония и ще проверите на място какво, по дяволите, става там.

Но ще откриете, че е било по-добре да не се забърквате в толкова дълбока и сложна игра, чийто режисьор е зараждащият се изкуствен интелект...

На Клєър

БЛАГОДАРНОСТИ

Японският режисьор Сого Ишии ми представи Забраненият град Коулун чрез снимките на Риуджи Миямото. Ишии-сан имаше идеята да снимаме там фантастичен филм. Не го направихме, но образът на Забраненият град продължи да ме преследва, въпреки че всичко, което знаех за него, идваше от смайващите снимки на Миямото. Те в крайна сметка допринесоха доста за описанието на Моста от романа ми „Виртуална светлина“.

Архитектът Кен Вайнбърг привлече вниманието ми към една статия за Забраненият град в „Архитектурен преглед“, от която научих за пръв път за „Градът на мрака“, великолепно нещо, създадено от Грег Жирар и Йън Ламбро („Уотърмарк“, Лондон, 1993). Джон Джерълд беше така добър да ми осигури от Лондон един брой.

Дължа всичко, което зная за рязането на пръсти, на криминалните мемоари на Марк Брандън Рийд — „Сатъра“ („Сатъра отвътре“, „Слай Инк“, Австралия, 1991). Мистър Рийд е доста по-страшен от Блекуел и има още по-малко уши.

„Племена на Скоростта“ на Карл Таро Грийнфелд („Харпър Колинз“, Ню Йорк, 1994) даде богата основа за представите ми за замайването на Лани.

Стивън Браун („Убедителния“) дерзаше по оформящото се произведение в течение на месеци, пращаше коментари всеки ден, понякога по няколко пъти, винаги търпелив, докато му изпращах замайваща бъркотия от несвързани фрагменти, която се очакваше той да приема като напредък. Без непрекъснатото му окуражаване и като че ли безкрайно търпение тази книга надали щеше да бъде завършена.

Моите издатели от двете страни на Атлантика също показаха голямо търпение и им благодаря за това.

1. КУБ НА СМЪРТТА К

След „През ключалката“ Лани научи за една друга работа от Ридел, нощната охрана на Шатото. Ридел беше едър мълчалив тенесиец с тъжна срамежлива усмивка, евтини слънчеви очила и уоки-токи, вечно закачено на ухото му.

— Парагон-Азия Дейтафлоу — каза Ридел. Беше около четири сутринта и двамата бяха седнали в огромни стари кресла. Бетонните трегери над главите им бяха боядисани ръчно с идеята да напомнят горе-долу светъл дъб. Столовете, както и другите мебели във фоайето на Шатото, бяха толкова огромни, че който и да седнеше в тях, изглеждаше смален.

— Наистина ли? — Лани се опитваше да се залъгва, че някой като Ридел би могъл да знае къде все още може да се намери работа.

— Токио, Япония. — Ридел смукна от изстуденото лате през пластмасова сламка. — Срецнах един образ в Сан франциско преди година. Ямазаки. Работи за тях. Казва, че им трябва сериозен мрежар.

Мрежар. Лани, който обичаше да мисли за себе си като за учен, потисна въздишката си.

— Работа по договор ли?

— Сигурно. Не ми каза.

— Не ми харесва идеята да живея в Токио.

Ридел разбърка със сламката пяната и леда, останали на дъното на високата пластмасова чаша, като че ли се надяваше да открие скрита под тях награда.

— Не е казал, че ще трябва. — Той вдигна поглед. — Бил ли си в Токио?

— Не.

— Сигурно е интересно място, след земетресението и след това. — Уоки-токито изписка и прошепна нещо. — Трябва да изляза и да проверя вратата при бунгалата. Идва ли ти се?

— Не — отвърна Лани. — Благодаря.

Ридел се изправи и автоматично приглади гънките по униформените панталони в цвят каки. Носеше черен пластмасов колан, накачен с различни неща в кобури, всичките черни, бяла риза с къси ръкави и странно неподвижна черна вратовръзка.

— Ще ти пусна телефона в кутията.

Лани го гледаше как прекосява теракотата и различните килими и изчезва зад тъмните полирани очертания на гишето за регистрация. Някога бяха въртели нещо за него по кабела, припомни си Лани. Готин тип. Карък.

Лани седя там, докато зората се промъкна през високите, извити прозорци и от мрачната пещера на трапезарията се дочу деликатното тракане на тайвански прибори за хранене. Имигрантски гласове, на някакъв степен диалект, който великите ханове сигурно биха разбрали. Ехото им заотскача от плочките на пода и от трегерите, наследени от време, което беше видяло издигането на предшествениците на Лани, на тяхната екология на знаменитостите и на страховития, ненарушим порядък на тяхната хранителна верига.

* * *

Ридел беше оставил сгънат лист от вестника на Шатото в пощенската кутия на Лани. Токийски телефонен номер. Лани го намери там следващия следобед, заедно с нова версия на окончателната му сметка от адвокатите.

Отнесе и двете в стаята, за която повече не можеше да се преструва, че е по джоба му.

* * *

След седмица беше в Токио и лицето му се отразяваше в обрамченото със злато огледало на асансьора, докато се изкачваше към третия етаж на агресивно безличната сграда „О Май Голи“^[1]. За да бъде приет в *Куб на смъртта К*, очевидно тематичен бар по Франц Кафка.

Излезе от асансьора в дълго помещение с име, гравирано с киселина върху метал: *Преображението*. Салари-санове в бели ризи бяха съблекли саката и разхлабили тъмните си вратовръзки и седяха до бар от изкусно корозирана стомана. Високите облегалки на столовете им бяха излети от кафява, хитиноподобна гума. Инсектоидни челюсти се извиваха над главите им като коси.

Лани пристъпи в кафявата светлина и тихия шепот на разговорите. Не разбираше японски. Неравномерно прозрачните стени изобразяваха мотиви с насекомни крила, издути коремчета и ципести кафяви крака, свити на равномерни интервали. Той забърза към извитата стълбичка, моделирана във формата на лъскави кафяви членчета.

От масите срещу бара го следяха очите на руските проститутки, на тази светлина безизразни като на кукли. Наташите бяха навсякъде — работнички, докарвани от Владивосток от Комбината. Стандартната пластична хирургия им придаваше строга конвейерна красота. Славянски барбита. По-простишка операция имплантираше и проследяващо устройство за удобство на сутенъорите им.

Стълбичката го изведе в *Наказателната колония*, дискотек, празен по това време на денонощието. Импулси беззвучна червена светлина проследяваха стъпките му през дансинга. От тавана висеше някаква машина. Всяка от многосъставните ѝ ръце, подобна на антикварно зъболекарско оборудване, завършваше с остър стоманен връх. Ямите, помисли той, припомняйки си смътно разказа на Кафка. Описанието на престъплението, изрязано на гърба на осъдения. Намръщи се при спомена за извърнати нагоре, неவிждащи очи. Потисна го и продължи.

Втора стълбичка, по-тясна и по-стръмна, и влезе в *Процесът*, тъмно помещение с нисък таван. Стени с цвета на антрацит. Мънички пламъчета, танцуващи зад синьо стъкло. Той се поколеба, заслепен от тъмнината и замаян от часовата разлика.

— Колин Лани ли сте?

Австралиец. Огромен. Изправен зад малка масичка, с рамене като на мечка. Нещо странно във формата на обръснатата му глава. И още една, много по-дребна фигура, седнала до него. Японец в карирана риза с дълги ръкави, закопчана чак до твърде широката яка. Премигва насреща през кръгли очила.

— Сядайте, мистър Лани — каза едрият.

И Лани забеляза, че лявото ухо на човека липсва, отдрано, и на мястото му има само груб белег.

* * *

Докато Лани работеше в „През ключалката“, началничката му се казваше Кати Торънс. Руса почти до бяло. Светла на границата на прозрачното, понякога осветлението създаваше илюзията, че в нея тече не кръв, а някаква течност с цвят на слама. На лявото ѝ бедро имаше тъмен индигов отпечатък на нещо усукано и многорого, скъп и жесток пиктоглиф. Виждаше се всеки петък, когато тя обикновено идваше на работа по шорти.

Тя винаги се оплакваше, че знаменитостите са много по-трудни за понасяне от какви да е дрехи. Лани беше чувал, че поколения нейни колеги са я събличали докрай.

Беше качила този ден краката си на ръба на бюрото. Носеше ботушки, старателно изпипани като копия на монтажнически, със закопчалки над дъгата на ходилото и връзки на глезена. Той хвърли поглед към стегнатата извивка на краката ѝ, от пухените чорапи до грапавия ръб на отрязаните дънки. Татуировката изглеждаше като нещо от друга планета, като знак или съобщение, изровено от дълбините на космоса, където е било оставено за човечеството — да го открие и преведе.

Попита я какво има предвид. Тя измъкна клечка за зъби, ароматизирана като мента, от обвивката ѝ. Очите ѝ — сиви по негово предположение — го изгледаха през контактни лещи с ментов оттенък.

— Никой вече не е наистина известен, Лани. Забелязал ли си го?

— Не.

— Имам предвид *наистина* известен. Няма останала толкова известност по принцип, поне не в стария смисъл на думата. Не е достатъчно, за да вилнее свободно.

— В стария смисъл на думата?

— Ние сме медиите, Лани. Ние *правим* тия задници известни. Въпрос на сделчици е. Те идват при нас, за да ги създадем. — Тя присви ботушите под себе си, точета до гънките на денима, бели

колене, прикриващи устата ѝ. Забалансира на пиедестала на многосъставния шведски стол зад бюрото.

— Добре де — Лани се върна към екрана пред него, — това пак си е слава, нали?

— Реална ли е обаче?

Той хвърли поглед към нея.

— Научили сме се да я печатаме като пари — каза тя. — Валутата на нашето царство. И вече сме отпечатали прекалено много, дори зрителите го разбират. Дава отражение в рейтингите.

Лани кимна, копнеейки тя да го остави да работи.

— Освен — тя раздели колене, така че той да я види как го казва — когато решим да унищожим някого.

Зад нея, отгатык анодираната решетка на Клетката, отгатык обрамчен правоъгълник от стъкло, който филтрираше всеки оттенък на замърсяване, небето над Бърбанк беше идеално чисто, като петно небесносиня боя, изпратено от доставчика на вселени.

* * *

Лявото ухо на човека беше поръбено с розова тъкан, гладка като восък. Лани се зачуди защо не е правен опит за козметична намеса.

— За да ме подсеца — каза човекът, проследявайки погледа на Лани.

— За какво?

— Да не забравям. Седнете.

Лани седна на нещо, смътно напомнящо стол — пригладена конструкция от черни дуралови тръби и ламиниран хексел. Масата беше кръгла, с размер приблизително на кормило. Зад синьото стъкло лижеше въздуха жертвено пламъче. Японецът с ризата на квадратчета и очилата с метални рамки примигваше непрекъснато. Лани загледа как другият мъж сяда и друго стройно столоподобно изчезва стряскащо под туловище като на сумист, с вид като че ли е съставено само от мускули.

— Справяме ли се с часовата разлика?

— Пия хапчета. — Лани си припомни тишината на орбиталната совалка и липсата на видимо движение.

— Хапчета значи — каза другият. — Хотелът добър ли е?

— Да. Готов съм за интервюто.

— Добре тогава. — Онзи разтърка енергично лице с покритите си с белези длани. Свали ги и се вгледа в Лани, като че ли го виждаше за пръв път. За да избегне погледа му, Лани се загледа в облеклото на мъжа — някакъв вид нанопорова куртка за упражнения, шита да стои свободно на по-дребен, но все пак много едър мъж. Без определен цвят в мрака на *Процесът*. Разкопчана до средата на гърдите. Опитваща се да удържи ненормалната телесна маса. Откритата плът беше нарязана и прекръстосана от белези, смайващи с разнообразието на формата и вида си като географска карта. — Е?

Лани вдигна поглед от белезите.

— Тук съм за интервю за работа.

— Така ли?

— Вие интервюиращият ли сте?

— Интервюиращият? — Двусмислената гримаса откри очевидна зъбна протеза.

Лани се обърна към японеца с кръглите очила.

— Колин Лани.

— Шиния Ямазаки. — Японецът протегна ръка и двамата размениха ръкостискане. — Говорихме по телефона.

— Вие ли ще проведете интервюто?

Вихрушка от премигвания.

— Извинявам се, не — отвърна събеседникът му. И добави: — Студент съм по екзистенциална социология.

— Не разбирам — каза Лани. Дватамата отсреща не отговориха нищо. Шиния Ямазаки изглеждаше смутен. Едноухият се хилеше.

— Вие сте австралиец — обърна се Лани към едноухия мъж.

— Тасманче — поправи го той. — Бях на страната на Юга при Вълненията.

— Да започнем отначало — предложи Лани. — Парагон-Азия Дейтафлу. От тях ли сте?

— Инат копеле.

— Върви си с другото — каза Лани. — Имам предвид професионално.

— Така си е. — Мъжът отсреща вдигна вежди, едната от които беше разсечена от засуканата розова нишка на белег. — Рез значи.

Какво мислите за *него*?

— Имате предвид рокзвездата? — попита Лани след известна борба с проблема около контекста.

Кимване. Мъжът изгледа Лани колкото се може по-тежко.

— От Ло/Рез? Състава? — Полуирландец, полукитаец. Счупен и неоправен после нос. Издължени зелени очи.

— Какво *мисля* за него ли?

В мирогледа на Кати Торънс този певец беше заслужил специална неприязън. Тя го разглеждаше като живо изкопаемо, обидно оцеляло от по-ранна, по-нееволюирала ера. Той е едновременно страхотно и незначително известен, твърдеше тя, както е и страхотно и незначително богат. Кати разглеждаше известността като някакъв потаен флуид, универсален елемент, подобен на флогистона от древността. Нещо, което при създаването на вселената е било равномерно разпръснато из нея, но сега може да бъде концентрирано при известни условия около определени личности и техните кариери. Според Кати Рез просто се беше задържал прекалено дълго. Чудовищно дълго. Той поставяше под съмнение валидността на теорията ѝ. Нарушаваше реда на хранителната верига. Сигурно нищо в нея не беше достатъчно голямо, за да го изяде — дори „През ключалката“. И докато съставът Ло/Рез издаваше продукти с възмутителна редовност и в най-различни медии, певецът им упорито отказваше да се самоунищожи, да убие някого, да се набърка в политиката, да си признае за интересен проблем с наркотици или за нестандартен вид сексуалност. Всъщност, да направи каквото и да било, подходящо за започване на човъркане в „През ключалката“. Блестеше не много силно, но постоянно и мъничко над обсега на Кати Торънс. Лани винаги беше смятал, че това е истинската причина тя да го мрази толкова.

— Спомням си, че си купих първия им албум — каза Лани след известен размисъл, усещайки странен подтик да им каже истината. — Когато излезе.

— Заглавие? — Едноухият беше още по-мрачен.

— „Небесен канал Ло Рез“ — отвърна Лани, благодарен на миниатюрния синапс, помогнал му да си го спомни. — Но не мога да кажа колко са издали оттогава.

— Двайсет и шест, без да броим сборните — обади се господин Ямазаки и поправи очилата си.

Лани усещаше как хапчетата, които беше взел и които се очакваше да потиснат проблема с часовата разлика, се изплъзват изпод него като разпадаща се фармакологична опаковка. Стените на *Процесът* като че ли се сближаваха.

— Ако няма да ми кажете за какво става дума, се прибирам в хотела — каза той на едноухия. — Уморен съм.

— Кийт Алън Блекуел. — Онзи протегна ръка. Лани се остави неговата да бъде вдигната и разтърсена. Дланта на безухия беше като някакъв инструмент за физически упражнения. — Кийти. Ще пийнем по едно-две и ще си поприказваме.

— Кажете ми преди това дали сте от Парагон-Азия — предложи Лани.

— Въпросната фирма е ред-два в паметта на компютър в стаичка на улица Лигон — каза Блекуел. — Мените, но би могъл да кажеш, че е *наше* мените, ако това ти оправя идеята.

— Не съм сигурен оправя ли го — запъна се Лани. — Вдигате ме на полет дотук за интервю за работа, след това ми казвате, че фирмата, за която трябваше да ме интервюират, не съществува.

— Тя *съществува* — отвърна Блекуел. — В машината на улица Лигон.

Пристигна сервитьорка, облечена в безформени сиви торбести дрехи и покрита с нарисувани синини.

— Голяма халба „Кирин“. Студена. За теб, Лани?

— Кафе с лед.

— „Кола Лайт“, ако обичате — добави онзи, който се беше представил като Ямазаки.

— Окей — каза весело безухият Блекуел, когато сервитьорката изчезна в полумрака.

— Ще съм благодарен, ако можете да ми обясните какво правим тук — обади се Лани. И забеляза, че Ямазаки трескаво драска по екрана на малък ноутбук, а светлинната писалка проблясва слабо в мрака. — Записвате си това, нали?

— Извинявам се, не. Водя си бележки за костюма на сервитьорката.

— Защо? — запита Лани.

— Извинявам се — каза Ямазаки, записа бележката, изключи ноутбука и пъхна внимателно писалката във вдлъбнатина отстрани. — Студент съм по такива неща. Навик ми е да записвам преходностите на популярната култура. Нейният костюм повдига въпроса: дали просто отразява темата на клуба или представлява някакъв по-дълбок отговор на травмата от земетресението и последващата реконструкция?

[1] О, Боже мой! — Бел.прев. ↑

2. НЕБЕСНА ЛИНИЯ ЛО РЕЗ

Срещнаха се на полянка в джунглата.

Келси беше направила растителността: големи ярки русовски^[1] листа, анимирани орхидеи, изпъстрени с представата ѝ за тропически багри (която напомняше на Чиа за веригата магазинчета, където се продават „натурални“ козметични продукти с цветове, съвършено непознати за природата). Зона, единствената от телеприсъстващите, която някога беше виждала нещо подобно на истинска джунгла, беше измайсторила звуковата част. Имаше птичи гласове, невидими, но реалистично доплеруващи насекоми и странно растително шумолене, изкусно намекващо не за змии, а за някакво срамежливо космато нещо, любопитно и с меки лапички.

Светлината, каквато беше там, проникваше до тях през високи зелени дървесни корони, прекалено дисниевски за вкуса на Чиа. Въпреки че нямаше реална нужда от светлина — мястото така или иначе се състоеше единствено от нея.

Синята ацтекска безплътна мъртвешка глава на Зона светеше и призраците на сините ѝ длани примигваха като стробоскопирани гълъби:

— Тая кастрирана курва, безтелесната, се е постарала да му впримчи душата. — От купола на неоновия череп изхвъркнаха сини стилизирани зигзази, сякаш да подсилят думите.

Чиа се чудеше какво всъщност е казала. Дали „кастрирана курва“ беше артефакт от симултанния превод онлайн, или на мексикански наистина можеш да го кажеш?

— Чакаме сигурно потвърждение от токийския орден — напомни им Келси. Баща ѝ беше данъчен адвокат от Хюстън и по време на срещи у дъщеря му се вмъкваше по нещо от неговия специфичен работен жаргон и от способността му да *чака*, която Чиа намираще за дразнеща — особено когато биваше заявена от някоя какавида с очи като чинии, излязла от някое старо *анимационно филмче*. Чиа беше дяволски сигурна, че Келси не би изглеждала като

нея на живо, ако им беше писано да се срещнат по този начин. (Самата Чиа в момента се представяше като леко изкривена според нея версия на това, което огледалото ѝ показваше, че е всъщност. По-малък нос, може би. Устните — малко по-пълни. Но това беше всичко. Почти.)

— Точно така — каза Зона с миниатюрни, бясно вихрещи се в очите ѝ регистри. — Ще чакаме. Докато *той* се приближава все повече към онова, което му е писано. Ще чакаме. Ако аз и моите момичета трябваше да чакаме толкова, Плъховете щяха да ни изметат от улиците.

Зона беше, както тя твърдеше, водач на въоръжена момичешка банда *чиланга*. Може би не най-злият в Мексико сити, но достатъчно сериозен по отношение на територия и подчинение. Чиа не беше сигурна, че го вярва, но това придаваше по-особен заряд на срещите им.

— Наистина ли? — Келси изскочи от своята какавида с елфическо достойнство, недоверчиво примигвайки със своите *манга*-кошутени клепки. — В *такъв* случай, Зона Роса, защо не се замъкнеш до *Токио* и не разбереш какво наистина *става*? Имам предвид дали *Рез* е казал това — че ще се ожени за нея? И докато се занимаваш с това, разбери дали тя *съществува*, или не, ясно?

Регистрите спряха на монета от десет цента.

Сините ръце се изпариха.

Черепът изглеждаше отдалечен на безкрайно разстояние и въпреки това оставаше абсолютно на фокус, ясен във всеки структурен детайл.

„Стар номер“ — помисли си Чиа. Бариера.

— Знаеш, че не мога да направя това — каза Зона. — Имам отговорности тук. Мария Кончита, водач на Плъховете, заяви, че...

— Все едно *ни* пука? — изстреля се Келси право нагоре, нейната какавиденост беше бледа мъгла срещу издигащото се кълбо от зеленина. Докато тя се носеше под купола, слънчев лъч галеше една от невъзможните скули. — Зона Роса е абсолютен лайнар! — изрева тя съвсем не като какавида.

— Не се карайте — каза Чиа. — Това е *важно*. Моля ви.

Келси изведнъж се снижи:

— Тогава *ти* върви — каза тя.

— Аз?

— Ти — рече Келси.

— Не мога — отвърна Чиа. — До Токио? Как да стане?

— Със самолет.

— Ние не сме богати като теб, Келси.

— Имаш паспорт. Знаем, че имаш. Майка ти трябваше да ти направи, когато се занимаваше с оная работа с попечителството. А и знаем, че в момента, меко казано, се шматкаш преди новото училище, нали?

— Да...

— Тогава какъв е проблемът?

— Твоят баща е известен данъчен адвокат!

— Знам — отвърна Келси. — И лети напред-назад по целия свят, за да прави пари. Но знаеш ли какво още печели, Чиа?

— Какво?

— Точки за чести полети. Трупа яко точки за чести полети. На „Еър Магелан“.

— Интересно — каза ацтекският череп.

— Токио — каза злата какавида.

„Проклятие“ — помисли си Чиа.

* * *

Стената срещу леглото на Чиа беше украсена с постер два на два метра с лазерния взрив от обложката на „Небесна линия Ло Рез“, техния първи албум. Не този, който имате, ако сте го купили днес, а оригиналният — със снимката на групата, която бяха направили за онова решаващо първо пускане на независимия албум „Кучешка супа“. Тя беше изтеглила файла от сайта на клуба в деня, когато се бе включила. Беше намерила място близо до Магазина, където можеше да го разпечата с тези размери. Все още беше най-любимият ѝ — и не само защото на него всички все още изглеждаха толкова млади, както майка ѝ все повтаряше. Тя не харесваше това, че членовете на Ло/Рез бяха почти на нейната възраст. Защо Чиа не си падаше по музика на свои връстници?

— Моля ти се, мамо, кой?

— Ами например оня Хромиран Коран.

— Тъпотия, мамо.

Чиа подозираше, че усещането за време на майка ѝ коренно и необяснимо се различава от нейното. Не само понеже за майката на Чиа месец не беше особено дълъг период, а и защото нейното „сега“ бе крайно ограничено и педантично. Управлявана от новините, смяташе Чиа. Хранена от кабела. Настояще, наострено за кой да е изпратен от хеликоптер незабавен доклад за трафика.

За Чиа „сега“ беше дигитално, разтегливо, моментно напомняне, поддържано от глобални системи, които никога нямаше да ѝ се наложи да разбира.

„Небесна линия Ло Рез“ беше пуснат, ако може да се каже така, седмица (всъщност шест дни) преди Чиа да се роди. Тя предполагаше, че дискове с албума едва ли биха стигнали до Сиатъл навреме за нейното раждане, но ѝ харесваше да вярва, че тук е имало техни слушатели дори тогава — ПакРим ясновидци, ловящи нови звуци от странни парчета дори като източнотайпейската версия на „Кучешка супа“. Със сигурност встъпителните акорди на „Позитронно предупреждение“ бяха разтърсили молекулите на сиатълския въздух, някъде в нечие мазе, в съдбовния момент на нейното раждане. Тя го знаеше някак си, също както знаеше, че „Забит пиксел“ — дори не песен, а само Ло, дивеещ с някаква китара, взета от заложна къща — трябва да е свирела *някъде*, когато майка ѝ, която е говорела съвсем малко английски по това време, избрала името ѝ от нещо въртящо се по Търговския канал, след като фонетичните ласки на тези срички я докоснали в Следродилното отделение като някаква идеална комбинация от италиански и английски звуци. Така бебето ѝ, червенокосо още тогава, впоследствие било кръстено Чиа Пет Маккензи (за ужас на отсъстващия ѝ баща канадец, както Чиа научи по-късно).

Тези мисли я споходиха в предалармения мрак точно преди инфрачервеното примигване на будилника ѝ да заблещука мълчаливо върху халогенната галерия, карайки я да освети Ло/Рез в цялото величие на тяхната „Кучешка супа“. Рез с разкопчана риза (но съвсем подигравателно) и Ло ухилен, с прототипа си на мустаци, които още не са пораснали.

Здравейте, момчета. Опипваше за дистанционното. Инфрачервено цъкане в сенките. Цък: Еспресоматик. Цък: кубичен радиатор.

Усещаше под възглавницата си непознатата форма на своя паспорт. Беше като грамота на вино от добра реколта, от твърда морскосиня пластмаса, наподобяваща изкуствена кожа, с щамповани златен печат и орел. И билетите на „Еър Магелан“ в техния мек бежов пластмасов плик, както бяха взети от представителството на пътническата агенция. Заминаваше.

Пое дълбоко дъх. Къщата на майка ѝ като че ли също въздъхна, но по-колебливо, докато дървеният ѝ скелет скърцаше в студената зимна утрин.

* * *

Таксито пристигна навреме, колкото и да е невероятно, и не свирна с клаксона точно както беше поискано. Келси беше обяснила как се правят тези работи. Освен това след бърз преглед на личния живот на Чиа беше измислила и прикритието за нейното предстоящо отсъствие: десет дена на Сан Хуаните с Хестър Чен, чиято майка, червива с пари лудитка, толкова силно се страхуваше от електромагнитната радиация, че живееше без телефон, в замък от плавей, с покрив от чимове и без никакво електричество.

— Кажй ѝ, че ще правиш медиен пост, преди нещата с новото ти училище да се уредят — ѝ беше казала Келси. — На нея това ще ѝ хареса.

И на майката на Чиа, която смяташе, че дъщеря ѝ прекарва твърде много време с ръкавици и очила, това наистина ѝ се понрави.

Чиа всъщност обичаше кроткия Хестър, който изглежда се снабдяваше с всичко на Ло/Рез, което излизаше, и то някак си, без да се вживява толкова, колкото можеше да се очаква. А и тя вече беше опитала насладата от уединението на острова на мисис Чен. Майката на Хестър беше накарала и двамата да носят специални бейзболни шапки, ушити от някаква устойчива на ЕМР материя, така че техните млади мозъци да не се къпят непрекъснато в невидимата супа на зловредното медийно пространство.

Чиа се бе оплакала на Хестър, че с шапките изглеждат като гъзарчета.

— Не бъди расист, Чиа.

— Не съм.

— Класик тогава.

— Въпрос на *естетика*.

И сега, в прегрятото такси, с едната чанта до нея на седалката, тя почувства вина за тази измама — майка ѝ спеше там, зад затъмнените прозорци, покрити със скреж, под тежестта на своите трийсет и пет години и на украсения с цветя юрган, който Чиа беше купила от „Нордстромс“. Когато Чиа беше малка, майка ѝ носеше косата си на дълга плитка, чийто край бе защипан с тюркоаз, абанос и издялани парчета кост, като магическата опашка на някое митично животно, примамваща Чиа да я грабне. И къщата също изглеждаше тъжна, сякаш съжаляваше, че тя заминава, бялата боя се лющеше от сивата деветдесетгодишна кедрова ламперия. Ами ако тя никога не се върне?

— Накъде? — попита шофьорът, чернокож мъж с дебело найлоново яке и гладък кариран каскет.

— СийТак — отвърна Чиа и се облегна на седалката.

Профучаха покрай стария „Лексус“, който съседите държаха върху бетонови блокчета на платното.

Рано сутрин летищата са призрачни места. Витае тягостно усещане, което може да се настани и у теб, нещо тъжно и празно. Коридори и хора, отдалечаващи се надолу по тях. Тя стоеше в редица зад хора, които никога не беше виждала и никога нямаше да види отново. С чанта на рамо и с паспорта си и билета в ръка. Искаше още една чаша кафе. Имаше една в стаята ѝ, в Еспресоматика. Която тя трябваше да измие, защото сега щеше да мухляса, докато отсъства.

— Да?

Мъжът зад гишето носеше раирана риза, вратовръзка с логото на „Еър Магелан“, повторено по диагонал надолу върху нея, и нефритена топчеста обичка на устната си. Чиа се чудеше как ли изглежда долната му устна, когато я маха. Тя реши, че не би я сваляла, ако има такава. Подаде му билета си. Той го извади от плика с въздишка — даваше ѝ да разбере, че това е нейна работа.

Тя го наблюдаваше как сканира билета ѝ.

— „Еър Магелан“ едно-нула-пет до Нарита, двупосочен, втора класа.

— Точно така — каза Чиа, опитвайки се да бъде полезна, но това изглежда не му хареса.

— Документ за пътуване.

Чиа му подаде паспорта си. Той го погледна така, сякаш никога не беше виждал паспорт, въздъхна и го пхна в процепа в гишето, чиито алуминиеви ръбове бяха очукани и някой ги беше покрил с прозрачно тиксо, вече мръсно и отлепено. Мъжът гледаше в монитор, който Чиа не можеше да види. Може би щеше да ѝ каже, че не може да замине. Сети се за кафето в нейния Еспресоматик. Щеше да е още топло.

— 23 Т — обяви той, докато бордната ѝ карта се къдреше от друг процеп. Той извади паспорта и ѝ го подаде заедно с билета и картата. — Терминал 52, синята зала. Нещо за деклариране?

— Не.

— На пътници, преминали проверката, може да им бъде направена неинвазивна ДНК проба — каза той. Думите се сляха, понеже го каза само защото така трябваше.

Тя прибра паспорта и билета в специален джоб вътре в анорака си. Задържа картата в ръка. Тръгна, оглеждайки се за синята зала. Трябваше да слезе надолу, за да я открие, и да се качи на един от онези влакове, които са като асансьор, който върви настрани. Половин час по-късно беше преминала проверката и гледаше печатите по циповете на ръчната си чанта. Изглеждаха като пръстени от червени гумени бонбони. Не очакваше да направят това; мислеше да намери телефонен автомат в чакалнята, да се логне и да изпрати последните новини в клуба. Никога не слагаха печати на чантата ѝ, когато отиваше във Ванкувър при чичо си. Само че онова не беше точно международен полет, не и след Споразумението.

Беше се качила на движещата се пътека към Терминал 52, когато видя синята лампа високо отпред да мига. Там имаше малка бариера и войници, които подреждаха слизащите от лентата хора в редица. Бяха облечени в камуфлажни униформи и не изглеждаха много по-възрастни от момчетата в последното ѝ училище.

— Проклятие — чу да казва дългокосата блондинка пред нея, в чиято коса личаха допълнително вплетени кичури. С плътни червени устни, няколко слоя спирала, големи подплънки на раменете, къса поличка и бели каубойски ботуши. Като онази кънтри певица, която майка ѝ харесваше, Ашли Модайн Картър. Кичозно, но с пари.

Чиа слезе от пътеката и зае мястото си в редицата зад жената, която приличаше на Ашли Модайн Картър.

Войниците вземаха проби от коса и проверяваха паспортите на хората. Чиа предположи, че това е потвърждаване на самоличността, защото ДНК-то стоеше в паспорта, преобразувано в нещо като баркод.

Устройството за проба беше малка сребърна палка, която засмукваше краищата на няколко кичура и ги отрязваше. „Ще се сдобият с най-голямата колекция от нацъфтяла коса на света“ — помисли Чиа. Сега беше ред на русата. Имаше две войничета — едно да борави с устройството и едно да бърбори на редицата: „Вече сте се съгласили с това, след като сте дошли дотук, моля представете паспорта си.“

Чиа наблюдаваше как жената изпъчи гърди, подаде паспорта си на войника, заслепи го със сексапил като електрическа крушка и с широка усмивка го накара да премигне, да преглътне и почти да изпусне паспорта. Той ухилено го напъха в малка конзола, прикрепена към бариерата. Другият войник повдигна палката си. Чиа видя жената да се пресяга, да избира един от допълнителните кичури в косата си и да подава крайчеца му за проба. Цялото нещо отне може би осем секунди, включително връщането на паспорта ѝ, а първият войник още се усмихваше, когато дойде ред на Чиа.

Жената продължи напред, след като извърши нещо, за което Чиа беше съвсем сигурна, че е углавно престъпление. Трябваше ли да каже на войника?

Не го направи. Върнаха ѝ паспорта и се запъти към Терминал 52. Там се озърна за жената, но не я видя.

Гледаше въртящите се на стените реклами, докато ги повикаха да се качват.

* * *

Място 23Е остана свободно, докато Чиа чакаше да излетят и смучеше ментовия бонбон, който ѝ даде стюардесата. Тя откри, че това е единственото празно място в самолета. Реши, ако никой не седне, да вдигне облегалката за ръката и да се свие там. Опита се да създаде негативно мисловно поле — сила, която да не позволи някой да се качи

в последния момент и да се настани. Това беше идея на Зона Роса, част от цялата оная работа с момичешките бандитски бойни изкуства. Чиа не виждаше как можеш сериозно да вярваш в практическото им приложение.

И не се получи, защото по пътеката между редовете се появи онази блондинка. И не беше ли разпознавателно прецракване това, което Чиа видя в очите ѝ?

[1] Теодор Русо (1812–1867) — френски художник пейзажист. — Бел.прев. ↑

3. ПОЧТИ ГРАЖДАНИН

Беше една нощ през седмицата, сряда, когато Лани за последно видя Кати Торънс и татуировката ѝ не се виждаше. Тя стоеше в Клетката и крещеше, докато той изпразваше шкафчето си. Носеше блейзър от Армани, ушит от дефтин с цвят на оксидиран метал, съответстващата му пола скриваше космическия знак. Отвореното деколте на бялата ѝ ръчно ушита блуза откриваше единичен наниз от перли. Нейната парадна униформа. Викаше на килима заради измяната на своя подчинен.

Той знаеше, че тя крещи, защото устата ѝ беше отворена, но звуците на нейния гняв не можеха да проникнат през равното съскащо бучене на генератора на бял шум^[1], осигурен от адвокатите му. Бяха го посъветвали да носи генератора през цялото време на това свое последно посещение в канцелариите на „През ключалката“. Беше инструктиран да не прави никакви изказвания. Със сигурност нямаше да чуе такива.

По-късно той щеше да се чуди понякога как точно бе оформила яростта си. Някакво повторно изявление на теорията за известността и естеството на цената ѝ, за мястото на „През ключалката“ в това, за неспособността на Лани да работи там? Или се бе съсредоточила върху неговото предателство? Но той не беше чул; просто беше сложил тези неща, които не му бяха чак толкова нужни всъщност, в набръчкана пластмасова кутия, която още миришеше слабо на мексикански портокали. Ноутбукът, който мъкнеше със себе си още от колежа — сега със счупен екран, неизползваем. Изолирана халба с белецо се лого на окръг Нисан. Бележки, които беше правил на хартия, против правилника на офиса. Изцапан с кафе факс от жена, с която беше спал в Икстапа, чиито инициали не можеха да бъдат разчетени сега и чието име беше забравил. Безсмислени лични вещи, предназначени за контейнера за боклук в паркинга на сградата. Но нямаше да остави нищо тук и Кати продължаваше да крещи.

Сега, в Куб на смъртта К, той предположи, че му бе казала как никога повече няма да работи отново в този град и наистина изглежда нямаше да може. Нелоялността към работодателя беше черна точка в досието на всеки. Особено в този град, където това беше резултат от нещото, наричано някога скрупули, припомни си Лани.

Самата дума сега го поразя като учудващо нелепа.

— Усмихна се — Блекуел се взираше в него през малката масичка.

— Изчерпване на сератонина.

— Храна — каза Блекуел.

— Всъщност не съм гладен.

— Имаш нужда от въгледозареждане — заяви Блекуел и се изправи. Заемаше забележителен обем пространство.

Лани и Ямазаки се вдигнаха на крака и последваха Блекуел надолу извън Куб на смъртта К, за да излязат от самата сграда „О Май Голи“. Извън сумрака, в хромираното и неоново дърво на Ропонги Дори. Смрад на изгнила риба и плодове дори в тази студена влажна нощ, макар и потисната от карамелената сладникавост на китайски газохол от автомобилите, бръмчащи по магистралата. Но имаше някакво спокойствие в непрекъснатия глас на трафика и Лани се почувства по-добре, изправен и в движение.

Ако продължеше да се движи, може би щеше да успее да разгадае замисъла на Кийт Алън Блекуел и Шиния Ямазаки.

Блекуел ги поведе по пешеходен прелез. Ръката на Лани усети неравност по металния парапет. Видя, че е случайна гънка или бръчка на блестящ малък стикер; момиче с голи гърди, усмихващо му се от сребриста холограма с големината на длан. Щом ъгълът на погледа му се промени, тя изглеждаше като да сочи към телефонния номер над главата си. От край до край перилата бяха облепени с тези малки реклами, макар че имаше определени места, където няколко бяха отлепени, за да бъдат прегледани по-късно.

Туловището на Блекуел изместваше тълпата към далечния край на тротоара като товарен кораб сред поток от клатушкащи се екскурзионни лодки.

— Въглехидрати — каза той през огромното си рамо. Поведете ги надолу по някаква уличка, тесен тунел от цветна светлина, покрай денонощна ветеринарна клиника, зад чийто прозорец двама облечени в

бели престилки хирурзи оперираха нещо, за което Лани предполагаше, че е котка. Отпуснатата малка жива картина от пешеходци беше поспряла тук и наблюдаваше от паважа.

Блекуел се пъкна настрани в осветена пещера, където пара се издигаше от тенджери зад тезгях от реконструиран гранит.

Лани и Ямазаки го последваха вътре, докато продавачът вече сипваше ястие от мазен бежов бульон по поръчка на австралиеца.

Лани гледаше как Блекуел надига купата към устата си и очевидно вдишва по-голямата част от юфката си, отделяйки я от остатъка с рязко стисване на блестящите си изкуствени зъби. Мускулите в дебелия врат на мъжа работеха мощно, докато той преглъщаше. Лани гледаше втренчено.

Блекуел избърса устата си с обратната страна на едната си розово издялана ръка. Оригна се.

— Дай ни една от онези резливите бебешки в кутийки.

Той пресуши цялата бира на един дъх и разсеяно смачка твърдата стоманена кутийка, като че ли беше хартиена чаша.

— От същото — каза той и подаде с дрънчене купата си на продавача.

Въпреки или поради тази проява на ненаситност, Лани изведнъж огладня и обърна внимание на своята купа, където тънки като хартия розови парченца месо от неизвестен произход се грееха върху юфка от саргасови водорасли.

Лани ядеше мълчаливо, както и Ямазаки, докато Блекуел погълна още три бири без осезаем ефект. Докато допиваше останалия бульон и оставяше купата си на тезгяха, Лани забеляза зад щанда реклама на нещо, наречено „Прекрасна автентична плодова напитка от Апъл Шайърс“^[2]. Първоначално го прочете погрешно като Алисън Шайърс, обект на неговите чувства някога.

„Вкусете влажния топъл живот в Апъл Шайърс“ — съветваше рекламата.

* * *

Алисън Шайърс, която най-напред се появи като анимирани снимки, след първите му пет месеца в „През ключалката“ беше до

известна степен обикновено привлекателно момиче, мърморещо статистиките си на въображаеми кастинг директори, агенти, някой, който и да е.

Кати Торънс беше наблюдавала лицето му, докато той гледаше екрана.

— Покорен вече, а, Лани? Алергична реакция към *сладко*! Първите симптоми са нещо като вътрешно раздразнение, негодувание, смътно, но постоянно усещане, че ти се подиграват и те използват...

— Тя дори не е толкова „сладка“, колкото последните две.

— Именно. Тя изглежда почти нормално. Почти гражданка. Проследи я.

Лани погледна нагоре.

— Защо?

— Проследи я. Той може да се измъкне, преструвайки се, че тя е сервитьорка или нещо такова.

— Мислиш, че е тя?

— Там има още триста други лесни, Лани. Избирането на кандидати е начало.

— Напосоки?

— Наричаме го инстинкт. Проследи я.

Лани кликна с курсора, бледосинята стрелка съвсем случайно застина върху скритата зеница на сведеното око на момичето. Отбеляза я за по-подробно проучване, като вероятен временен партньор на публично женен актьор, известен по начина, одобряван от Кати Торънс. Някой, който трябва да следва правилата на хранителната верига. Не прекалено голям за „През ключалката“, за да го погълне. Но той или неговите дресьори са били много предпазливи досега. Или много големи късметлии.

Но стига толкова. До Кати беше достигнал слух по един от онези „задни канали“, от които тя зависеше, и сега хранителната верига трябваше да следва пътя си.

— Събуди се — каза Блекуел. — Заспиваш ваницата си. Време е да ни кажеш как загуби последната си работа, ако ще ти предлагаме нова.

— Кафе — каза Лани.

* * *

Лани не беше, внимаваше да го отбележи, воайор. Той имаше особена дарба да се занимава със структури за събиране на данни и медицински документирана липса на концентрация, които можеше да обедини при определени условия в състояние на патологично свръхсъсредоточаване. Това го правеше, продължи той под звуците от Ропонги версия на Амос и Андите, извънредно добър изследовател. (Не спомена за държавното сиропиталище в Гейнсвил, нито за опитите, които може да са били правени там, за да излекуват липсата му на концентрация. Опитите с 5-СБ или други подобни.)

Приложимите данни по отношение неговата годност за работа бяха, че той е интуитивен ловец на информационни модели: от типа сигнатури, които отделни индивиди създаваха по невнимание в мрежата, докато извършваха досадната и в същото време безкрайно сложна работа на живота в дигитално общество. Липсата на концентрация на Лани, прекалено малка, за да бъде измерена, го правеше естествен нападател на канали, прехвърляйки се от програма на програма, от една база данни на друга, от платформа на платформа, по начин, който беше, ами, интуитивен.

И това беше изгодата всъщност, когато дойде време да си търси работа: Лани беше еквивалент на търсач на вода, кибернетична водна вещица. Той не можеше да обясни как вършеше онова, което вършеше. Той просто не знаеше.

Той дойде в „През ключалката“ от DAT Америка, където беше асистент изследовател в проект с кодово име ТАЙДЪЛ^[3]. Лани никога не успя да разбере дали ТАЙДЪЛ беше акроним, нито (дори бегло) за какво е ТАЙДЪЛ, което показваше нещо от корпоративната култура на DAT Америка. Той беше прекарал времето си в преглеждане на огромни полета от недиференцирани данни, гледайки за „нодални“^[4] точки“, които беше обучен да разпознава от екип френски учени, които до един бяха страстни тенисисти и нито един от тях нямаше никаква полза да обяснява тези нодални точки на Лани, който се почувства като изпълняващ функцията на нещо като местен екскурзовод. Каквото и да търсеха французите, той беше там, за да им го осигури. И това надминаваше Гейнсвил, безспорно. Докато ТАЙДЪЛ, каквото и да бе

това, не беше спрян и изглежда за Лани нямаше друга работа в DAT Америка, французите изчезнаха и щом Лани се опита да говори с другите изследователи за това, което са правели, те го изгледаха така, сякаш беше побъркан.

Когато отиде на интервю за „През ключалката“, интервюиращ беше Кати Торънс. Нямаше как да знае, че тя е завеждащ отдел или че скоро щеше да бъде негов шеф. Той й каза истината за себе си. По-голямата част във всеки случай.

Тя беше най-бледата жена, която Лани беше виждал някога. Бледа на границата на прозрачността. (По-късно той научи, че това се дължи много на козметиката и в частност на „Британска линия“, която се славеше със специфични избелващи качества.)

— Винаги ли носите малайзийски имитации на тъмносини „Брукс Брадърс“ с копчета, господин Лани?

Лани беше погледнал надолу към ризата си или поне се беше опитал.

— Малайзия?

— Броят на шевовете е абсолютно точен, но все още не са усвоили обтегнатостта на конеца.

— О!

— Няма значение. Малко прототипна елегантност може всъщност да добави известна тръпка тук. Все пак можете да разхлабите вратовръзката. Определено разхлабете вратовръзката. И дръжте комплект флумастери в джоба си. Ненадъвкани, ако обичате. И един от онези дебели плоски маркери, с наистина гаден флуоресциращ цвят.

— Шегувате ли се?

— Вероятно, господин Лани. Може ли да ви наричам Колин?

— Да.

Тя никога не го нарече Колин, тогава или когато и да било.

— Ще откриеш, че хуморът е много важен в „През ключалката“, Лани. Необходимо средство за оцеляване. Ще видиш, че печатът, който оцелява най-дълго тук, е доста уклончив.

— Какво искате да кажете, госпожице Торънс?

— Кати. Искам да кажа, че е трудно да бъде цитиран ефективно в меморандум. Или в съда.

* * *

Ямазаки беше добър слушател. Той мигаше, преглъщаше, кимаше, играеше си с горното копче на ризата си от шотландско каре и всичко това някак си успяваше да покаже, че той разбира смисъла на историята на Лани.

Кийт Алън Блекуел беше нещо друго. Той седеше там бездеен като парче говеждо месо, напълно неподвижен, освен когато си вдигаше лявата ръка и стискаше и въртеше парчето ушна възглавничка, останала от лявото му ухо. Той правеше това без колебание или притеснение и у Лани остана впечатление, че това му доставя някакво облекчение. Парчето плът леко почервения под грижите на Блекуел.

Лани седеше на тапицирана пейка, с гръб към стената. Ямазаки и Блекуел бяха с лице срещу него. Зад тях, над еднакво чернокосите глави на късните нощни Ропонги пиячи на кафе, холографският образ на съименника на веригата се носеше пред страхотен залез зад заснежените върхове на Андите. Устните на анимационния Амос бяха като надути червени гумени наденички, расистка пародия, която моментално би спечелила запалителна бомба навсякъде в басейна на Ел Ей. Той държеше чаша с кафе, бяла, в традиционен стил, от която се вдигаше пара, в голяма, трипръста Дисни ръка с бяла ръкавица.

Ямазаки се прокашля деликатно.

— Разказвахте ни, извинете, за вашите преживявания в „През ключалката“?

* * *

Кати Торънс започна, като предложи на Лани възможност да сърфира в мрежата, в стила на „През ключалката“.

Тя взе два компютъра от Клетката, изпъди четирима служители от СБЕ, покани Лани вътре и затвори вратата. Столове, кръгла маса, голяма дъска на стената. Той гледаше как тя закачи компютрите в дейтапортове и извика идентични образи на дългокос мръснорус тип в средата на двайсетте. Козя брадичка и златна обица. Лицето нищо не говореше на Лани. Можеше да е лице, което бе подминал на улицата

час преди това, лицето на второстепенен актьор в сапунена опера или лицето на някой, чийто фризер наскоро е бил открит натъпкан с пръстите на жертвите му.

— Клинтън Хилман — каза Кати Торънс. — фризьор, готвач на суши, музикален журналист, допълнително и в хардкор със среден бюджет. Тази снимка е обработена, разбира се. — Тя почукваше по клавишите, възстановявайки я. Очите и брадичката на Клинт Хилман станаха по-малки на екрана ѝ, с няколко щраквания.

— Вероятно го е направил сам. Ако беше направено професионално, нямаше да има нищо, от което да се възстанови.

— Участва в порно?

Лани изпита неясно съжаление към Хилман, който изглеждаше някак безпомощен и уязвим без брадичката си.

— Не ги интересува големината на брадичката — каза Кати. — Основното в порното е улавянето на движението. Съвсем близък план. Всичко е двойно тяло. Слагат по-добри лица по плакатите. Но все някой трябва да слиза в канавките и да клати грозотии, нали?

Лани я простреля с поглед през рамо.

— Щом казваш.

Тя му подаде чифт професионално подсилени, гумирани Томсънови очила/наочници.

— Оправи го.

— Да оправя?

— Него. Намери онези нодални точки, за които ми говореше. Снимката е врата към всичко, което имаме за него. Каруци, пълни с абсолютна скука. Информация като море от тапиока, Лани. Безкрайно ванилово поле. Той е толкова скучен, колкото денят е дълъг, а денят е дълъг. Направи го. Ощастливи ме. Направи го и си осигуряваш работа.

Лани погледна изкривения Хилман върху екрана си.

— Не ми каза за какво да търся.

— Всичко, което би било интересно за „През ключалката“. За аудиенцията на „През ключалката“. Която може най-добре да бъде определена като порочен, мързелив, крайно невеж, постоянно гладен организъм, жадуващ за топлата божествена плът на миропомазаните. Аз лично обичам да си представям нещо с големината на бебе хипопотам, с цвета на варен картоф, престоял една седмица, дето живее само, в тъмното, в двойна стая, някъде далеч в предградията на

Топека. Покрито е с очи и се поти непрекъснато. Потта потича в очите и им смъди. То няма уста, Лани, няма гениталии и може да изразява само своите неми противоположности на убийствен гняв и детинско желание, като сменя каналите с универсално дистанционно. Или като гласува на президентски избори.

* * *

— СБЕ?

Ямазаки беше извадил бележника си и приготвил молива. Лани откри, че няма нищо против. Това правеше мъжа да изглежда още по-спокоен.

— Стратегическа бизнес единица — каза той. — Малка конферентна стая. Осведомителен офис на „През ключалката“.

— Осведомителен офис?

— Калифорнийска система. Хората нямат собствени бюра. Вземаш компютър и телефон от Клетката, когато влизаш. Слагаш го на бюро, ако имаш нужда от повече периферни устройства. СБЕ са за срещи, но е трудно да вземеш такава, когато ти трябва. Получаваш шкафче, за да държиш личните си вещи вътре. Гледаш да не виждат никакви разпечатки. А също мразят...

— Защо?

— Защото може да си записал нещо от вътрешната мрежа и то да излезе. Този твой бележник никога не би бил пуснат извън Клетката. Ако не е имало хартия, те са направили запис на всяко обаждане, всеки извикан образ, всеки натиснат клавиш.

Блекуел сега кимна, неизбръснатото му кубе докосваше червения отблясък на устните на Амос.

— Сигурност.

— И вие успяхте, господин Лани? — попита Ямазаки. — Намерихте... нодалните точки?

[1] Бял шум (по аналогия с бяла светлина) — звук, съдържащ комбинация от всички доловими от ухото честоти, разпределени равномерно по целия обхват на скалата. — Бел.прев. ↑

[2] Ябълковите графства. — Бел.прев. ↑

[3] От англ. tidal — отнасящ се до приливите и отливите. — Бел.прев. ↑

[4] От англ. nodal — възлов. — Бел.прев. ↑

4. ВЕНЕЦИЯ СЕ ДЕКОМПРЕСИРА

— Мълчи сега — каза жената от 23Е, а Чиа не беше казала абсолютно нищо. — Кака ще ти разкаже приказка.

Чия вдигна поглед от екрана на гърба на седалката, където си пробиваше път през единайсето ниво на орязана за авиолиниите версия на „Черепни войни“. Блондинката гледаше право напред, не в Чиа. Нейният екран беше свален така, че да може да използва гърба му като поднос. Беше изпила още една чаша от студения доматиен сок, за който продължаваше да плаща на стюарда да ѝ носи. По някаква причина чашите идваха със стърчащи стръкчета целина, сложени в тях като сламка или бъркалка, но блондинката изглежда не ги искаше. Тя нареди пет от тях в квадрат на подноса по начин, по който дете може да построи стените на малка къща или ограда за животни-игралки.

Чиа погледна надолу към пръстите си върху наличния тъчпад на „Еър Магелан“. Отново нагоре към гримираните очи. Гледащи я в момента.

— Има едно място, където винаги е светло — каза жената. — Светло, навсякъде. Няма тъмно място. Светло като мъгла, като нещо падащо, винаги, всяка секунда. С всичките му цветове. Кули, чиито върхове не можеш да видиш, и падащата светлина. Долу, в ниското, те струпват барове. Барове, стриптийз клубове и дискотеки. Наредени като кутии за обувки, една върху друга. И независимо колко надалече си проправяш път, независимо колко стъпала изкачваш, на колко асансьора се качваш, независимо до колко малка стая се добираш накрая, светлината все те открива. Това е светлина, която влиза под вратата като прах. Фина, толкова фина. Влиза под клепачите ти, ако намериш начин да заспиш. Но ти *не искаш* да спиш там. Не и в „Шинджуку“. Нали?

Чиа изведнъж осъзна реалната физическа маса на самолета, ужасяващата неправдоподобност на неговото преминаване през пространството, неговия въздушен скелет, вибриращ в ледената нощ някъде над морето, извън брега на Аляска сега — невероятно, но факт.

— Не — Чиа се чу да казва, щом „Черепни войни“, забелязали нейното невнимание, я върнаха едно ниво назад.

— Не — съгласи се жената, — *не искаш*. Знам. Но те те карат. Те те карат. В центъра на света.

След което тя облегна главата си назад, затвори си очите и започна да хърка.

Чиа излезе от „Черепни войни“ и пъкна тъчпада в джоба на гърба на седалката. Искаше ѝ се да изкрещи. За какво беше *това*?

Стюардът дойде, събра оградата от целина в салфетка, взе чашата на жената, избърса подноса и го прибра обратно в гърба на седалката.

— Чантата ми? — каза Чиа. — В багажника? — посочи тя.

Той отвори капака над нея, извади чантата и я подаде в скута ѝ.

— Как се махат тези? — Тя докосна халките от твърдо червено желе, които държаха циповете.

Той взе малък черен инструмент от черен кобур на колана си. Изглеждаше като нещо, с което бе виждала ветеринар да подрязва ноктите на куче. Той държеше другата си ръка присвита, за да хване малките топчета, в които се превърнаха халките, когато той ги клъцна с инструмента.

— Мога ли да пусна това? — Тя дръпна единия цип и му показа своите *Сендбендъри*, напъхани между четири чифта навити пликчета.

— Тук не можете да се включвате, само в бизнес или в първа — каза той. — Но имате достъп до това, което носите. Свържете го с дисплея на гърба на седалката, ако искате.

— Благодаря — отвърна тя. — Имате ли запушалки за уста? — Той продължи нататък.

Хъркането на блондинката падна до полубръмчене, докато се друсаха над въздушна яма. Чиа изрови очилата и накрайниците от техните гнезда от чисто бельо и ги сложи до себе си, между хълбока си и облегалката. Извади Сендбендърите, затвори ципа на чантата и използвайки свободната си ръка и двата си крака, натика чантата под седалката пред нея. Ужасно ѝ се искаше да излезе оттук.

Със Сендбендърите на бедрата си, тя небрежно провери батерията. Осем часа на икономичен режим, ако имаше късмет. Но сега не ѝ пукаше. Размота захранващия кабел от моста на очилата си и го включи. Накрайниците бяха оплетени, както винаги. „Не бързай“ —

каза си тя. Една скъсана сензорна връзка и щеше да е тук цяла нощ с клонинг на Ашли Модайн Картър. Малки сребърни напръстници, гъвкави рамки за пръстите; беше лесно... Захранване за всеки. Включване и *включване*...

Блондинката каза нещо в съня си. Ако можеш да го наречеш сън.

Чиа вдигна очилата си, сложи ги с плъзгане и натисна голямото червено копче.

— Махам се оттук.

Така и направи.

Ето я на края на леглото ѝ, гледаше плаката на Небесна линия Ло Рез. Докато Ло не забеляза. Той надигна полупорасналия си мустак и ѝ се ухили.

— Ей, Чиа.

— Ей. — Опитът го запази беззвучно, в интерес на уединението.

— Как си, момиче?

— В самолет съм. На път към Япония.

— Япония? Яко. Въртиш ли нашия Будокан диск?

— Не ми се говори, Ло. — Не и със софтуерен образ, колкото и да беше сладък.

— Спокойно. — Той ѝ се ухили с онази котешка усмивка, ъгълчетата на очите му се сбръчкаха и стана неподвижен образ. Чиа се огледа наоколо и се разочарова. Нещата някак си не бяха със съвсем правилни размери или може би е трябвало да използва онези фрагментарни пакети, които разбъркват всичко по малко, да сложи прах в ъглите и петна около ключа за лампата. Зона Роса се кълнеше в тях. Докато беше вкъщи на Чиа ѝ хареса, че построението беше по-чисто, отколкото стаята ѝ някога е била. Сега то я изпълни с носталгия; накара я да почувства липсата на истинското.

Тя насочи ръце към дневната, преминавайки край това, което би било вратата на спалнята на майка ѝ. Скелетът бе набързо сглобен и там нямаше „там“, нямаше интериор. Ъглите на дневната също бяха скицирани, а мебелите ги беше взела от една „Плеймобил“ система, която беше по-стара от Сендбендърите ѝ. Криво изрисувана риба плуваше монотонно в стъклена маса за кафе, която тя бе направила, когато беше на девет. Дърветата зад предния прозорец бяха още по-стари: перфектно цилиндрични креоленокафяви стволоче, всеки от тях поддържащ отровназелено памучно кълбо от хомогенна шума. Ако ги

наблюдаваше достатъчно дълго, отвън щеше да се появи Мумфалумфагусът и да поиска да играе, за това тя спря да ги гледа.

Тя се разположи на дивана от „Плеймобил“ и погледна към програмите, разхвърляни върху масичката за кафе. Системният софтуер на Сендбендърите ѝ изглеждаше като някой старомоден брезентов мях за вода, нещо като манерка (наложи ѝ се да се консултира с „Какво са нещата“, нейния картинен речник, за да го разбере). Беше преносимо и поразително органично, с мънички капчици вода, напираси през стегнатата плетка на тъканта. Ако погледнеш в много близък план, ще видиш неща отразяващи се в отделните капки: повторемост, която беше като наниз от мъниста или кожата на гърлото на гущер, дълъг пуст плаж под сиво небе, планини в дъжда, речна вода върху различно оцветени камъни. Тя обичаше Сендбендърите; те бяха най-добрите. СЕНДБЕНДЪРС, ОРЕГОН, се виждаше слабо върху запотения брезент, сякаш беше почти избледняло под пустинното слънце. ВЕРСИЯ 5.9. (Тя имаше всички подобрения до 6.3. Казваха, че 6.4 е бъгава.)

До водния мях лежеше нейната училищна работа, представена от папка с три пръстена, понасяща обидите на изкуственото бит-разлагане, корицата ѝ гниеше, пълна с дигитална гной. Напомни си, че ще трябва да реформатира това, преди да започне в новото си училище. Твърде младежко.

Колекцията ѝ на Ло/Рез, албумите, компилациите и пиратките бяха изобразени като оригинално оформените дискове. Те бяха струпани възможно най-небрежно до архивния материал, който тя успя да сглоби, откакто я приеха в сиатълския клон. Това изглеждаше, благодарение на щастлива размяна на файлове с един член от Швеция, като литографирана ламаринена кутия за обяд, Рез и Ло, надничачи замаяни със замъглени погледи от нейния плосък правоъгълен капак. Шведският фен беше сканирал произведението от петте отпечатани повърхности на оригинала, след това го нанесе върху рамка. Оригиналът вероятно беше непалски, със сигурност нелицензиран и на Чиа ѝ харесваше обърнатият печат. Зона Роса поиска копие, но засега единственото, което беше предложила, беше поредица от долнопробни телевизионни реклами за петия концерт в Мексико Доум. Те дори не бяха *достатъчно* долнопробни и Чиа не беше готова да разменя. Имаше неясен документален филм за едно бразилско турне, който би

трябвало да е правен от публично достъпен филиал на „Глобо“. Чиа искаше това, а и Мексико и Бразилия бяха в една и съща посока.

Тя прокара пръст по струпаните дискове, ръката ѝ беше структурирана, върхът на пръста беше покрит с трепкащ живак и си помисли за Слуха. Имало е слухове преди, имаше слухове и сега, винаги щеше да има слухове. Имаше един слух за Ло и онзи датски модел, че щели да се женят и може би е бил верен, макар те никога да не го бяха направили. И винаги имаше слухове за Рез и разни хора. Но това бяха хора. Датският модел беше човек, колкото Чиа си мислеше, че е торба със сополи. Слухът беше нещо друго.

Тя беше на път към Токио, за да разбере какво точно.

Тя избра „Небесна линия Ло Рез“.

Виртуалната Венеция, изпратена от баща ѝ за тринайсетия ѝ рожден ден, изглеждаше като стара прашина книга с кожени корици, гладката кожа на места беше протъркана и беше като фин велур, дигитален еквивалент на пране на дънки в пералня, пълна с топки за голф. Лежеше до безличната, безформена папка, която беше нейното копие от решението за развода и споразумението за попечителство.

Тя издърпа Венеция към себе си и я отвори. Рибата премигна извън фаза, тъй като системата ѝ стартира вторична програма.

Венеция се декомпресира.

Пиацата беше в среднозимен монохром, фасадите направени от мрамор, порфир, полиран гранит, яспис, алабастр (по желание имената на скъпите минерали се показваха в менюто в периферното изображение). Този град на крилати лъвове и златни коне. Този пропуснат час на сивата и безкрайна зора.

Тя можеше да е тук сама, или да дойде със своя Музикален Учител.

Баща ѝ — обади се от Сингапур, за да ѝ честити рождения ден — ѝ беше казал, че Хитлер, по време на първото си и единствено посещение, се измъкнал, за да се разходи из улиците сам, в същите тези малки часове, вероятно полудял и тичал като куче.

Чиа, която имаше само смътна представа кой може да е бил Хитлер, и то предимно от споменавания в песни, разбра порива. Камъните на Пиацата се надиплиха под нея като коприна, когато тя вдигна сребърен пръст и се забърза към лабиринта от мостове, вода, арки, стени.

Тя нямаше представа какво трябва да означава това място, как и защо, но то беше в идеална хармония със себе си и с пространството, което заемаше, вода и камък намираха безупречно своето място в това мистериозно цяло.

Най-чепатият софтуерен продукт, съществувал някога. Ето ги и встъпителните акорди на „Позитронно предупреждение“.

5. НОДАЛНИ ТОЧКИ

Клинтън Емъри Хилман, два̀сет и пет годишен — фризьор, готвач на суши, музикален журналист, порно — допълнително, сигурен доставчик на незаконна зародишна тъкан на трима от по-вътрешните членове на определено... Дукове на Взрива^[1], чието „Бебе от войната в залива“ влезе направо на осемнайсетото в класацията на „Билборд“, беше здраво въртяно по „Аз ♥ Америка“ и вече е било обект на дипломатически протести от страна на няколко ислямски държави.

Кати Торънс изглеждаше като да е подготвена да бъде удовлетворена.

— А зародишната тъкан, Лани?

— Ами — каза Лани, докато оставяше слушалките до компютъра — мисля, че това може да е добрата част.

— Защо?

— Трябва да е иракска. Те сериозно настояват да се направи нещо. Няма да стрелят, ако е друга.

— Нает си на работа.

— Наистина?

— Трябва да си свързал обажданията до Вентура с глобите за паркиране от гаража в Бевърли Сентър. Макар че би било трудно да пропуснеш онази разпространила се заблуда за „Бебета от войната в залива“.

— Чакай малко — отвърна Лани. — Ти си знаела.

— Това е най-важната част от шоуто в сряда. — Тя затвори компютъра без да я притеснява, че не махна възстановената брадичка на Клинт Хилман. — Но току-що имах шанса да те наблюдавам как работиш, Лани. Ти си самороден талант. Можех почти да повярвам, че в тая глупост за нодалните точки има нещо. Някои от действията ти нямаха никаква логика, но току-що те видях хладнокръвно да разбиваш нещо, което отне един месец на трима опитни изследователи. Ти го направи за по-малко от половин час.

— Част от това беше незаконно — каза Лани. — Вие сте свързани с части на DAT Америка, до които не би трябвало да имате достъп.

— Знаеш ли какво е споразумение за неразкриване на тайни, Лани?

* * *

Ямазаки вдигна поглед от бележника си:

— Много добре — каза той, вероятно на Блекуел. — Това е много добре.

Блекуел надигна туловището си, поликарбоновата рамка на стола изскърца леко в знак на протест.

— Но не се е задържал дълго там, нали?

— Малко повече от шест месеца — отвърна Лани.

* * *

Шест месеца може да бъде много дълго време в „През ключалката“.

Той използва по-голямата част от първата си заплата, за да наеме малка гарсонiera в ретрооборудван паркинг на Бродуей Авеню, Санта Моника. Купи ризи, които според него приличаха повече на онези, които носеха хората в „През ключалката“, и остави малайзийските с копчетата, за спално бельо. Купи си чифт скъпи слънчеви очила и направи всичко необходимо никога да не носи само един маркер в джоба на ризата си.

Животът в „През ключалката“ имаше известна съсредоточеност. Колегите на Лани се ограничаваха до определен диапазон емоции. Определен тип хумор, както каза Кати, беше високо ценен, но имаше забележително малко смях. Очакваният отговор беше контакт с очите, кимане, лека усмивка. Тук бяха разрушавани животи, понякога и пресъздавани, кариери бяха съсипвани или изграждани наново. Защото работата на „През ключалката“ беше ритуалното кръвопускане, а

кръвта, която пускаха, беше алхимична течност: известността в нейната най-сурова, най-чиста форма.

Способността на Лани да открива ключови данни в очевидно случайни остатъци от несъществуваща информация му спечели завистта и злобното възхищение на по-опитните изследователи. Той стана любимецът на Кати и почти му хареса, когато разбра за плъзналия слух, че те двамата имат връзка.

Нямаха — с изключение на онзи път в нейния апартамент в Шърман Оукс и това не беше добра идея. Нещо, което никой от двамата не искаше да повтори.

Но Лани продължаваше да се затваря в себе си, да се концентрира, да разчупва обвивката на онова, което се проявяваше като негов талант, негов усет. А на Кати това ѝ харесваше. Със своите очила и наетата линия на „През ключалката“, разкриваща му мрачните пространства на DAT Америка, той все повече се чувстваше у дома. Отиваше там, където Кати предложеше. Откриваше нодалните точки.

Понякога, заспивайки в Санта Моника, той се чудеше дали е възможно да има по-голяма система, поне в по-далечна перспектива. Вероятно целостта на DAT Америка също имаше свои нодални точки, инфогрешки, които биха могли да бъдат проследени до някаква друга истина, друга форма на знание, дълбоко в сивите купища информация. Но само ако имаше някой, който да зададе правилния въпрос. Той нямаше никаква представа какъв може да е този въпрос, ако изобщо съществува такъв, но някак си се съмняваше, че някога ще бъде зададен от СБЕ в „През ключалката“.

„През ключалката“ произлизаше от програмирането на „реалността“ и мрежовите таблоиди от края на двайсети век, но приличаше на тях не повече, отколкото някое голямо, бързо, двукрако месоядно прилича на своите лениви, обитаващи плитчините прадеди. „През ключалката“ беше развитата форма, притежаваше пълни права в целия свят. Печалбите на „През ключалката“ бяха платили цели сателити и бяха построили сградата, в която той работеше в Бърбанк.

„През ключалката“ беше толкова популярно шоу, че се бе развило като нещо близко до старата идея за мрежа — предпазено от непредвидени резултати и обградено от периферии, всяка от които беше проектирана да отклони зрителя от критичното ядро, познатия и

надежден кървав жертвеник, който един от мексиканските колеги на Лани наричаше „Димящо огледало“.

Беше невъзможно да работиш в „През ключалката“ без усещане за участие в историята, или иначе казано, в онова, което Кати Торънс би казала, че е *заменило* историята. Самата „През ключалката“, подозираше Лани, вероятно беше една от онези по-големи нодални точки, които той понякога се улавяше, че се опитва да си представи, информационна особеност, отваряща се в някаква невъобразимо по-дълбока структура.

В своето търсене на по-малки нодални точки от типа, който Кати го изпращаше да открие в DAT Америка, Лани вече беше въздействал върху резултатите на общински избори, пазара на патентовани генни доставки, законите за аборта в щата Ню Джърси и развитието на възторжено проевтаназия движение (или самоубийствен култ, зависи) наречено „Спри в непрогледния мрак“, да не споменаваме живота и кариерите на няколко дузини различни знаменитости.

Невинаги по най-лошия начин от гледна точка на това, което обектите на шоуто бяха пожелали за себе си. Материалът на Кати за Дуковете на Взрива, разобличаващ особеното пристрастие на групата към иракска зародишна тъкан, направи следващия им албум платинен (и доведе до открити процеси и публични обесвания в Багдад, но той допускаше, че поначало животът там е труден).

Самият Лани не беше зрител на „През ключалката“ и подозираше, че това е било в негова полза, когато бе кандидатствал за изследовател. Той нямаше също така и твърдо мнение за шоуто. Приемаше го, доколкото изобщо бе мислил за него, като нещо, което съществува. „През ключалката“ беше начинът, по който се правеха определен тип новини. „През ключалката“ беше мястото, където работеше.

„През ключалката“ му позволяваше да прави единственото нещо, за което имаше уникална дарба, затова той съумяваше да се въздържа от това да мисли за причини и последици. Дори сега, опитвайки се да обясни мотивите си на внимателния господин Ямазаки, му се стори трудно да усети ясно някакво чувство за отговорност. Богатите и известните, бе казала веднъж Кати, рядко са станали такива случайно. Възможно бе да са едното или другото, но много рядко, случайно, и двете.

Знаменитостите, които не бяха нито едното от двете, бяха нещо друго и Кати ги разглеждаше като кръстове, които тя трябва да носи: масов убиец например или родителите на последната му жертва. Нямаха блясъка на звезди (макар че тя винаги таеше надежда за убийците, чувствайки, че поне имат потенциал).

Кати искаше другия тип, насочваше вниманието на Лани и на още тридесетина други изследователи към по-интимните страни от живота на тези, които бяха предназначено или поне умерено известни.

Алисън Шайърс въобще не беше известна, но мъжът, за който Лани потвърди, че има връзка с нея, беше достатъчно известен.

И тогава на Лани започна да му се изяснява нещо.

Алисън Шайърс *знаеше* някак си, че той беше там и гледаше. Сякаш го усещаше как се вторачва в полето от информация, което отразяваше нейния живот. Поле, чиято повърхност бе направена от всички онези малки парченца, които бяха архивът на нейното ежедневие, така както бяха регистрирани в дигиталната материя на света.

Лани започна да вижда оформяща се нодална точка върху отражението на Алисън Шайърс.

Тя щеше да се самоубие.

[1] От англ. Duke Nuke'em — известна компютърна игра. — Бел.прев. ↑

6. ДРНХ

Чиа беше програмираше своя Музикален учител да има влечение към мостове. Той се появяваше в нейната виртуална Венеция винаги когато тя пресичаше някой мост с умерена скорост: строен млад мъж с бледосини очи и склонност да носи дълги висящи палта.

Той беше предмет на погледни-и-почувствай действие, в своята бета версия, когато адвокати, представящи уважаван британски певец, бяха заявили, че дизайнерите на Музикалния учител са използвали сканирани образи на техния клиент като много млад. Това беше уредено извън съда и всички по-късни версии, включително и тази на Чиа, бяха внимателно направени много по-общо. (Келси ѝ беше казала, че това основно е било свързано със смяната на едното му око, но защо само едното?)

Тя го беше заредила във Венеция на своето второ посещение, за да ѝ прави компания и да осигурява музикално разнообразие, и това — да настрои появяванията му според моментите, когато пресичаше мостове — ѝ се стори добра идея. Имаше много мостове във Венеция, някои от тях не бяха нищо повече от малка арка от каменни стъпала, простиращи се над най-тесните части на каналите. Имаше Мост на въздишките, който Чиа избягваше, защото го намираще за тъжен и зловещ, и Мост на юмруците, който тя харесваше основно заради името, и още много други. И Риалто, голям и прегърбен, и невероятно стар, където баща ѝ каза, че хората са изобретили банковото дело, или специфичен вид банково дело. (Баща ѝ работеше за една банка, заради което трябваше да живее в Сингапур.)

Тя вече беше забавила движението си през града, сега крачеше нагоре по стъпалата на Риалто. Музикалният учител ходеше елегантно до нея с развявано от бриза палто с цвят на маджун.

— ДРНХ — каза той, подтикнат от нейния поглед. — Диатонично Разработване на Неизменна Хармония. Известна още като Мажорен Акорд с Низходяща Басова Линия. „Въздух в сол мажор“ на Бах, 1730. „По-бледа сянка от бяло“ на Прокъл Харум, 1967.

Ако тя го погледнеше сега, щеше да чуе примерите му без посока и с точната сила на звука. След това — повече за ДРНХ и още примери. Макар да го бе взела за компания, не за лекция. Но лекциите бяха всичко, което съществуваше за него, освен изображенията му, които се състояха в това, че бе рус и добре сложен и носеше дрехите си по-красиво, отколкото кой да е човек би могъл някога. Той знаеше всичко, което можеше да се знае за музиката, и нищо повече.

Не знаеше колко дълго е била във Венеция при това си посещение. Все още харесваше точно тази минутка-преди-зазоряване, затова я настройваше по този начин.

— Знаеш ли нещо за японската музика? — попита тя.

— Кой стил по-точно?

— Който слушат хората.

— Популярна музика?

— Предполагам.

Той се поколеба, обърна се с ръце в джобовете на панталоните си и палтото му се отметна, разкривайки хастара.

— Можем да започнем с жанр, наречен *енка* — каза той, — макар да се съмнявам, че ще ти хареса.

Софтуерните агенти правеха това — научаваха какво харесваш.

— Корените на съвременния японски поп се появяват по-късно, с мащабното създаване на нещо, наречено „групови звуци“. Този феномен е бил свързан с подражаването, явно е комерсиален. Под влияние на западния поп — крайно разводнен. Много скучен и еднообразен.

— Но наистина ли имат певци, които не съществуват?

— Певците-фантоми — отвърна той, докато изкачваша гърбицата на моста. — *Идору*. Някои от тях са чудовищно популярни.

— Самоубивали ли са се хора заради тях?

— Не знам. Възможно е да са го правили, предполагам.

— А женели ли са се?

— Не ми е известно.

— Ами Рей Тоеи? — Тя се почуди дали така се произнася.

— Опасявам се, че не знам нищо за нея — каза той с леко потрепване, което се появяваше, когато го питаш за музика, излязла след него. Това винаги караше Чида да го съжالياва, макар да знаеше, че е нелепо.

— Няма значение — каза тя и затвори очи.

Свали си очилата.

След посещението във Венеция самолетът изглеждаше още по-нисък и тесен — клаустрофобична тръба, натъпкана със седалки и хора.

Блондинката беше будна и я гледаше. Сега приличаше далеч по-малко на Ашли Модайн Картър — без повечето от грима си. Лицето ѝ беше само на сантиметри.

Тогава тя се усмихна. Беше бавна, променяща се усмивка, сякаш минаваше през различни фази, всяка ръководена от притеснение или колебание.

— Харесва ми компютърът ти — започна тя. — Изглежда така, като че ли е направен от индийци или нещо такова.

Чиа сведе очи към своите Сендбендъри. Изключи червеното копче.

— Корал — каза тя. — Тези са тюркоаз. А тези, които изглеждат като слонова кост, са ядката на някакъв орех. Възстановими са.

— Останалото е сребро?

— Алуминий — обясни тя. — Топят стари захвърлени на плажа кутии, които изравят от пясъка. Тези панели са микарта. Това е лен с колофон в него.

— Не знаех, че индийците могат да правят компютри — каза жената и посегна към извития ръб на Сендбендърите. Гласът ѝ беше нерешителен и слаб като на дете. Нокътят на пръста, който докосна нейните Сендбендъри, беше яркочервен, японският лак беше издраскан и нацърбен. Пръстът потръпна, след това се отдръпна.

— Пих прекалено много. В тях имаше и текила. Еди ѝ казва „Витамин Г“. Не бях *зле*, нали?

Чиа поклати глава.

— Не мога винаги да си спомням дали съм била *зле*.

— Знаеш ли колко още има до Токио? — попита Чиа. Единственото, което можеше да измисли.

— Близо девет часа — отвърна блондинката и въздъхна. — По-ниските от скоростта на звука самолети са скапана работа, нали? Еди ми беше направил резервация за свръхзвуков, в бизнес класа, но после каза, че нещо се объркало с билета. Еди взема всички билети от това място в Осака. Веднъж пътувахме с „Еър Франс“, първа класа.

Седалката ти става на легло и те покриват с юрганче. И имат отворен бар ето там, и просто оставят бутилките отвън, и шампанско, и най-добрата храна.

Споменът изглежда не я развесели.

— И ти дават парфюм и грим в оригиналните им опаковки, от „Хермес“. От естествена кожа. Защо отиваш в Токио?

— О! — каза Чиа. — О. Ами... Една приятелка. За да се видя с една моя приятелка.

— Толкова е странно. Нали разбираш? След земетресението.

— Но всичко е възстановено вече. Нали?

— Разбира се, но го направиха толкова бързо, предимно с тази нанотехнология, която просто израства. Еди отиде там, преди прахта да се уталожил. Каза ми, че можело да видиш как тези кули растат нощем. Стаите до върха, като клетъчна конструкция, и стените, просто залепящи се отгоре, една след друга. Каза, че било като да гледаш топяща се свещ, но на обратно. Тръпки да те побият. Не издава никакъв звук. Машините са твърде малки, за да се видят. Могат да влязат в тялото ти, разбираш ли?

Чиа усети скрита нотка на паника в това.

— Еди? — попита тя с надеждата да смени темата.

— Еди е нещо като бизнесмен. Отиде в Япония, за да прави пари след земетресението. Казва, че инфа, инфа... *структурата* била широко отворена тогава. Казва, че то счупило гръбнака й един вид, и можело да отидеш и да се внедриш бързо, преди да е зараснала и да се е втвърдила отново. И тя зараснала *около* Еди, сякаш той е нещо като присадка, така че сега той е част от инфа, инфа...

— Инфраструктурата.

— Структурата. Да. И сега той е вътре, в цялата тази енергия. Той е собственик на сгради и притежава всичките тези клубове и има дялово участие в музика, видео и други неща.

Чиа се наведе напред, издърпа чантата си изпод седалката отпред и прибра Сендбендърите.

— Там ли живееш, в Токио?

— Една част от времето.

— Харесва ли ти?

— То е... аз... ами... *Особено*, нали? Не е като никое друго място. Това огромно нещо се случи там, след това го поправиха с

нещо, което беше може би още по-огромно, по-голяма промяна, и всеки се разхожда наоколо, преструвайки се, че никога не се е случвало, че нищо не се е *случило*. Но знаеш ли какво?

— Какво?

— Виж някоя карта. Карта отпреди. Голяма част от нещата *дори не са там, където бяха*. Не са дори наблизно. Е, някои неща са — Дворецът, онази магистрала, и онова голямо нещо — градският съвет в „Шинджуку“, но много от останалото сякаш са си го измислили. Изхвърлиха всичкия боклук от труса във водата като в сметище и сега застрояват и това. Нови острови.

— Знаеш ли — каза Чиа, — наистина съм изморена. Мисля, че ще се опитам да поспя малко.

— Казвам се Мериалис. Като една дума.

— Аз съм Чиа.

Чиа затвори очи и се опита да пусне облегалката си още малко назад, но това беше максимумът.

— Хубаво име — отвърна Мериалис.

Чиа си представи, че чува ДРНХ, за който ѝ говори Музикалният учител, зад шума на двигателите, не толкова звук сега, а част от нея. Онази по-бледа сянка от нещо си, но никога не успя да го разбере напълно.

7. ВЛАЖНИЯТ, ТОПЪЛ ЖИВОТ В ИЛИСЪН ШАЙЪРС

— Тя ще се опита да се самоубие — каза Лани.

— Защо?

Кати Торънс сърбаше еспресо. Понеделник следобед в Клетката.

— Защото знае. Може да ме усети как наблюдавам.

— Това е невъзможно, Лани.

— Тя знае.

— Ти не я наблюдаваш. Ти проучваш информацията, която генерира животът ѝ, като информацията, която животите на всички ни генерират. Тя не може да знае това.

— Знае го.

Бялата чаша зае мястото си в чинийката.

— Тогава как можеш да знаеш, че тя знае? Преглеждаш телефонните ѝ записи, какво си избира да гледа и кога, музиката, която слуша. Как може да знаеш, че тя усеща вниманието ти?

Искаше му се да каже: „Нодалната точка“. Но не го направи.

— Мисля, че работиш прекалено много, Лани. Пет дена отпуск.

— Не, аз бих предпочел...

— Не мога да си позволя да те оставя да прегрееш. Знам признаците, Лани. Ободряващ отпуск, всички разходи покрити, пет дена.

Тя добави и пътуване като премия. Лани беше изпратен в туристическата агенция на „През ключалката“ и му направиха резервация в издълбан връх на хълм над Икстапа, хотел с големи каменни сфери, наредени върху полирания бетон на обграденото от стъклени стени фоайе. Отвъд стъклото игуани наблюдаваха персонала на регистрацията с древно спокойствие, зелените им люспи бяха ярки на фона на прашните кафяви клони.

Лани срещна жена, която каза, че е редактор на лампи за дизайнерска къща в Сан Франциско. Вторник вечер. От три часа вече беше в Мексико. Пиеше на бара във фоайето.

Той я попита какво означава това — да редактираш лампи. Лани наскоро бе забелязал, че само хората, чиято работа той не би искал, имаха титли, които ясно я описваха. Ако хората го питаха какво работи, той казваше квантитативен аналитик. Не се опитваше да обяснява нодалните точки или теориите на Кати Торънс за известността.

Жената отговори, че компанията ѝ произвежда мебели и аксесоари за кратка употреба, по-специално лампи. Реалното изработване се извършвало на най-различни места, предимно в Северна Калифорния. Домашна промишленост. Един производител можело да сключи договор и да направи двеста гранитни основи, друг — да лакира двеста стоманени тръби в много специфичен нюанс на синьото. Тя извади бележник и му показва анимирани скици. Всички неща изглеждаха тънки и покрити с шипове и му напомняха за африканските насекоми, които беше виждал по канал „Природа“.

Дали тя ги беше проектирала? Не. Бяха проектирани в Русия, в Москва. Тя беше редакторът. Тя избираше доставчиците на съставните елементи. Тя ръководеше производството, транспорта до Сан Франциско и сглобяването в бивша консервна фабрика. Ако проектите изискваха нещо, което не може да бъде осигурено, тя или намираще нов доставчик, или се договаряше за компромисно решение относно материала или изработката.

Лани попита на кого продават. На хора, които искали неща, които другите хора нямали, отвърна тя. Или които другите хора не харесваха? И това, съгласи се тя. Дали ѝ харесваше? Да. Защото тя като цяло харесвала нещата, които правят руснаците, и ѝ допадали хората, които изработвали елементите. Най-много, му каза тя, харесвала чувството да дава нещо ново на този свят, да гледа как скиците от Москва накрая се превръщат в предмети на пода от бившата консервна фабрика.

То е там, каза тя, някой ден и ти можеш да го погледнеш, да го докоснеш, да разбереш дали е добро, или лошо.

Лани обмисли това. Тя изглеждаше много спокойна. Сенките върху пода от полиран бетон се удължиха с почти видима бързина.

Той сложи ръката си върху нейната.

И да го докоснеш и да разбереш дали е добро, или лошо.

* * *

Точно преди зазоряване, редакторката на лампи спеше в леглото му, той гледаше извивката на залива от балкона на апартамента, луната беше млечна, прозрачна, почти изчезнала.

През нощта във федералния окръг, някъде на изток от тук, имало нападение с ракети и слухове за химически вещества, последното действие на един от онези неясни продължителни конфликти, които съставяха фона на неговия свят.

Птици се пробуждаха по дърветата около него — звук, познат му от Гейнсвил, от сиропиталището и онези утрини там.

* * *

Кати Торънс обяви, че е доволна от възстановяването на Лани. Каза, че изглежда отпочинал. Той пое към моретата на DAT Америка без коментар. Подозираше, че друго заминаване може да се окаже постоянно. Тя го гледаше по начин, по който опитен занаятчия би гледал ценен инструмент, който е показал първите признаци на износване.

Нодалната точка беше различна сега, въпреки че той нямаше думи да опише промяната. Пресея многобройните фрагменти, които се бяха натрупали около Алисън Шайърс в негово отсъствие, опипвайки за източника на своето предишно убеждение. Прегледа музиката, която беше слушала, докато той беше в Мексико. Пусна всички песни в реда, в който тя ги беше заявила. Забеляза, че изборът ѝ беше доста пожизнен. Тя беше се преместила на друг провайдер, „Ъпфул Групвайн“, чийто безкрайно позитивен продукт беше музикалният еквивалент на канал „Добри новини“.

Направи списък на всичко, което беше купила през последната седмица, след като провери сумите срещу записите на кредитния ѝ провайдер и неговите клиенти търговци. Стек бира, ножчета за бръснене, токайска отварачка за картонени кутии. Тя има токайска отварачка за картонени кутии? И тогава си спомни съвета на Кати, че това е частта от разследването, която е най-вероятно да доведе до

сериозно пренасяне, моментът, в който близостта на изследователя с обекта може да доведе до загуба на перспективите.

— Често най-лесно е за нас да се идентифицираме на нивото на потребител, Лани. Ние сме пазарен вид. В един момент се улавяш да купуваш същата марка замразен грах като обекта. Внимавай!

* * *

Подът на апартамента на Лин беше направен срещу първоначалния наклон на гаража. Той спеше в дълбокия край на надуваемо походно легло, което бе поръчал от Търговския канал. Нямаше прозорци. Наредбите изискваха светилна помпа и преобразувана слънчева светлина падаше понякога от панел в тавана, но той рядко беше там през деня.

Седеше на хлъзгавия край на надуваемото легло и си представяше Алисън Шайърс в нейния апартамент на „Фаунтън Авеню“. Знаеше, че е по-голям от този, но не много. Прозорци. Наемът ѝ беше платен, както „През ключалката“ накрая определи, от нейния женен актьор. Чрез сравнително сложна система от паравани, но въпреки това платен. „Пълзящият му фонд“, както го нарече Кати.

Той можеше да държи историята на Алисън Шайърс в съзнанието си като отделен обект, като подробен мащабен модел на нещо обикновено, но чудновато, осветено от силата на неговата съсредоточеност. Никога не бе я срещал или говорил с нея, но я познаваше според него по начин, по който никой никога не я е или не би я познавал. Съпрузите не познаваха жените си така, нито жените своите съпрузи. Сталкерите може да се стремяха да опознаят така обекта на тяхната мания, но никога не биха могли.

Докато една нощ се събуди след полунощ с пулсираща глава. Твърде топло — отново някаква повреда с климатика. Флорида. Синята фланелка, с която спеше, бе залепнала за гърба и раменете му. Какво ли прави тя сега?

Беше ли будна, гледайки бледите решетки от отразена на тавана светлина, слушайки „Ъпфул Групвайн“?

Кати подозираше, че той може и да превърта. Погледна ръцете си. Можеха да са на всеки друг. Гледаше ги, сякаш не бе ги виждал

досега.

Спомни си за 5-СБ в сиропиталището. Вкусът му се усещаше още докато го инжектираха. Ръждясващ метал. Безвредното лекарство нямаше никакъв вкус.

Той стана. Кухненският ъгъл го засече и се пробуди. Вратата на хладилника се плъзна встрани. Самотно черно старо листо от маруля висеше от пластмасовата решетка на един от белите рафтове. Полупразна бутилка „Евиан“ — върху друг. Той сви ръцете си над марулята, внушавайки си да почувства някакво излъчване от нейното гниене, някаква недоловима живителна сила, частици от енергия, непозната на науката.

Алисън Шайърс щеше да се самоубие. Той знаеше, че го е видял. Видя го някак си в случайните данни, които тя създаваше, докато преминава леко през света от неща.

— Ехо — обади се хладилникът, — оставил си ме отворен.

Лани не каза нищо.

— Е, *искаш ли* вратата да е отворена, приятел? Знаеш, че това пречи на автоматичното размразяване...

— Млъкни! — Ръцете му се почувстваха по-добре. По-хладни.

Той остана там, докато ръцете му станаха съвсем студени, след това ги издърпа и натисна слепоочията си с връхчетата на пръстите си. Хладилникът използва тази възможност да се затвори без повече коментари.

Двайсет минути по-късно той беше в метрото на път към Холивуд. Бе сложил яке върху измачканата си тъмносиня малайзийска спална фланелка. Отделни фигури на станциите се размазваха настрани във вихъра на отминаващия влак.

* * *

— Не говорим за съзнателно решение в този случай? — Блекуел мачкаше остатъка от дясното си ухо.

— Не — отвърна Лани, — не знам какво си мислех, че правя.

— Опитвали сте се да я спасите. Момичето.

— Беше като изстрелване. От ластик. Като гравитация.

— Такова е усещането — каза Блекуел, — когато ти решаващ.

* * *

Някъде надолу по хълма след изхода на метростанция „Сънсет“ той подмина човек, поливащ ливадата си, правоъгълник може би два пъти колкото маса за бiliarд, осветен от лечебния блясък на близката улична лампа.

Лани видя как водата се събираше на капчици по идеално равните остриета от яркозелена пластмаса. Изкуствената ливада беше отделена от улицата с ограда от оксидирана стомана. Изправените решетки поддържаха лъскави намотки бодлива тел. Къщата на човека не беше много по-голяма от ливадата му, оцеляла от ден, когато този склон на хълма е бил покрит с бунгала и дървета. Имаше и други като това, скупчени между покритите с балкони разнообразни фасади на вили и жилищни кооперации, миниатюрни имоти от времето преди присъединяването на този регион към града. Лек аромат на портокали се носеше във въздуха, но той не можеше да ги види.

Поливащият вдигна поглед и Лани видя, че той беше сляп, очите му бяха скрити зад черните ромбчета на видеоклетки, свързани директно с очния нерв. Никога не знаеш какво гледат.

Лани продължи нататък, оставяйки това, което го водеше, каквото и да беше то, да си проправя път през спящите улици и беглия аромат на цъфтящо дърво. Далече в Санта Моника изпицяха спирачки.

Петнайсет минути по-късно той беше пред сградата на „фаунтън Авеню“. Пети етаж. 502.

Нодалната точка.

* * *

— Не искате да говорите за това?

Лани вдигна очи от празната си чаша и срещна погледа на Блекуел над масата.

— Наистина не съм казвал за това на никого — каза той и беше вярно.

— Да се разходим — предложи Блекуел и се изправи. Туловището му изглежда се надигна без усилие, сякаш беше параден

балон с хелий. Лани се чудеше колко ли е часът, тук или в Ел Ей. Ямазаки се погрижи за сметката.

Те излязоха навън от Амос и Андите, в падаща мъгла, която не беше съвсем дъжд. Тротоарът беше подскачащ поток от черни чадъри. Ямазаки извади черен предмет, не по-голям от бизнес карта, малко по-дебел, и го прегъна силно между пръстите си. Разтвори се черен чадър. Ямазаки му го подаде. Извивката на черната дръжка беше суха и куха на пипане и съвсем леко затоплена.

— Как се сгъва?

— Не се сгъва — отвърна Ямазаки, — изчезва.

Той разтвори друг за себе си. Плешивият Блекуел в своя микропор явно беше защитен от дъжда.

— Моля, продължете с разказа си, господин Лани.

* * *

В пролуката между две далечни кули Лани съзря фасадата на друга, по-висока сграда. Той видя големи лица там, смътно познати, изкривени в необяснима драма.

Декларацията за неразкриване, която Лани подписа, имаше за цел да покрие всякакви действия на „През ключалката“ в използването на връзките с DAT Америка по начини, които могат да бъдат тълкувани като нарушение на закона. Такива действия в практиката на Лани бяха чести, почти постоянни, или поне в някои по-напреднали етапи на разследване. Тъй като DAT Америка беше предишният работодател на Лани, той не намираще нищо от това за особено стряскащо. DAT Америка беше по-малко власт, отколкото територия. В много отношения тя беше закон сама по себе си.

* * *

Продължителното проучване на Лани за Алисън Шайърс вече включваше няколко криминални престъпления, едно от които му осигури кодовете, необходими да отвори входната врата на сградата, в която живееше, да активира асансьора, да отключи вратата на

апартамента ѝ на петия етаж и да изключи личната алармена система, която щеше автоматично да потвърди въоръжена намеса, ако тя направеше всички тези неща, без да въведе две допълнителни цифри. Последното беше застраховка от вътрешно похищение — престъпление, при което живеещите бяха заговаряни в гаража и принуждавани да предадат кодовете си. Кодът на Алисън Шайърс се състоеше от месеца, датата и годината ѝ на раждане, нещо, което всяка охранителна служба строго съветваше да не се прави. Нейният допълнителен код беше 23, възрастта ѝ миналата година, когато се бе нанесла и бе станала абонат.

Лани тихо си ги повтаряше, докато стоеше пред сградата, чиято фасада леко напомняше нечия идея за възраждане на късната английска готика. Всичко изглеждаше толкова детайлно и подробно в тези първи минути на зората в Ел Ей.

23.

* * *

— Значи — предположи Блекуел, — вие просто влязохте. Изщракахте кодовете ѝ и бум, вътре сте.

И тримата очакваха да минат кръстопът.

— Бум.

* * *

Никакъв звук в покритото с огледала фоайе. Усещане за празнота. Дюзина Ланита се отразяваха, докато той минаваше по протежението на нов килим. Влезе в асансьора, миришец на някакви цветя и използва част от кода отново. Качи го директно на петия. Вратата се затвори с плъзгане. Още един нов килим. Под пресния слой от кремав емайллак върху стените на коридора се виждаха леките неравности на стара мазилка.

502.

— Какво си мислиш, че правиш? — Лани попита на глас, дали себе си, или Алисън Шайърс, той не знаеше и едва ли някога щеше да

разбере.

Месинговият цилиндър на широкоъгълен обектив го гледаше от вратата, частично закрит от перде бледа боя.

Заклучващото устройство беше на едно ниво със стоманената рамка на вратата, не толкова с обектива. Той гледаше как пръстът му набира последователно цифрите.

23.

Но Алисън Шайърс, гола, отвори вратата, преди кодът да се е задействал. „Ъпфул Групвайн“ се носеше весело зад нея, докато Лани сграбчи окървавените ѝ китки. И видя в очите ѝ нещо, което възприе тогава и завинаги като обикновено разпознаване, не обвинение.

— Това не върши работа — каза тя, сякаш говореше за незначителен уред и Лани се разхленчи, не бе го правил от детството си. Трябваше да се погрижи за китките, но не можеше, докато я държи. Избута я обратно вътре към плетено кресло, което дори не бе сигурен, че е видял.

— Седни — каза той като на инамящо се дете и тя седна. Той пусна китките ѝ. Затича се натам, където предполагаше, че е банята. Вътре имаше кърпи и някакво тиксо.

Намери се коленичил до нея. Тя седеше, червените ѝ пръсти бяха извити към червените ѝ длани, сякаш медитираше. Уви тъмнозелена кърпа около лявата ѝ китка и я омота с тиксото, някакъв еластичен бежов продукт, предназначен да покрива определени места при употребата на аерозолна козметика. Знаеше го от данните за покупките ѝ.

Дали пръстите ѝ посиняваха под червената обвивка? Той погледна нагоре. В същото това разпознаване. Едната ѝ буза беше изцапана с кръв.

— Недей — каза той.

— Спира.

Лани вече увиваше дясната ѝ ръка, ролката тиксо висеше от зъбите му.

— Не уцелих артерията.

— Не мърдай — каза Лани и скочи, спъна се в собствените си крака и заби глава в нещо, което разпозна точно преди да си разбие носа като работа на редакторката на лампи. Килимът се подви и го шляпна игриво по лицето.

— Алисън...

Видя глезена й да отминава покрай него по посока на кухнята.

— Алисън, седни!

— Извинявай — стори му се да казва тя. И след това — изстрелът.

* * *

Блекуел повдигна рамене и въздъхна, издавайки звук, който Лани чу над движението по улицата. Очилата на Ямазаки бяха обагрени в трепкащи пастелни цветове, стените бяха покрити с неон, блясък, който може да засрами Вегас, всяка повърхност светеше и подскачаше.

Блекуел се беше втренчил в Лани.

— Насам — каза той накрая и сви зад един ъгъл в сравнително мрачно и смърдящо на урина място. Лани го последва, Ямазаки беше зад него. В далечния край на тесния проход те се озоваха в приказна страна.

Никакъв неон тук. Заобикаляше ги светлина от кулите над тях. Прости правоъгълници от бяло матирано стъкло с размерите на големи пощенски картички бяха изрисувани с черни идеограми, всеки знак обозначаваше малка постройка като някоя стара кабинка за къпане на забравен плаж. Скупчени плътно една до друга надолу от едната страна на павираната алея. Миниатюрните им фасади предполагаха приключила странична атракция на някой таен градски карнавал. Посребрен от годините кедър, омаслена хартия, рогозки; нищо, което да установи това място във времето, освен електрическите знаци.

Лани се опули. Улица, построена от лепрекони.

— Златната улица — каза Кийт Алан Блекуел.

8. НАРИТА

Чиа слезе от самолета след Мериалис, която изпи няколко от тези витаминозни напитки и след това се затвори в една от тоалетните за двайсет минути, за да разчепка изкуствените си кичури и да си сложи червило и спирала. Чиа нямаше думи за резултата от това. Изглеждаше не толкова като Ашли Модайн Картър, колкото като нещо, върху което тя е спала.

Когато се изправи, Чиа имаше чувството, че трябва да заповядва на тялото си да извършва всяко необходимо движение. Крака, движете се!

Беше успяла да поспи малко. Опакова отново Сендбендърите си и ги прибра в чантата. Сега преместваше единия си крак пред другия, докато Мериалис се тътреше пред нея и поклащаше в своите бели каубойски ботуши по тясната пътека между седалките.

Отне им цяла вечност да излязат от самолета, но в крайна сметка дишаха въздуха на летището, под големи емблеми, добре познати на Чиа — всичките тези японски компании, и навсякъде беше претъпкано, и хорският поток се движеше в една посока.

— Ще декларираш ли нещо? — попита Мериалис до нея.

— Не — отвърна Чиа.

Мериалис пусна Чиа да мине първа през паспортната проверка. Чиа подаде на японския полицаи паспорта си и „Кешфлоу“ кредитната карта, която Зона Роса накара Келси да осигури, защото това и бездруго беше нейна идея. На теория сумата в картата отговаряше на всички авоари на сиатълския орден, но Чиа подозираше, че Келси ще се навие да плати сметката за цялото нещо и вероятно дори няма да й пука.

Полицаят извади паспорта от процепа на гишето и ѝ го подаде. Дори не се занимава да провери кредитната карта.

— Максимален престой две седмици — каза той и ѝ кимна да продължи нататък.

Матираното стъкло се плъзна встрани, давайки ѝ път. Тук беше претъпкано далеч повече от СийТак. Доста самолети трябва да са кацнали едновременно, за да има толкова много хора, чакащи багажа си. Тя се отмести встрани, за да направи път на малък робот, натоварен с куфари. Имаше мръсни розови гумени колела и големи очи като от анимационен филм, които се въртяха навъсено, докато си проправяше път през тълпата.

— Този път беше лесно — каза Мериалис зад нея. Чиа се обърна навреме, за да я види как си поема дълбоко дъх, задържа го и го пуска. Очите на Мериалис изглеждаха свити, като да имаше главоболие.

— Знаеш ли накъде трябва да тръгна, за да хвана влака? — попита Чиа. Тя имаше карта в Сендбендърите си, но не искаше да ги вади сега.

— Насам — каза Мериалис.

Чиа я последва с чанта под ръка, докато тя си проправяше път между хората. Излязоха пред конвейер, където разнокалибрени чанти се плъзгаха надолу по рампа, тупваха и се претъркаляха нататък.

— Ето едната — каза Мериалис, сграбчи една черна и нададе такъв силен вик на радост, че накара Чиа да я изгледа.

— И... *втората*. — Същата като първата, с изключение на това, че от едната страна имаше стикер на окръг Нисан, третата по посещаемост калифорнийска атракция.

— Ще имаш ли нещо против да носиш това вместо мен, миличка? Гърбът ми отказва след дълго пътуване със самолет.

Тя подаде на Чиа чантата със стикера. Не беше много тежка, може би само наполовина пълна с дрехи. Но беше прекалено голяма за нея — трябваше да се наклони на другата страна, за да я държи над земята.

— Благодаря — каза Мериалис. — Ето — и тя даде на Чиа смачкана квадратна лепенка с баркод на нея — това е за етикета. Сега просто трябва да вървим натам...

За Чиа беше още по-трудно да минава през навалищата, влачейки чантата на Мериалис. Трябваше да внимава да не стъпва върху краката на хората и да не ги блъска твърде силно с чантата. Следващото, което разбра, бе, че е загубила Мериалис. Огледа се наоколо в очакване да види изкуствени кичури, подскачащи над хората, повечето от които бяха по-ниски от Мериалис, но нея я нямаше.

ВСИЧКИ ПРИСТИГАЩИ ПЪТНИЦИ ТРЯБВА ДА ПРЕМИНАТ МИТНИЧЕСКА ПРОВЕРКА.

Чиа видя как надписът се променя на японски и после пак на английски.

Е, значи натам трябва да върви. Нареди се зад човек с червено кожено яке, на чийто гръб със сиви кадифени букви бе изписано „Концепция Сблъсък“. Чиа се взря в надписа и си представи сблъскващи се концепции, което според нея си беше концепция само по себе си, но след това реши, че вероятно това е име на компания, поправяща автомобили, или някой от тези лозунги, които японците измисляха на английски и почти изглеждаха като да имат някакво значение, но нямаха. Тази работа с презокеанската часова разлика беше сериозна.

— Следващият.

Те прекарваха куфара на „Концепция Сблъсък“ през машина с големината на двойно легло, но по-висока. Имаше някакъв служител с видеошлем, очевидно разчитащ данните от скенерите, и още един полицаи, който ти вземаше паспорта, пъхваше го в някакъв процеп на машината и след това пускаше чантите ти през нея. Чиа го остави да вземе чантата на Мериалис и да я метне на конвейера. След това му подаде своята.

— Вътре има компютър. Ще има ли проблем?

Той изглежда не я чу. Тя гледаше как ръчната ѝ чанта последва тази на Мериалис в машината.

Мъжът с шлема, очите му скрити, клатеше глава наляво-надясно, докато аксесваше активиращи се с поглед менюта.

— Етикетът на багажа — каза полицаят и Чиа се сети, че е в дясната ѝ ръка. Стори ѝ се странно, докато го подаваше, че Мериалис се бе сетила да ѝ го даде. Полицаят прекара ръчен скенер през него.

— Сама ли опаковахте тези чанти? — попита мъжът с шлема. Той не я виждаше директно, но тя предполагаше, че можеше да види снимките в паспорта ѝ, а вероятно и нея на живо. Летищата бяха пълни с камери.

— Да — отговори Чиа. Реши, че така е по-лесно, отколкото да обяснява, че това е чантата на Мериалис, а не нейната. Опита се да

прочете изражението по устните на мъжа с шлема, но трудно можеше да се каже, че той изобщо има такава.

— Вие сте ги опаковали?

— Да... — каза Чиа, този път не толкова уверено. Шлемът кимна.

— Следващият.

Чиа отиде до другия край на машината и взе чантата си и черния куфар.

Премина през друга плъзгаща се врата от матирано стъкло. Озова се в по-голяма зала с по-висок таван и по-големи реклами, но имаше по-малко хора. Това може би нямаше връзка с тълпите по принцип, а с Токио, или пък с Япония изобщо: повече хора, по-близо един до друг.

Имаше още от тези пренасящи багаж работи. Чудеше се колко ли струва да наемеш един. Можеш да легнеш върху багажа си вероятно, да му кажеш къде да отиде и после просто да заспиш. Само че тя не се чувстваше точно сънлива. Прехвърли чантата на Мериалис от лявата в дясната си ръка и се зачуди какво да прави с нея, ако не намери Мериалис в следващите, да кажем, пет минути. Беше ѝ писнало от летища и от разстоянията между тях и дори не беше сигурна къде трябваше да спи тази нощ. Ако беше нощ изобщо.

Гледаше нагоре с надеждата да открие някакъв часовник, когато една ръка улови дясната ѝ китка. Погледна надолу към ръката, видя златни пръстени и часовник в комплект със златна гривна. Пръстените бяха свързани с часовника с малки златни верижки.

— Това е моят куфар.

Очите на Чиа проследиха китката до чисто бял маншет и след това нагоре по ръката в черно яке. До светлите очи на издължено лице, с вертикални бръчки върху всяка буза, като оформени с инструмент. За момент тя го взе за своя Музикален учител, освободил се някак в това летище. Но нейният Музикален учител никога не би носил часовник по този начин, а и косата на мъжа, тъмноруса, дълга и на вид влажна, беше пригладена назад от високото му чело. Не изглеждаше весел.

— Куфарът на Мериалис — каза Чиа.

— Дала го е на теб? В Сиатъл?

— Помоли ме да го нося.

— От Сиатъл?

— Не — обясни Чиа. — Тук. Тя седеше до мен в самолета.

— Къде е тя?

— Не знам — отвърна Чиа.

Той носеше черен костюм с дълго палто, закопчано догоре. Като от някой стар филм, но нов и изглеждащ скъп. Той явно забеляза, че още държи китката ѝ и сега я пусна.

— Ще го нося вместо теб — каза той. — Ще я намерим.

Чиа не знаеше какво да прави.

— Мериалис искаше аз да го нося.

— Направила си го. Сега ще го нося аз.

Той го взе от нея.

— Ти ли си приятелят на Мериалис? Еди?

Ъгълчето на устата му трепна.

— Може и така да се каже — отговори той.

* * *

Колата на Еди беше „Дайхатсу Грейсленд“ с волан на обратната страна. Чиа знаеше това, защото Рез се беше возил на задната седалка на такъв в един видеоклип, само че в онзи имаше баня, черен мрамор и големи златни чешми във формата на тропически риби. Хората бяха обявили, че това е ироничен кадър за парите, за наистина грозните неща, които можеш да направиш с тях, ако имаш прекалено много. Чиа беше казала на майка си за това. Майка ѝ отговори, че няма смисъл човек да се тревожи какво би могъл да направи, ако има прекалено много пари, защото повечето хора никога дори не са имали достатъчно. Тя каза, че е по-добре да се опита да разбере какво точно означава „достатъчно“.

И все пак Еди имаше грейсленд, целия черен и хромиран. Отвън изглеждаше като кръстоска между РВ и някоя от онези дълги, клинообразни лимузини „Хъмър“. Чиа не смяташе, че японският пазар е нещо особено — колите тук приличаха на малки таблетки в бонбонен цвят. Грейслендът беше... изчистен и семпъл, предназначен за онзи тип американци, които считаха за важно да не купуват вносни стоки. Кое то определено стесняваше избора, когато ставаше въпрос за автомобили. (Майката на Хестър Чен имаше един от онези наистина

грозни канадски пикапи, които струваха цяло състояние, но имаха осемдесет и пет годишна гаранция; това би трябвало да е по-добре за екологията.)

Отвътре грейслендът беше целият в бургундско червен велур, отрупан с диаманти, с малки хромирани топчета между тях. Това беше горе-долу най-кичозното нещо, което Чиа някога бе виждала и тя предполагаше, че Мериалис също мисли така, защото, докато седеше до нея, тя ѝ обясняваше, че това е заради „имиджа“. Защото Еди държал някакъв много популярен кънтри клуб, който се казвал „Уиски Клонинг“, и заради това си взел грейсленд и започнал да се облича така, както се обличат в Нашвил. Според Мериалис това му отивало.

Чиа кимна. Еди караше и говореше на японски по телефона. Намериха Мериалис в малък тесен бар, точно до залата за посрещачи. Беше третият, в който погледнаха. Според Чиа Еди не се зарадва особено, че вижда Мериалис, но на нея, изглежда, не ѝ пукаше.

Беше идея на Мериалис да повозят Чиа из Токио. Тя каза, че влакът бил много тъпкан, а и бездруго бил скъп. Каза още, че иска да направи услуга на Чиа, задето ѝ носила чантата. (Чиа забеляза, че Еди сложи едната чанта в багажника на грейсленда, а другата, тази със стикера на окръг Нисан, остави отпред до себе си, до шофьорското място.)

Чиа не слушаше Мериалис сега; беше някъде през нощта и закъснението бе доста странно, бяха на някакъв голям мост, който, изглежда, беше направен от неон, и не знам си колко пътни платна около тях, малките коли, нанизани една след друга като мъниста, всичките лъскави и нови. Имаше екрани, които се размазваха, докато минаваха край тях, високи и тесни, на някои от тях имаше някакви подскачащи японски надписи, на други имаше хора, лица, усмихващи се, докато продават нещо.

И след това лице на жена — Рей Тоеи, онази идору, за която Рез искаше да се ожени. И изчезна.

9. ИЗВЪН

— Райс Даниелс, господин Лани. „Извън контрол“.

Той притисна някаква карта към обратната страна на издрасканата пластмасова стена, която отделяше стая „Посетители“ от тези, които ѝ бяха дали това название. Лани се опита да прочете какво пише на нея, но опитът да се концентрира му донесе ужасна пронизваща болка между очите. Вместо това погледна през сълзи към Райс Даниелс: ниско подстригана тъмна коса, прилепнали слънчеви очила с малки овални лещи, черните рамки обгръщаха главата на мъжа като някаква хирургическа скоба.

Нищо свързано с Райс Даниелс не изглеждаше извън контрол.

— Сериалът „Извън контрол“ — каза той. Като в: не са ли медиите? Извън контрол: режещото острие на контраразузнавателната журналистика.

Лани се опита предпазливо да докосне лепенката на носа си — грешка.

— Контраразузнавателна?

— Вие сте квантик, господин Лани. — Квантитативен аналитик. Не беше наистина, но технически това бе названието на работата му. — За „През ключалката“.

Лани не отговори.

— Момичето е било обект на строго наблюдение. „През ключалката“ е била навсякъде около нея. Знаете ли защо? Смятаме, че може да бъде заведено дело за вината на „През ключалката“ в смъртта на Алисън Шайърс.

Лани погледна надолу към маратонките си, връзките им бяха свалени от следователите.

— Тя се самоуби — каза той.

— Но ние знаем защо.

— Не — каза Лани, срещайки отново черните овални лещи, — не знам. Не точно.

Нодалната точка. Протоколи от изцяло друга сфера.

— Ще имате нужда от помощ, Лани. Може да става въпрос за обвинение в убийство. Подстрекателство за самоубийство. Ще искат да знаят защо сте били там.

— Ще им кажа защо.

— Нашите продуценти успяха да ме вкарат тук пръв, Лани. Не беше лесно. Отвън има екип за вътрешни разследвания на „През ключалката“, който чака да говори с вас. Ако ги пуснете, те ще извъртят всичко. Ще ви освободят, защото се налага, за да прикрият шоуто. Могат да го направят с достатъчно пари и точните адвокати. Но си задайте въпроса дали искате да им *позволите* да го направят?

Даниелс още притискаше бизнес картата си към пластмасата. Опитвайки се да се съсредоточи върху нея отново, Лани видя, че някой е издраскал нещо от другата ѝ страна. Малки, неравни, огледално обърнати букви, така че успя да го разчете от ляво на дясно:

АЗ НАМ ЧЕ ТИ ГУ НАПРАИ

— Никога не съм чувал за „Извън контрол“.

— Едновременно предаване се прави в момента, докато говорим, господин Лани — премерена пауза. — Всички сме много развълнувани.

— Защо?

— „Извън контрол“ не е просто сериал. Гледаме на него като на нещо съвсем различно. Нов начин да се прави телевизия. Вашата история — историята на Алисън Шайърс — е *точно* това, което възнамеряваме да покажем. Нашите продуценти са хора, които искат да *дадат нещо обратно* на зрителите. Те свършиха добра работа, затвърдиха се, доказаха се. Сега искат да се отплатят — да възстановят в известна степен правдивостта, благоприятна възможност за нови перспективи. — Черните овални очила се приближиха леко към надрасканата пластмаса. — Продуцентите ни са продуценти и на „Ченгета в беда“ и „Спокойна и свободна мода“.

— И какво?

— Действителни случаи на преднамерено насилие в световната модна индустрия.

* * *

— Контраразузнавателна? — моливът на Ямазаки играеше върху бележника му.

— Това е предаване за предавания като „През ключалката“ — обясни Лани. — Предполагаеми злоупотреби.

Нямаше столове в бара, който беше дълъг има-няма три метра и половина. Трябваше да стоиш прав. Те бяха встрани от бармана, в нещо като Кабуки шейна, бяха сами в заведението. С цел да го напълнят основно. Вероятно това беше най-малкият търговски обект за правостоящи, който Лани някога бе виждал и изглеждаше сякаш е бил там винаги, като останка от древния Едо, град на сенки и малки тъмни улички. Стените бяха облепени с избелели пощенски картички, превърнали се в една обща червеникавокафява картина под глазура от насъбран никотин и готварски дим.

— А — каза най-после Ямазаки, — „мета-таблоид“.

Барманът печеше две сардини на малък котлон. Взе ги със стоманени щипци и ги метна в някаква чинийка, поля ги с прозрачна марината и ги подаде на Лани.

— Благодаря — каза Лани. Барманът повдигна обръснатите си вежди.

Въпреки скромното обзавеждане имаше няколко дузини бутилки от скъпо на вид уиски, подредени зад бара, всяка с надписан на ръка кафяв хартиен стикер — името на собственика на японски. Ямазаки обясни, че можеш да си купиш една и те да я държат там за теб. Блекуел беше на втората си водна чаша от местния аналог на водка с лед. Ямазаки остана на „Кола Лайт“. Лани имаше недокоснатата чашка от невероятно скъп чист кентъкийски бърбън пред себе си и се чудеше как ли ще се отрази на аклиматизацията му, ако всъщност го изпие.

— И — каза Блекуел и пресуши чашата. Ледчетата издрънчаха в протезата му. — Те те измъкнаха, за да се разправят с другите копелета.

— Така беше в общи линии — отвърна Лани. — Имаха свой юридически екип, който чакаше да го направи, и друг екип, който да се занимае със споразумението за неразкриване на тайни, което бях подписал с „През ключалката“.

— И вторият екип е имал повече работа — каза Блекуел и бутна празната си чаша към бармана, който плавно я прибра и я замени с пълна също толкова плавно, сякаш от никъде.

— Така е — потвърди Лани. Той наистина нямаше представа в какво се забърква, когато се съгласи с основните точки в предложението на Райс Даниелс. Но имаше нещо в него, което не искаше „През ключалката“ да отмине звука от онзи единствен изстрел в кухнята на Алисън Шайърс. (Произведен, както изтъкнаха ченгетата, от направено в Русия приспособление, което трудно би могло да се нарече патрон, тръба, в която да се сложи и възможно най-простия изстрелващ механизъм. Такива били измисляни само при самоубийства, нямало начин да се използват срещу нещо на разстояние повече от пет сантиметра. Лани бе чувал за тях, но никога не бе виждал нещо такова. По някаква причина ги наричаха Уензди Найт Спешъл^[1].)

А „През ключалката“ щеше да се отърве, той го знаеше. Те щяха да спрат серията за актьора на Алисън, ако сметнеха, че се налага, и цялото нещо щеше да потъне на дъното на океана и да се затлачи почти веднага в световната тиня от постоянно натрупваща се информация.

А животът на Алисън Шайърс, така както той го знаеше, в цялата му ужасна, банална интимност, щеше да лежи там завинаги, забравен и в крайна сметка непознаваем.

Но ако тръгнеше с „Извън контрол“, животът ѝ можеше с обратна сила да се превърне в нещо друго и той не беше съвсем сигурен, докато седеше там на малкия твърд стол в стая „Посетители“, какво може да бъде то.

Мислеше за коралите, за рифовете, които растяха около потопени самолетноносачи. Може би щеше да се превърне в нещо като това — погребаната тайна под някаква белеща се суперструктура от хипотези, или дори в мит.

Изглеждаше му тогава, в „Посетители“, че това може да е по-малко мъртъв начин да си мъртъв. А той искаше това за нея.

— Изведете ме оттук — каза той на Даниелс, който се усмихна под хирургическата си скоба и триумфално издърпа картата си от пластмасата.

— По-спокойно — каза Блекуел и сложи грамадната си ръка, с нейната сребристорозова резба от белези, върху китката на Лани. —
Още дори не сте си изпили питието.

* * *

Лани се запозна с Ридел, когато екипът на „Извън контрол“ го настани в апартамент в Шатото, това древно подобие на още по-древен оригинал. Старомодната му бетонна ексцентричност — вклинена в двойната грубост на особено грозна двойка офис сгради, датиращи от последната година на миналия век. Тези двете отразяваха хилядолетния страх на годината на своето създаване и в същото време го пречупваха през някаква друга, по-загадъчна, необяснимо приглушена истерия, която изглеждаше някак си по-лична и дори по-малко привлекателна.

Жилището на Лани, доста по-голямо от онова в Санта Моника, беше като удължен апартамент от 1920 година, завършващ с дълъг, плитък бетонен балкон с лице към „Сънсет“, който от своя страна се издигаше над по-дълбок балкон на долния етаж и над миниатюрна овална ливада — само толкова беше останало от първоначалните градини.

Лани смяташе, че е странен избор, като се има предвид положението му. Той си мислеше, че ще изберат нещо по-корпоративно, по-укрепено, по-оградено, но Райс Даниелс обясни, че Шатото си има своите предимства. Беше добър избор, що се отнася до имидж, защото придаваше по-човешки вид на Лани. Изглеждаше в общи линии като *резиденция*, нещо със стени и врати, и прозорци, в което би могъл да живее някой гост, близко до живота — нищо общо с геометричните монолити, които бяха важни бизнес хотели. Навяваше също закостенели асоциации със света на холивудските звезди и също така с човешката трагедия. Тук бяха живели звезди в разцвета на стария Холивуд, а по-късно някои звезди бяха умрели тук. „Извън контрол“ възнамеряваше да опише смъртта на Алисън Шайърс като трагедия в духа на достопочтената холивудска традиция, но предизвикана от „През ключалката“ — една съвременна реалия. Освен това, обясни Даниелс, Шатото беше доста по-сигурно, отколкото

изглеждаше на пръв поглед. И в този момент Лани беше представен на Бери Ридел — нощната охрана.

На Лани му се стори, че Даниелс и Ридел се познават отпреди Ридел да започне работа в Шатото, но откъде точно, не стана ясно. Ридел изглеждаше странно на ти с нещата в инфо-развлекателната индустрия и в един момент, когато бяха останали насаме, той попита Лани кой го представлява.

— Какво имаш предвид? — отвърна Лани.

— Имаш агент, нали?

Лани отговори, че няма.

— По-добре да си намериш — каза му Ридел. — Не че ще стане така, както ти искаш, но, ей, това е шоубизнес, нали?

Наистина беше шоубизнес до степен, която много скоро накара Лани да се замисли дали е взел правилното решение. Имаше шестнайсет души в жилището му, за четиричасово заседание, а той беше излязъл от ареста преди шест часа. Когато най-накрая си отидоха, Лани кръстоса целия апартамент, няколко пъти отваряйки вратата на тоалетна в търсене на спалнята. Когато я намери, изпъзля върху леглото и заспа с дрехите, които Ридел беше изпратен да му купи от „Бевърли Сентър“.

* * *

Той реши, че спокойно може тук, сега, в този бар на Златната улица да си отговори на въпроса как ще се отрази бърбънът на аклиматизацията му. Но довършвайки остатъка в чашката, той почувства началото на едно от онези преобръщания на вълните, вероятно това не беше резултат толкова от напитката, колкото от някаква вградена химична реакция към преумора и преместване.

— Беше ли Ридел щастлив? — попита Ямазаки.

Този въпрос се стори странен на Лани, но после си спомни, че Ридел бе споменал за някакъв японец, с който се бе запознал в Сан Франциско, и това, естествено, бе Ямазаки.

— Ами — отговори Лани — не ми направи впечатление на безкрайно нещастен, но *имаше* някаква потиснатост у него. Може да се каже. Имам предвид, че аз наистина не го познавам добре.

— Много лошо — каза Ямазаки. — Ридел е смел мъж.

— Ами вие, Лани — попита Блекуел, — мислите ли се за смел мъж?

Подобният на червей белег, който разполовяваше веждата му, се изви в нова степен на концентрация.

— Не — отвърна Лани, — не мисля.

— Но вие сте се изправили срещу „През ключалката“, нали, заради това, което направиха на момичето? Имали сте работа, имали сте храна, имали сте подслон. Получили сте всичко това от „През ключалката“, но те са убили момичето и вие сте решили да им го върнете. Нали така?

— Нещата никога не са толкова прости — каза Лани.

Когато Блекуел заговори, Лани неочаквано усети друг тип интелект, нещо, което по всяка вероятност този мъж обичайно прикриваше.

— Не — каза Блекуел почти спокойно, — мамка му, не са, нали?

Голямата му розово резбована ръка като някое тромаво животно, по своя воля започна да рови в изпънатия преден джоб на микропора на Блекуел. Извади малък сив метален предмет, който сложи на бара.

— Така, това е пирон — започна Блекуел — галванизирани, четирисантиметров, за покриви. Заковавал съм ръцете на хора за баровете така, с пирони като този. И някои от тях бяха абсолютни копелдаци. — Нямаше никаква заплаха в гласа на Блекуел. — И някои от тези, на които им заковаваш едната ръка, с другата вадят бръснач или островърхи клещи. — Показалецът на Блекуел разсеяно напипа възпален белег под дясното му око, сякаш нещо бе влязло там и е било отклонено по протежение на скулата. — За да се заядат, нали така?

— Клещи?

— Копелета — Блекуел продължи. — Налага се след това да ги убиеш. Така, това е един вид „смелост“, Лани. Това, което ме интересува, е как това е различно от онова, което сте се опитали да направите на „През ключалката“?

— Просто не исках да оставят да отmine. Да я оставят... да отиде на дъното. Да бъде забравена. Не ми пукаше особено колко силно щеше да пострада „През ключалката“ от това и дали изобщо щеше да им навреди. Не мислех толкова за отмъщение, колкото за начин да... я запазя жива?

— Има други хора, които, като им заковеш ръката за масата, ще седят и ще те гледат. Това са наистина корави мъже, Лани. Мислите ли, че сте един от тях?

Лани отмести поглед от Блекуел към празната чаша от бърбън и отново към Блекуел. Барманът понечи да я напълни, но Лани я покри с ръка.

— Ако заковете ръката ми за бара, Блекуел — той разпери другата си ръка с дланта надолу на тъмната дървесина, върху кръглия лъскав отпечатък от чашата, — ще изкрещя, добре. Не знам защо е всичко *това*. Може да сте луд. Но това, което аз със сигурност не съм, е чиято и да е представа за герой. Не съм сега и не бях тогава в Ел Ей.

Блекуел и Ямазаки размениха погледи. Блекуел сви устни и кимна едва забележимо.

— Толкова по-добре за вас тогава — каза той. — Мисля, че ще сте точно за работата.

— Никаква работа — отвърна Лани и даде на бармана да му налее още един бърбън. — Изобщо не искам да чувам за работа, не и докато не разбере кой ме наема.

— Аз съм началник на охраната на Ло/Рез — каза Блекуел — и дължа на това тъпо копеле живота си, чиито последни пет години прекарах в наказателните катакомби на шибания щат Виктория. Ако не беше за него. Макар че пръв бих се жертвал, без страх.

— Групата? Вие сте тяхна охрана?

— Ридел каза добри думи за вас, господин Лани — вратът на Ямазаки се размърда в яката на карираната му риза.

— Не познавам Ридел — отговори Лани. — Той просто беше нощният пазач в хотел, който не можех да си позволя.

— Ридел има добър усет за хората според мен — каза Ямазаки.

Към Блекуел:

— Ло/Рез? Имат проблеми?

— Рез — отвърна Блекуел. — Казва, че ще се ожени за тая японска пачавра, която, мамка й, дори не *съществува*! А той го *знае* и казва, че нямаме *никакво шибано въображение*! Чуй ме сега! — Блекуел извади някъде от облеклото си излъскан като огледало правоъгълник с кръгла дупка в горния му челен ъгъл. В голямата му ръка не изглеждаше като нещо по-голямо от кеш карта. — Някой се е *добрал* до нашето момче, слушаш ли? Добрал се е до него. Не знам

как, не знам кой. Макар че аз лично бих заложил на шибания Комбинат. Онези руски копеленца. А ти, приятелче, ще направиш тая твоя нодална работа за нас, на нашия Рез и, мамка му, ще *откриеш*. *Кой*.

Правоъгълникът се спусна и с кратко тихо издрънчаване се заби напречно в тезгяха. Тогава Лани видя, че това е малък касапски сатър, с кръгли стоманени нитове в прибраната дръжка от палисандрово дърво.

— И когато го направиш — каза Блекуел, — ще ги наредим добре, мамицата им.

[1] Специално за сряда вечер. — Бел.прев. ↑

10. УИСКИ КЛОНИНГ

Клубът на Еди беше високо горе в някаква офис сграда. Чиа мислеше, че няма музикални клубове по горните етажи на сградите, като онзи в Сиатъл, но не беше сигурна. Беше заспала в грейсленда и се събуди чак когато Еди мина през някакъв гаражен вход и след това нагоре в нещо като виенско колело или цилиндър на старомоден револвер, само дето куршумите бяха коли. Гледаше през прозореца, когато ги завъртя нагоре и спря на върха. Еди продължи напред в гараж-паркинг, който можеше да е навсякъде, като се изключи, че колите бяха големи и черни, макар и не толкова големи, колкото грейсленда.

— Ела с нас горе да се освежиш, миличка — каза Мериалис. — Изглеждаш скапана.

— Трябва да се логна — отвърна Чиа, — да намеря приятелката, при която ще остана...

— Лесна работа — каза Мериалис, плъзна се по велура и отвори вратата. Еди стана от шофьорското място и взе чантата със стикера на окръг Нисан със себе си. Все още изглеждаше недоволен. Чиа взе чантата си и последва Мериалис. Тримата се качиха в асансьор. Еди сложи дланта си в оформена като ръка рамка на стената и каза нещо на японски. Асансьорът отговори нещо, след това вратата се затвори и потеглиха нагоре. Бързо, сякаш, но те просто продължиха.

Това, че бяха в асансьора, изобщо не подобряваше настроението на Еди. Стоеше точно до Мериалис и Чиа можеше да види малко трепкащо мускулче в ъгъла на челюстта му, когато я поглеждаше. Мериалис просто му отвърщаше на погледа.

— Трябва да се развеселиш малко — каза Мериалис. — Работата е свършена.

Малкото мускулче превъртя.

— Уговорката не беше такава — каза най-накрая той. — Не се бяхме разбрали така.

Мериалис повдигна вежда:

— Преди оценяваше малки импровизации.

Еди погледна към Чиа и след това пак към Мериалис:

— Това импровизация ли го наричаш?

— Преди имаше и чувство за хумор — каза Мериалис, когато асансьорът спря и вратата се плъзна встрани. Еди погледна сърдито и излезе, Чиа и Мериалис го последваха.

— Не му обръщай внимание — прошепна Мериалис на Чиа, — става такъв понякога.

Чиа не беше сигурна какво точно бе очаквала, но определено не беше това. Разхвърляна стая, задръстена от кашони и редица от защитни монитори. Ниският таван беше направен от онези фиброплочки, които се закачаха на малки метални релси. Около половината от тях липсваха, от тъмните прашни празнини се подаваха извивките на жици и кабели. Имаше няколко настолни лампи, едната от които осветяваше купчина празни кутии от юфка и черна чаша за кафе, пълна с пластмасови лъжички. Японец с черна бейзболна шапка с надпис „Уиски Клонинг“ отпред, седеше на въртящ се стол пред мониторите и си наливаше гореща напитка от голям термос, украсен с розови цветенца.

— Здравсти, Калвин — каза Мериалис, или поне това се чу.

— Хей — отговори мъжът.

— Калвин е от Такома — обясни тя, докато Чиа гледаше как Еди, още с куфара в ръка, прекоси стаята и изчезна зад някаква врата.

— Шефът изглежда весел — каза мъжът с толкова японски акцент, колкото този на Мериалис. Той отпи глътка от чашата на термоса.

— Аха — отвърна Мериалис. — Толкова е радостен да ме види, че не го свърта.

— И това ще мине.

Още една глътка. Той погледна Чиа изпод козирката на шапката си. Буквите на надписа бяха от типа, който използваша в търговските центрове, когато искаха да те накарат да си мислиш, че мястото е с традиции.

— Това е Чиа — каза Мериалис, — срещнах я на СийТак. — Чиа отбеляза, че тя не спомена за срещата им в самолета. Което ѝ напомни за онази работа с ДНК пробата и изкуствените кичури.

— Радвам се да чуя, че все още съществува — каза мъжът. — Това означава, че има изход от тия фъшкии.

— Хайде, Калвин, знаеш, че обичаш Токио.

— Да бе. Имах жилище в Редмънд с баня, голяма колкото апартамента ми тук, а дори не беше голяма баня. Имам предвид, че имаше душ. Без вана или нещо подобно.

Чиа погледна към екраните зад него. Имаше много хора на тях, но тя не можеше да каже какво правят.

— Изглежда вечерта е добра — каза Мериалис, докато проучваше мониторите.

— Горедолу — отвърна той. — Не е кой знае какво.

— Престани да говориш така. Ще имаш мен на разположение.

Калвин се усмихна:

— Е, ти си добро опитно момиче, нали, Мериалис?

— Извинете — обади се Чиа, — може ли да използвам дейтапорт?

— Има един в офиса на Еди — отговори ѝ Мериалис, — но той вероятно говори по телефона сега. Защо не отидеш до тоалетната, ей там — тя посочи друга врата, затворена, — и не се измиеш. Изглеждаш малко мърляво. После Еди ще е готов и ти ще можеш да се обадиш на приятелката си.

В тоалетната имаше стара стоманена мивка и чисто нова, сложно изглеждаща тоалетна чиния с поне дузина копчета над казанчето. Последните бяха надписани на японски. Полимерната седалка леко се сви, поемайки тежестта ѝ, и тя едва не подскочи. Няма проблем, успокои се тя, просто чужда технология. Когато свърши, избра напосоки един от бутоните, който задейства тънка струя топла, ароматизирана вода, която я стресна и накара да се отдръпне. Тя избърса очи с опакото на ръката си, след което застана отстрани и избра друг бутон. Този изглежда свърши работата — вода обля гърнето с реактивен звук, който ѝ напомни за пътуването в самолета.

Докато си миеше ръцете и лицето на, за щастие, обикновената мивка, използвайки бледосин течен сапун от дозатор с помпичка, оформен като едноок динозавър, тя чу как водата спря и тоалетната започна да издава друг звук. Обърна се и видя обръч от възморава светлина, трепкащ някъде под седалката на гърнето. Предположи, че е ултравиолетова — за стерилизация.

На стената имаше плакат на Дуковете на Взрива, тази противна умопобъркваща метъл група. Бяха изпотени, с бели очи и се хилеха, а на барабаниста му липсваха предните зъби. Беше написан на японски. Тя се зачуди защо някой в Япония би се заинтересувал от тях, понеже групи като Дуковете пееха само за омраза към всичко, което не отговаряше на тяхната представа за американското. Но Келси, която често бе ходила в Япония с баща си, беше казала, че никога не знаеш как биха реагирали японците, на каквото и да е.

В тоалетната нямаше нищо, с което човек да си избърше ръцете. Тя извади една фланелка от чантата си и я използва за тази цел, макар че не свърши кой знае каква работа. Докато клечеше и натъпкваше фланелката обратно, тя забеляза крайчеца на нещо, което не разпозна, и тогава Калвин рязко отвори вратата зад нея.

— Извинявай — каза той.

— Няма проблем — отговори Чиа и издърпа ципа на чантата.

— Има — отвърна той, погледна през рамо и пак към нея. — Наистина ли срещна Мериалис на СийТак?

— В самолета — поправи го Чиа.

— Не си забъркана?

Чиа се изправи, от което ѝ се зави свят.

— Забъркана в какво?

Той я погледна изпод козирката на черната шапка.

— Тогава наистина трябва да се махнеш оттук. Имам предвид веднага.

— Защо? — попита Чиа, макар че това въобще не ѝ се стори лоша идея.

— Не ти трябва да знаеш.

Някъде зад него се чу трясък. Той трепна.

— Всичко е наред. Тя просто хвърля разни неща. Още не са станали сериозни. Хайде.

Той сграбчи чантата ѝ за презрамката и я вдигна. Вървеше бързо и на нея ѝ се наложи да се затича, за да го стигне. Минаха край офиса на Еди и редицата от монитори (стори ѝ се, че видя хора с каубойски шапки, които танцуват, но не беше сигурна).

Калвин шляпна с ръка сензора на вратата на асансьора.

— Ще те свали до гаража — каза той, а от офиса на Еди продължаваше да се чува шум от трошене на стъкла. — Вляво, на

около шест метра, има друг асансьор. Не минавай през фоайето, имаме камери там. Най-долният бутон е за метрото. Качи се на някой влак. — Подаде ѝ чантата.

— Кой? — попита Чиа.

Мериалис крещеше. Като че ли от болка.

— Няма значение — каза Калвин и избърбори нещо на японски на асансьора. Асансьорът отговори, но него вече го нямаше, вратата се затвори и тя започна да слиза надолу, чантата сякаш светеше в ръцете ѝ.

Грейслендът на Еди беше още там, когато вратата се отвори, като дебел клин между останалите черни коли. Тя намери втория асансьор, на който Калвин ѝ каза да се качи. Вратата му беше одраскана и нацърбена. Имаше нормални копчета и не говореше. Отведе я до подземие, светло като през деня, пълно със забързани хора, ескалатори, платформи, магазини и с вездесъщите рекламни пана, закачени над тях.

Най-после беше в Токио.

11. ПОТЪВАНЕТО НА НОВИТЕ СГРАДИ

Стаята на Лани беше високо в тясна кула, облицована с бели керамични плочки. Датираше от разцвета на града през осемдесетте, годините на „Сапунения мехур“^[1] и беше с трапецоиден профил. Това, че бе оцеляла по време на голямото земетресение, беше доказателство за способността на създателите ѝ, а това, че бе преживяла и последвалата реконструкция, свидетелстваше за скритите конфликти и борби за територия между две от най-старите престъпни организации в града. Ямазаки бе обяснил това в таксито, на връщане от Новата Златна улица.

— Не бяхме сигурни как ще реагирате на новите сгради — каза той.

— Имате предвид нанотехнологичните сгради? — Лани се бореше да държи очите си отворени. Шофьорът носеше безупречно чисти бели ръкавици.

— Да. Някои хора се притесняват от тях.

— Не знам. Ще трябва да видя някоя.

— Мисля, че можете да ги видите от хотела си.

Наистина можеше. Той знаеше за техните брутално големи размери от строителни справочници, но виртуалната реалност не бе успяла да предаде специфичността на тяхната видима структура, на добре интегрираната органичност.

— Те са като картините на Ню Йорк на Гайгер — каза Ямазаки, но Лани не беше ги виждал.

Сега той седеше на края на леглото си и се взираше безизразно в тези чудеса на новите технологии. Банални и зловещи, те просто бяха досадни — най-големите населени конструкции в света. (Кулата-затвор в Чернобил беше по-голяма, но нищо човешко не би живяло някога там.)

Чадърът, който Ямазаки му беше дал, се смалвяваше и свиваше в себе си. Изчезваше.

Телефонът звънна. Той не можеше да го намери.

— Телефон — говореше си той. — Къде е?

Малка червена лампичка, хармонираща със звъненето, започна да пулсира върху плосък правоъгълник от бял кедър, поставен върху черен квадратен поднос на полица до леглото. Той го вдигна. Натисна малко седефено копче.

— Хей — обади се някой — Лани ли е?

— Кой се обажда?

— Ридел. От Шатото. Ханс ми даде да ползвам телефона.

Ханс беше нощният управител.

— Уцелил съм времето, нали? Закусваш ли?

Лани разтърка очи и отново погледна навън към новите сгради.

— Да, естествено.

— Обадих се на Ямазаки — каза Ридел, — от него взех номерата.

— Благодаря — Лани се прозя, — но аз...

— Ямазаки каза, че си получил работата.

— Да, така мисля — отвърна Лани. — Благодаря. Задължен...

— „През ключалката“ са из цялото Шато — каза Ридел.

— Не, това е прекалено.

— Познаваш ли някаква Катрин Торънс, Лани? Живее на Шърман Оукс. Тя е горе в бившето ти жилище с около два фургона сензорни устройства. Според Ханс се опитват да открият какво си правил там, дрога или нещо от този сорт.

Лани се взираше в кулите отвън. Част от фасадата май се движеше, но това вероятно беше от очите му.

— Обаче Ханс казва, че и бездруго няма начин да разделят остатъчните молекули в тези стаи. Мястото има прекалено много история.

— Кати Торънс? От „През ключалката“?

— Не дойдоха, както казаха, ами с цялата тая техника, а тя винаги говори прекалено много. Генгис, долу в гаража, видя разтоварването на някои от кашоните. Около двайсетина са, ако не се броят костенурките. Взеха два апартамента и четири единични стаи. Не дават бакшиш.

— Но какво *правят*?

— Онова със сензорите. Опитват се да разберат докъде си стигнал, докато си бил в апартамента. Един от портиерите ги видя да

слагат камера.

Цялата фасада на една от новите сгради като че ли трепереше и се свличаше леко. Лани затвори очи и щипна горната част на носа си. Усети бегла следа от болка, останала от счупването. Отвори очи.

— Ама аз до никъде не съм *стигал*.

— Както и да е — гласът на Ридел прозвуча обидено. — Просто сметнах, че трябва да знаеш.

Нещо определено се случваше с тази сграда.

— Знам. Благодаря. Извинявай.

— Ще ти се обадя, ако чуя нещо — каза Ридел. — Иначе как е там?

Лани гледаше как точка от отразена светлина се плъзга напречно по отдалеченото здание, движение като осмоза или последователни контракции на пипалата на някое морско същество.

— Странно е.

— Обзалагам се, че е интересно. Приятна закуска! Ще поддържаме връзка.

— Благодаря — отвърна Лани и Ридел затвори.

Лани остави телефона на лакираната полица и се изтегна на леглото с дрехите. Затвори очи — не искаше да вижда новите сгради. Но те бяха още там, в тъмнината, както и светлината — зад клепачите му. И докато гледаше, те се разделиха, стопиха се и потънаха бавно надолу, в лабиринтите на един по-стар град.

Той потъна заедно с тях.

[1] Термин, свързан със състоянието на японската икономика през осемдесетте. Характеризира се с това, че потребителите не са харчели или влагали доходите си, а са ги натрупвали. — Бел.прев. ↑

12. МИЦУКО

Чиа използва обществен дейтапорт в най-долното ниво на станцията. Сендбендърите набраха номера на Мицуко Мимура, който й беше даден като номера на „обществения секретар“ на Токийския орден (изглежда всеки в него имаше някакво официално звание). От говорителите на Сендбендърите се чу сънливият японски глас на момиче. Веднага последва превод:

— Ало? Да? С какво мога да ви помогна?

— Чиа Маккензи е, от Сиатъл.

— Още ли си в Сиатъл?

— Тук, в Токио съм — тя увеличи мащаба на картата на Сендбендърите. — На метростанция „Шинджуку“.

— Да. Много добре. Сега ли ще дойдеш?

— Бих искала. Много съм изморена.

Гласът започна да обяснява маршрута.

— Няма проблем — отвърна Чиа, — компютърът ми ще се оправи. Само ми кажи къде трябва да слеза. — Намери мястото на картата и го маркира. — Колко време ще ми отнеме да стигна дотам?

— Двайсет-трийсет минути, зависи колко е натоварен влакът. Ще те чакам там.

— Не е необходимо — каза Чиа, — просто ми дай адреса.

— Японските адреси са трудни.

— Не е проблем — обясни Чиа, — разполагам с глобално позициониране.

Сендбендърите обработваха информацията от токийския телеком и вече й показваха местоположението на Мицуко Мимура. В Сиатъл това ставаше само с бизнес номерата.

— Не — каза Мицуко, — трябва да те посрещна. Аз съм общественият секретар.

— Благодаря — отговори Чиа, — тръгвам веднага.

С леко отворена чанта през рамо, за да може да чува гласовите напътствия на Сендбендърите, Чиа се качи два етажа нагоре с

ескалатор, купи си билет с кеш картата и намери перона. Беше наистина претърпано, също като на летището, но когато влакът дойде, тя просто се остави тълпата да я поеме и да я натъпче в най-близкия вагон. Щеше да е по-трудно да *не* се качи.

Докато потегляха, тя чу Сендбендърите да съобщават, че напускат станция „Шинджуку“.

* * *

Небето беше като седефено, когато Чиа излезе от станцията. Сиви сгради, пастелен неон, уличен пейзаж от слабо познати форми. Десетки велосипеди бяха наредени навсякъде, с чупливите наглед хартиени рамки, обвити с карбонови нишки. Чиа отстъпи, когато огромен син боклукчийски камион избоботи край нея. Белите ръкавици на шофьора се виждаха върху кормилото. Когато изчезна от погледа ѝ, тя видя японско момиче с къса карирана пола и черно мотористко яке. Момичето се усмихна. Чиа махна с ръка.

* * *

Стаята на Мицуко беше на втория етаж, над задната част на ресторанта на баща ѝ. Чиа чу непрекъснато думкане, идващо отдолу, и Мицуко ѝ обясни, че това е кухненски робот, който кълца и реже разни неща.

Стаята беше по-малка от спалнята на Чиа в Сиатъл, но доста почиста, много подредена и организирана. Такава бе и Мицуко, която имаше медна на цвят линия диагонално на черния си бретон и носеше маратонки с двойни подметки. Беше на тринайсет, с една година по-малка от Чиа.

Мицуко представи Чиа на баща си. Той носеше бяла риза с къси ръкави и вратовръзка. В този момент даваше нареждания на трима мъже с бели ръкавици и сини престилки, които енергично и със себераздаване почистваха ресторанта му. Бащата на Мицуко кимна, усмихна се, каза нещо на японски и се върна към работата си. Докато вървяха нагоре по стълбите, Мицуко, която не говореше много добре

английски, осведоми Чиа какво е казала на баща си — че тя е част от някаква програма за културен обмен и ще остане за малко, докато свърши нещо, свързано с училищната ѝ работа.

Мицуко имаше абсолютно същия плакат на стената — оригиналната снимка от обложката на „Кучешка супа“.

Мицуко слезе долу и се върна с чайник и затворена, разделена на части кутия, в която имаше калифорнийско руло и комбинация от разни странни неща. Благодарна, че поне калифорнийското руло ѝ беше познато, Чиа изяде всичко с изключение на някаква оранжева гадост от морски таралеж. Мицуко я поздрави за умението ѝ да борави с пръчици. Чиа отвърна, че е от Сиатъл, а хората там често използват пръчици.

После и двете сложиха безжични шлемове, прикрепящи се на ушите. Като цяло преводът беше безпроблемен, освен в случаите, когато Мицуко използваше твърде нов японски жаргон или Чиа вмъкваше английски думи, които знаеше, но не можеше да произнесе.

Чиа искаше да я попита за Рез и онази идору, но те все зачепкваха други теми. След това тя заспа, както седеше на пода с кръстосани крака и Мицуко трябва да я е изтъркаляла върху малък твърд футонен дюшек, който бе извадила от някъде, защото върху това се събуди Чиа три часа по-късно.

* * *

В тесния прозорец на стаята се виждаше сребриста дъждовна светлина.

Мицуко се появи с друг чайник и каза нещо на японски. Чиа намери слушалката и си я сложи.

— Трябва да си била много изтощена — преведе слушалката. След това Мицуко каза, че този ден няма да ходи на училище, за да бъде с Чиа.

Пиха почти безцветния чай в малки грапави порцеланови чаши. Мицуко обясни, че живее тук заедно с баща си, майка си и брат си Масахико. Майка ѝ я нямаше, гостуваше на свой близък роднина в Киото. Мицуко каза, че там е много красиво и Чиа задължително трябва да отиде.

— Тук съм от името на ордена — отвърна Чиа, — не мога да ходя на туристически обиколки. Има неща, които трябва да откроя.

— Разбирам.

— Значи е вярно? Наистина ли Рез иска да се ожени за софтуерен агент?

Мицуко се почувства неловко:

— Аз съм общественият секретар — отговори тя, — затова трябва да говориш първо с Хироми Огава.

— Коя е тя?

— Хироми е президент на ордена ни.

— Добре — каза Чиа, — кога ще говоря с нея?

— Изграждаме сайт за разговора. Скоро ще бъде готов. — Тя все още се чувстваше неловко.

Чиа реши да смени темата:

— Какъв е брат ти? На колко години е?

— На седемнайсет — отвърна Мицуко. — Той е „патологичен-техно-фетишист-с-недостиг-на-социални-контакти“. — Това последното бе изнизано като една дума, за да означаи понятие, което подложи на изпитание речника на слушалките. Чиа се почуди за кратко дали няма да е по-добре да го прекара през Сендбендърите, чиито преводачески функции се ъпдейтваха автоматично всеки път, когато се логваше.

— Какво?

— Отаку — произнесе отчетливо на японски Мицуко. Преводът отново избълва нескопосаната броеница от думи.

— О... — започна Чиа, — и ние имаме такива. Това е *момчешка* работа, нали? Отаку момчетата в последното ми училище бяха такива — изкуствени момичета, военни симулации и незначителни неща. Отделяха много време на тях. — Тя гледаше как Мицуко изслушва превода.

— Да — отговори тя, — но ти казваш, че са ходели на училище. Нашите не ходят на училище. Те вземат изпитите си он-лайн, а това е лошо, защото лесно преписват. След това ги проверяват и по-късно ги хващат и късат, но на тях не им пука. Това е обществен проблем.

— И брат ти е един от тях?

— Да. Живее в Забраненият град.

— Къде?

— Мулти-юзър домейн. Това е неговата мания. Като наркотик. Има стая тук. Рядко я напуска. През цялото време, докато е буден, е в Забраненият град. И мечтите му са там, струва ми се.

* * *

Чиа се опита да добие по-пълна представа за Хироми Огава преди обедната среща, но информацията бе обърквана. Беше по-голяма, на седемнайсет (колкото Зона Роса) и беше в клуба поне от пет години. Вероятно имаше наднормено тегло (макар че това бе възприето посредством межкултурния момичешки код, не открито) и си падаше по сложния графичен дизайн. Но като цяло Чиа продължаваше да върви против чувството на Мицуко за дълг към нейния орден, за нейната собствена длъжност и за тази на Хироми. Чиа мразеше клубната политика и започваше да подозира, че тук могат да ѝ създадат сериозен проблем.

Мицуко извади компютъра си. Беше от онези леки и прозрачни корейски изработки, които приличат на плоска чанта от чисто бяло желе с един куп разноцветни джаджи вътре. Чиа отвори чантата си и извади Сендбендърите.

— Какво е това? — попита Мицуко.

— Компютърът ми.

Мицуко явно беше впечатлена.

— От „Харли-Дейвидсън“ ли е?

— Направен е от Сендбендърите — обясни Чиа, докато търсеше очилата и ръкавиците. — Това е комуна, живееща на брега на Орегон. Правят такива, а също и софтуер.

— Американски ли е?

— Разбира се.

— Не знаех, че американците правят компютри — каза Мицуко.

Чиа оправи всеки от сребърните напръстници и стегна ремъците на китките.

— Готова съм за срещата — съобщи тя.

Мицуко се изкикоти нервно.

13. РАЗПОЗНАВАНЕ НА ХАРАКТЕРА

Ямазаки се обади точно преди обяд. Денят беше облачен и мрачен. Лани беше спуснал пердетата, за да не вижда нанотех сградите при тази светлина.

Гледаше НХК шоу за шампионата по въртене на пумпали. Звездата, както разбра, беше малко момиче с плитки и синя рокля със старомодна моряшка якичка. Беше малко кривогледа, може би заради концентрацията. Пумпалите бяха направени от дърво. Някои от тях бяха големи и изглеждаха тежки.

— Здравейте, господин Лани — каза Ямазаки, — по-добре ли се чувствате сега?

Лани гледаше как момичето нещо издърпва омотаното въженце и жълто-лилавият пумпал се завърта и губи очертанията си. Коментаторът държеше микрофон близо до върха му, за да улови бръмченето му, след това каза нещо на японски.

— По-добре от снощи — отговори Лани.

— В момента се урежда достъпът ви до данните, които заобикалят... нашия приятел. Това е сложна процедура, тъй като информацията е защитена по много и най-различни начини. Няма обособена стратегия. Личният му живот е защитен от система прогресивно усложняващи се алгоритми.

— Знае ли „нашият приятел“ за това?

Последва пауза. Лани гледаше въртящия се пумпал. Представи си как Ямазаки примигва.

— Не, не знае.

— Все още не знам за кого всъщност ще работя. За него? За Блекуел?

— Вашият работодател е Парагон-Азия Дейтафлоу, Мелбърн. Аз също работя за тях.

— Ами Блекуел?

— Блекуел е нает от частна корпорация, през която минават част от доходите на нашия приятел. В хода на неговата кариера бе

създадена структура, която да оптимизира потока от средства и да сведе загубите до минимум. Тази структура в момента сама по себе си представлява едно корпоративно цяло.

— Мениджмънт — каза Лани. — Неговите мениджъри са уплашени, защото изглежда, че той може да направи нещо откачено. Това ли е?

Жълто-лилавият пумпал започна първата от осцилациите, които в крайна сметка щяха да го доведат до състояние на покой.

— Тази бизнес култура ми е чужда, господин Лани. Все още ми е трудно да давам оценка на тези неща.

— Какво имаше предвид Блекуел снощи, когато каза, че Рез иска да се ожени за японка, която не съществува?

— Идору — каза Ямазаки.

— Какво?

— „Певец-идол“. Тя е Рей Тоеи. Тя е личност-понятие, комбинация от софтуерни агенти, творение на информационните дизайнери. Тя е сродна с това, което в Холивуд, струва ми се, наричат „синтеспиан“^[1].

Лани затвори очи, после ги отвори.

— Как тогава ще се ожени за нея?

— Не знам — отвърна Ямазаки, — но той твърдо заяви, че това е намерението му.

— Можете ли да ми кажете за каква работа са наели вас?

— Първоначално, предполагам, са се надявали, че ще мога да им обясня идору — какво у нея привлича публиката, следователно и какво е привлякло него може би. А също, мисля, че те, както и Блекуел, все още не приемат версията, че това не е резултат от някакъв заговор. Сега искат да ви запозная с културния фон на ситуацията.

— Кой са те?

— В момента не мога да бъда по-подробен по този въпрос.

Пумпалът започна да се поклаща. Лани видя нещо като ужас в очите на момичето.

— Не мислите, че има заговор?

— Ще се опитам да отговоря на вашите въпроси тази вечер. Междувременно, докато се урежда достъпът ви до данните, моля ви проучете тези...

— Ей! — възропта Лани, когато момичето с пумпала бе заменено от непознатото лого — хилещ се анимационен булдог, с каишка с шипове на мускулестия му врат, в голяма купа, пълна със супа.

— Два документални видеофилма за Ло/Рез — каза Ямазаки. — Тези са за изданието на „Кучешка супа“, първоначално малка независима компания със седалище в Източно Тайпе. Те издават първите записи на групата. По-късно Ло/Рез купуват „Кучешка супа“ и я използват за издаването на по-малко комерсиални продукции на други изпълнители.

Лани се вторачи печално в хилещия се булдог, тъгувайки за момичето с плитките.

— Като документални филми за тях, например?

— За документалните филми не е било искано одобрението на групата. Те не са корпоративни документи на Ло/Рез.

— Е, предполагам, че поне за това можем да сме благодарни.

— Пак заповядайте — Ямазаки затвори.

Виртуалното ПОВ даде близък план и се завъртя около един от шиповете по каишката на кучето. Отблизо се виждаше като блестяща стоманена пирамидка. Отразени облаци префучаха за миг върху стърчащата триъгълна повърхност, докато вървеше предупреждението за Световното патентно споразумение.

Лани гледа достатъчно, за да разбере, че филмът е сглобен от рекламни кадри на групата.

— Художествено предупреждение — каза той и отиде в банята, за да дешифрира контролните бутони на душа.

Успя да пропусне първите шест минути, докато се къпеше и си миеше зъбите. Беше гледал неща като това и преди, но всъщност никога не се бе опитвал да ги следи с внимание. Наметна хотелската хавлия и си каза, че е по-добре да опита. Изглежда, Ямазаки щеше да го разпитва за това по-късно.

Защо хората правеха подобни неща? Нямахме разказ, нямахме видима структура. Някои фрагменти просто се повтаряха през целия филм с различна скорост...

В Лос Анджелис имаше цели публични канали, посветени на неща като това и домашно направени ток-шоута, водени от голи Енсино вещици, седящи пред големи картини на „Богинята“, които бяха направили в гаражите си. Можеше само да ги *гледаш*. Идеята на

тези откъси, предполагаше той, бе, че с използването им можеш някак си да изтласкаш назад средата. Вероятно беше нещо като да газиш във вода — просто, повтарящо се човешко действие, което поне временно създаваше илюзия за равенство с морето. Но на Лани, който беше прекарал неизброими часове в дълбоките полета от данни, лежащи под света на медиите, то само му изглеждаше безнадеждно. А също и досадно, макар че, смяташе той, тази скука трябваше да се потиска по някакъв начин — друг вид изтласкване назад.

Защо иначе някой щеше да подбере и редактира тези парчета от Ло и Рез, китайския китарист и певеца полуирландец, говорещи глупости в един куп телевизионни репортажи, повечето от които предвидени за излъчване? Поздравленията, изглежда, бяха тема: „Радваме се, че сме във Владивосток. Разбрахме, че имате страхотен нов аквариум!“; „Поздравяваме ви за свободните избори и за вашата кампания за овладяване на епидемията от тропическа треска!“; „Винаги сме обичали Лондон!“; „Ню Йорк, вие сте... *прагматични!*“

Лани се разрови из остатъците от закуската си и намери полуизядена изстинала филия кафяв препечен хляб под капака на метална чиния. Имаше два пръста кафе, останали в каната. Не искаше да мисли за обаждането на Ридел или неговото значение. Той бе решил, че е приключил с „През ключалката“. И с адвокатите.

— Сингапур, ти си красив! — каза Рез.

— Здравееей, Град на лъвовете! — добави Ло.

Лани взе дистанционното и превъртя напред с надежда. Не. Без звук? Не. Ямазаки беше приготвил тези неща с цел да му помогне. Той помисли дали да не изключи конзолата, но се притесняваше, че може би ще разберат.

Сега започна да се ускорява, фрагментите следваха по-често, цялото нещо бе по-освободено от съдържание — вцепеняваща мъгла. Усмивката на Рез стана зловеща, нещо със своя собствена последователност, което скачаше непроменено от един фрагмент в следващия.

Изведнъж всичко това се скри в сянката, фокус върху рококо позлата. Чуваше се дрънкане на стъкларии. Образът беше с онова характерно сплескано качество, което той знаеше от „През ключалката“ — правеха го най-малките реверни камери, маскирани като шарката на тъканта.

Ресторант? Клуб? Някой седеше срещу камерата, зад стена от зелени бутилки. Тъмнината и обхватът на малката камера правеха детайлите неразличими. Тогава Рез се наведе напред, разпознаваем, щом излезе на фокус. Жестикулираше към камерата с чаша червено вино.

— Ако поне веднъж спрем да говорим за музика, индустрия и цялата политика, свързана с тях, най-вероятно ще ви кажа, че е по-лесно да пожелаем и привлечем вниманието на десет милиона абсолютно непознати хора, отколкото да приемем любовта и предаността на най-близките ни.

Някаква жена каза нещо на френски. Лани сметна, че тя е тази, която държи камерата.

— Успокой се, Розър. Тя не разбира и половината от това, което казваш. — Лани се намести. Гласът беше на Блекуел.

— Не разбира ли? — Рез излезе от фокус. — Защото, ако разбираше, щях да ѝ разкажа за самотата от това да бъдеш неразбран. Или може би това е самотата от страха да позволиш да бъдеш разбран?

Кадърът застина на размазаното лице на певица. Бележка за датата и часа. Две години по-рано. Думата „неразбран“ се появи.

Телефонът иззвъня.

— Дааа?

— Блекуел каза, че се е отворил прозорец. Планът се променя. Можете да влезете в базата данни сега. — Беше Ямазаки.

— Добре — каза Лани. — Не мисля, че напредвам много с този видеофилм.

— Търсенето на Рез за значението на възроденото изкуство? Не се тревожете, ще ви го пуснем пак по-късно.

— Успокоих се — отвърна Лани. — И вторият ли е толкова добър?

— Вторият документален филм е с по-традиционна структура. Подробни интервюта, биографични справки, Би Би Си, отпреди три години.

— Чудесно.

— Блекуел е на път към хотела. Довиждане.

[1] От англ. synthetic — изкуствен, и thespian — актьор. — Бел.прев. ↑

14. ТОКИЙСКИЯТ ОРДЕН

Сайтът, който орденът на Мицуко бе направил за срещата, напомни на Чиа за японските снимки, които бе видяла по време на училищно посещение в музея в Сиатъл. Имаше кафеникава светлина, проникваща сякаш през пластове от стара политура. В далечината се виждаха хълмове с усукали се дървета, клоните им бяха като бързо изписани мастилени завъртулки. Тя влезе заедно с Мицуко и двете се насочиха към дървена къща с големи надвиснали стрехи, формата им ѝ беше позната от манга. Беше от типа къщи, в които нинджата се промъкваше нощем, за да събуди спящата героиня и да ѝ каже, че нещата не са такива, каквито тя смята, че чичо ѝ се е съюзил със злия диктатор. Чиа провери как изглежда в малък периферен прозорец. Удебели малко устните си.

Докато приближаваха къщата, тя видя, че всичко наоколо е извадено от архивите на клуба, така че цялата обстановка всъщност бе изградена от материали за Ло/Рез. Забелязваше се първо в панелите от дърво и хартия на стените, където неясни парчета от образи, по-големи от реалните, се появяваха и изчезваха с органичната неподреденост на шарена сянка: бузата на Рез и половината от чифт тъмни очила, ръката на Ло, настройваща китарата. Но тези се промениха и бяха заменени от трепкащо като нощна пеперуда блещукане, а щеше да има още, до най-високата разделителна способност на сайта, неговата дигитална материя. Тя не беше сигурна дали това може да се направи с достатъчен брой подходящи фрагментарни пакети, или е необходим някакъв по-специален компютър. Нейните Сендбендъри поддържаха някои от тези ефекти, но само с употребата на техния си специализиран софтуер.

Екраните се плъзнаха встрани, когато тя и Мицуко, седнали по турски, влязоха в къщата. Спряха плавно една до друга, останаха седнали, носеха се на около десетина сантиметра над татамито (което Чиа избягваше да поглежда, след като видя, че е изтъкано от концертни кадри; прекалено смущаващо). Беше добър начин да се появиш.

Мицуко носеше кимоно и един от онези широки колани — традиционното облекло, само дето в нишките на тъканта вървеше някаква миниатюрна анимация. Чиа беше даунлоуднала за себе си черен комплект от блузон и клин на Силке-Мари Колб, макар че не обичаше да плаща за неща от виртуални дизайнери, които дори не ти позволяват да запазиш или копираш. Но бе използвала кеш картата на Келси и това я караше да се чувства по-добре.

Там ги чакаха седем момичета, всички в кимона, всички носещи се над татамито. С изключение на едно, което седеше само, начело на въображаемата маса. Тя беше робот. Не като истинските, а строен, хромиран, все едно живак, излят във формата на момиче. Лицето беше гладко, само частично оформено, без очи, с две еднакви прави линии на мястото, където би трябвало да е устата. Това явно беше Хироми Огава и Чиа веднага реши, че тя е с наднормено тегло.

Кимоното на Хироми беше покрито с анимирани кадри от интервюта на групата в червеникавокафяви тонове.

Запознаването отне известно време. Всички, определено имаха някаква титла, но Чиа спря да им обръща внимание, след като Хироми се представи, освен за да се покланя в моментите, когато предполагаше, че би трябвало да го прави. Не ѝ хареса, че Хироми се показва в този вид на първата среща. Според нея това беше грубо и явно преднамерено, а и трудът, който бяха положили, за да осигурят пространството, го правеше да изглежда още по-преднамерено.

— За нас е чест да ви посрещнем, Чиа Маккензи. Нашият орден с нетърпение очаква да ви осигури пълно съдействие. Гордеем се, че сме част от нарастващото глобално оценяване на Ло/Рез, тяхната музика и тяхното изкуство.

— Благодаря ви — каза Чиа, след което настъпи дълга тишина.

Мицуко тихо прочисти гърлото си. „Опаа“ — помисли Чиа. Време за реч.

— Благодаря ви за предложената помощ — започна тя. — Благодаря ви за гостоприемството. Ако някоя от вас някога дойде в Сиатъл, ще намерим начин да я подсигурим. Но преди всичко благодаря за помощта ви, тъй като моят орден е наистина разтревожен от тази история, свързана с желанието на Рез да се ожени за някакъв софтуерен агент, и понеже се предполага, че е бил тук, когато го е казал, ние мислехме...

Чиа имаше усещането, че малко избързва, и това бе потвърдено от ново леко прокашляне на Мицуко.

— Да — отвърна Хироми Огава, — няма за какво, а сега Торо Ошима, нашият историк, ще ни удостои с подробен и прецизен преглед на историята на нашия орден, как от обикновени, но искрени новаци, се превърнахме в най-активния и най-уважавания орден в Япония днес.

Чиа не вярваше на ушите си.

Най-близкото до Хироми момиче, отдясно на Чиа, се поклони и започна да представя историята на ордена в най-мъчително скучните ѝ детайли, както Чиа веднага разбра. Двете съквартирантки в училището-интернат, най-добри приятелки и верни другари, които открили копие от албума „Кучешка супа“ в кофа за боклук в Акихабара. Как се върнали в училище с него, пуснали го, веднага станали почитателки. Как съучениците им се присмивали, в един момент дори откраднали и скрили безценния запис... И т.н., и т.н., а на Чиа ѝ се прииска да изкрещи, но нищо не можеше да направи, освен да седи кротко. Тя издърпа часовник и го сложи върху лицето на огледалния робот, там където трябваше да са очите. Никой друг не можеше да го види, но все пак я накара да се чувства малко по-добре.

Стигнаха до първия национален японски Ло/Рез конгрес, по белите хартиени стени бързо минаваха снимки — момиченца с дънки и тениски, пиеси кока-кола в някаква заседателна зала в хотела на летището в Осака, няколко биещи на очи родители стърчаха на заден план.

Четиридесет и пет минути по-късно Торо Ошима, стояща до червения дисплей, забоден в безизразното метално лице на Хироми Огава, завърши:

— Което ни довежда до настоящия момент и историческото посещение на Чиа Маккензи, представител на ордена на сестрите ни в Сиатъл, щата Вашингтон. А сега се надявам, че тя ще ни уважи с излагане на историята на своя орден, как е бил създаден и множеството дейности, които е извършил, за да почетете музиката на Ло/Рез...

Последва кратко ръкопляскане. Чиа не се включи, защото не бе сигурна дали е за нея или за Торо Ошима.

— Моля да ме извините — каза Чиа, — нашият историк пригответи това за вас, но всичко се повреди, когато прекараха

компютъра ми през някакъв голям скенер на летището.

— Съжаляваме да го чуем — отвърна сребърният робот. — Какво нещастие.

— Да, но предполагам, че това ще ни даде повече време да говорим за това, което ме води тук, нали?

— Надявахме се да...

— Да ни помогнете да разберем какво става с Рез, нали? Знаем. Радваме се, че изявихте желание. Защото всички ние сме разтревожени от този слух. И защото по всичко личи, че е започнал от тук, а тази Рей Тоеи е местен продукт, така че, ако има някой, който може да ни каже какво става, това сте вие.

Сребърният робот не каза нищо. Не показваше никаква емоция, но Чиа отмести часовника, за да бъде сигурна.

— Затова съм тук — каза тя, — да разбера дали е вярно, че иска да се ожени за нея.

Усещаше всеобщ смут. Шестте момичета гледаха в татамито, за да избегнат погледа ѝ. Искаше да погледне към Мицуко, но щеше да е прекалено очевидно.

— Ние сме *официален* орден — каза Хироми. — Имаме честта да работим в тясна връзка с хора от настоящия екип на групата. Техните агенти също са обезпокоени от слуха, за който споменавате, и ни помолиха да им окажем съдействие, за да не се разпространява повече.

— Разпространява? Та той върви из мрежата цяла седмица!

— Това е просто слух.

— Тогава трябва да публикуват опровержение.

— Което само ще утежни допълнително ситуацията.

— Според известието Рез е съобщил, че е влюбен в Рей Тоеи и ще се ожени за нея. Имаше доста дълъг цитат.

Чиа определено започваше да усеща, че тук нещо не е наред. Не беше изминала целия този път заради това. Можеше спокойно да седи в стаята си в Сиатъл.

— Смятаме, че оригиналното съобщение е било лъжа. Няма да бъде първата.

— Смятате? Това означава ли, че не знаете?

— Нашите източници в организацията ни увериха, че няма причина за безпокойство.

— Увъртат — каза Чиа.

— Намеквате, че хората на Ло/Рез ни лъжат?

— Вижте — продължи Чиа, — аз съм в групата колкото всеки друг. Но пропътувах цялото това разстояние, нали? А хората, които работят за тях, са просто хора, които работят за тях. Ако Рез отиде в някой клуб някоя вечер, вземе микрофона и съобщи, че е влюбен в тази идору, и се закълне, че ще се ожени за нея, хората, отговарящи за връзките с обществеността, ще кажат каквото сметнат за необходимо.

— Но вие нямате доказателства, че нещо от всичко това се е случило. Само едно анонимно съобщение, претендиращо, че е транскрипция на запис, направен в клуб в „Шинджуку“.

— „Маймунски бокс“. Проверихме го, там е.

— Нима? Може би трябва да го посетите.

— Защо?

— Вече няма клуб с името „Маймунски бокс“.

— Няма?

— Клубовете в „Шинджуку“ имат доста кратък живот. Няма „Маймунски бокс“. — Преводът на Сендбендърите предаде цялото самодоволство на Хироми.

Чиа се вторачи в гладкото сребърно лице. Кучката протакаше. Какво да прави? Какво би направила Зона Роса, ако беше на нейно място? Нещо символично грубо, реши Чиа. Но това не бе в нейния стил.

— Благодаря ви — каза тя. — Просто искахме да се уверим, че това не е вярно. Съжалявам, ако съм ви засегнала, но трябваше да сме сигурни. Щом казвате, че не се е случило, ще го приемем. Загрижени сме за Рез и останалата част от групата, а знаем, че и вие също. — Чиа завърши и се поклони — нещо, което свари Хироми неподготвена.

Сега беше ред на работа да се двоуми. Тя не очакваше Чиа да се обърне на сто и осемдесет градуса.

— Нашите приятели от организацията Ло/Рез са загрижени да не би тази безсмислена шега да повлияе върху публичното мнение за Рез. Знаете, че винаги е съществувала тенденция да бъде описван като най-изобретателния, но и най-малко стабилен член на групата.

Последното поне беше вярно, макар че неговият тип нестабилност беше умерен, сравнен с повечето му поп-културни предшественици. Никога не е бил арестуван, никога не е прекарвал

някоя нощ в затвора. Но въпреки това беше най-склонният към забъркване в неприятности. Това винаги е било част от чара му.

— Така е — каза Чиа и продължи да играе със задоволство. Убедена бе, че я кара да се чувства несигурна. — А се опитват да представят Ло като практичния скучен възпитаник на технически колеж, но знаем, че това също не е вярно — добави с усмивка.

— Да — отвърна Хироми, — наистина. Значи все пак сте доволна? Ще обясните на ордена си, че всичко това е било резултат от някаква шега и че Рез е добре?

— Щом го казвате — да. И ако това решава въпроса, значи имам три дни за убиване в Япония.

— За убиване?

— Идиом — обясни Чиа. — Свободно време. Мицуко казва, че трябва да видя Киото.

— Киото е много красив...

— Непременно ще отида. Благодаря ви, че подготвихте този сайт за нашата среща. Наистина е страхотен и ако го запазите, ще се радвам да го посетя по-късно с останалите от ордена ми. Може всички да се съберем заедно, когато се върна в Сиатъл, и да представим ордена си.

— Да... — Хироми определено не знаеше как да тълкува поведението ѝ.

„Тормози се тогава“ — помисли си Чиа.

* * *

— Знаеше — каза Чиа, — знаеше какво ще направи.

Мицуко се изчерви силно. Гледаше в пода с желирания компютър в скута си.

— Съжалявам. Решението беше нейно.

— Принудили са я, нали? Казали са ѝ да се отърве от мен, да покрие всичко.

— Тя общува с хората на Ло/Рез тайно. Това е една от привилегиите на поста ѝ.

Чиа още не бе свалила напръстниците.

— Сега трябва да се обадя на ордена си. Можеш ли да ме оставиш сама за няколко минути? — Тя съжаляваше Мицуко, но все още бе ядосана. — Не *ти* се сърдя, о'кей?

— Ще направя чай — отвърна Мицуко.

Когато японката затвори вратата след себе си, Чиа провери дали Сендбендърите все още са включени, сложи отново очилата и избра главния сайт на сиатълския орден.

Така и не успя да се свърже. Зона Роса чакаше, за да я отреже.

15. АКИХАБАРА

Тъмни облаци надвиснаха над високия сив град. Нови сгради минаваха за кратко пред погледа през свалените, тъмни, покрити с дантелени пердета стъкла на лимузината.

Минаха край реклама на Апъл Шайърс — павирана алея, водеща към някаква холограма на разсадник, където усмихващи се бутилки със сок танцуваха и пееха. Проблемът на Лани с часовата разлика се върна в полека, но по-странна форма. Някаква комбинация от напирасо чувство за вина и усещане за отдалеченост от собственото му тяло, сякаш сетивните сигнали идваха със закъснение, след дълъг преход през някаква друга страна, за чието съществуване той самият не знае.

— Мислех, че всичко е свършило, когато се отървахме от ония сибирски невропати — каза Блекуел. Беше облечен изцяло в черно, което като че ли създаваше впечатление, че е по-слаб. Носеше нещо като комбинезон — мек, ушит от много черен деним, с множество джобове по широкия му край. Лани мислеше, че смътно напомня на средновековна японска дреха. Нещо, което би могъл да носи някой дърводелец. — Клекнаха като пребити кучета. Открихме ги по време на турне в Щатите на Комбината.

— Невропати?

— Пълнеха главата на Рез с техните щуротии. Той е податлив на чужди влияния, докато е на турне. Комбинация от напрежение и скука. Градовете започват да ти изглеждат еднакви. Непрекъснатата смяна на хотелски стаи. Синдром, това е то.

— Къде отиваме?

— Акихабара.

— Къде?

— Където отиваме — Блекуел се консултира с огромен хронометър със сложен циферблат и стоманена верижка, проектиран като че ли да изпълнява функцията на метален бокс.

— Мина месец, преди да ме пуснат да свърша каквото трябва. После го закарахме в клиника в Париж и там ни казаха, че това, с което ония копеленца са го хранили, направило ендокринната му система на свинска закуска. Оправиха го в крайна сметка, но не трябваше да се случва изобщо.

— Но се отървахте от тях? — Лани нямаше понятие за какво говори Блекуел, но изглежда, бе най-добре да поддържа илюзията за разговор.

— Казах им, че мисля да им почеша носовете с малката резачка за дърва „Хонда“, която бях купил за всеки случай — отвърна Блекуел. — Не се наложи. Показах им я все пак. Накрая се отървах само с потупване по рамото.

Лани погледна тила на шофьора. Това, че воланът бе отдясно, го изнервяше. Чувстваше се все едно няма никой на шофьорското място.

— От колко време казахте, че работите за групата?

— Пет години.

Лани си спомни за филма — гласът на Блекуел в мрачния клуб. Преди две години.

— Къде отиваме?

— Съвсем скоро ще сме там.

Навлязоха в район с по-тесни улици и безлични занемарени сгради, покрити с реклами, които не бяха включени. Огромни изображения на медийни платформи, които Лани не познаваше. По някои от сградите имаше повреди, както той предположи, от земетресение. Буци с големината на човешка глава от кафеникаво стъклоподобно вещество се подаваха от диагонални цепнатини по фасадата на едно от зданията. Като евтина играчка, лошо поправена от несръчен великан. Лимузината спря до тротоара.

— „Електрическият град“ — каза Блекуел. — Ще ти пратя съобщение на пейджъра — обърна се към шофьора, който кимна по не особено японски според Лани маниер. Блекуел отвори вратата и излезе със същата неправдоподобна елегантност, която Лани бе забелязал преди. Колата забележимо се надигна, когато се освободи от тежестта му. Лани се плъзна по сивата велурена седалка, чувстваше се уморен и скован.

— Очаквах някое място малко по-нагоре по стълбицата — каза той на Блекуел. Беше вярно.

— Спри да очакваш.

Сградата с пукнатините и кафявите мъзгави буци се отвори в бяло-пастелно море от кухненски уреди. Таванът беше нисък, покрит, изглежда, временно с тръби и изолационни материали. Лани последва Блекуел по централната пътечка. Няколко души стояха в началото на другите пътечки, но той не можа да разбере дали са продавачи, или потенциални клиенти.

Старомоден ескалатор стържеше упорито в края на пътеката. Четвъртитите зъбци по ръбовете на всяко изкачващо се стъпало се бяха изострили и блестяха от дългото триене. Блекуел продължаваше да върви. Левитираше пред Лани, докато се изкачваше, краката му сякаш почти не се движеха. Лани трудно се катереше след него.

Качиха се на втория етаж. Тук разнообразието от продукти бе по-голямо — видеостени, вградени контролни табла, автоматични кресла с масажирани приставки, подаващи се от облегалките като глави на гигантски механични червеи.

Продължиха край редица кашони от гофрирана пластмаса, белязаните ръце на Блекуел бяха напъхани дълбоко в джобовете на нинджа комбинезона му. Влязоха в лабиринт от яркосини парчета импрегниран брезент, висящи от тръби над главите. Непознати приспособления. Нащърбен термос на работник стоеше на червен тезгях, прострян върху две алуминиеви магарета. Блекуел отмести встрани едно от парчетата. Лани се приведе и влезе.

— Държим го отворен през последния час, Блекуел — каза някой. — Не е лесно.

Блекуел пушна брезента зад себе си.

— Трябваше да го взема от хотела.

Пространството беше облепено със същия син брезент на три от страните, беше два пъти колкото хотелската стая на Лани, но чувствително по-препълнено. Доста хардуер беше инсталиран там: няколко командни табла бяха свързани с кабели в бяло блато от пакети стиропор, скъсан гофриран картон и измачкани парчета шуплест найлон. Двама мъже и една жена чакаха. Жената беше тази, която се обади. Лани си пробиваше път напред, нагазил до глезените в опаковъчен материал, който скърцаше, пукаше и се хлъзгаше под подметките на обувките му.

Блекуел риташе боклуците.

— Можеше да поподредите.

— Не сме декоратори — каза жената. На Лани му звучеше така, като че ли е от Северна Калифорния. Имаше къса кестенява коса, подстригана на бретон, и нещо в нея му напомни за квантиците, които работеха в „През ключалката“. Както и двамата мъже, единият японец, другият риж, тя беше облечена с дънки и едно от ония многофункционални шушлякови пилотски якета.

— Дяволска работа за кратък срок — оплака се рижият.

— Без предупреждение — добави другият. Той определено беше от Калифорния. Косата му беше пригладена назад, пристегната високо в малка самурайска опашка.

— За какво ви плащат? — попита Блекуел.

— Плащат ни, за да ходим на турнета — отвърна рижият.

— Ако искате пак да ходите, по-добре се молете тези да свършат работа — той погледна към свързаните с кабели конзоли.

Лани видя сгъваема пластмасова маса, сложена срещу задната стена. Беше яркорозова. Върху нея имаше сив компютър и чифт видеоочила. Непознати кабели го свързваха с най-близката конзола — плоски панделки, раирани в различни бонбонени цветове. Стената отзад беше покрита с тапет от стара реклама — точно зад розовата маса имаше око на жена, метър широко, лазерният отпечатък на окото ѝ беше колкото главата на Лани.

Лани се приближи към масата през стиропора, плъзгайки краката си — движение не много по-различно от карането на ски.

— Да започваме — каза той. — Да видим с какво разполагате.

16. ЗОНА

Зона Роса пазеше тайно местенце — част, изрязана от нещо, което някога е било корпоративен уебсайт.

Беше долина, оградена с разрушени плувни басейни, обрасла с кактуси и червени коледничета. Гущери позираха като йероглифи върху мозайката от натрошена облицовка.

Нямаше къщи в долината, макар че останки от съборени стени правеха сянка и ръждясали правоъгълници от рифелуван метал стояха напречно върху изгнили дървени подпори. Понякога имаше пепел от лагерен огън.

Настройваше го на ранна привечер.

— Зона?

— Някой се опитва да те открие.

Зона в нейното дрипаво кожено яке върху бяла тениска. В това пространство тя се представяше като жив колаж, фрагменти от филми, списания, мексикански вестници — тъмни очи, ацтекски скули, лице, осеяно с белези от акне, коса, сплетена като пушек. Държеше резолюцията ниска, никога не се показваше изцяло на фокус.

— Майка ми?

— Не. Някой с ресурси. Някой, който знае, че си в Токио.

Острите върхове на черните й ботуши бяха избледнели от прахта в долината. Имаше медни ципове по външните шевове на избелелите й дълги черни дънки.

— Защо си облечена така?

Чиа се сети, че още е с екипа на Силке-Мари Колб.

— Имаше среща. Много официална. Голяма досада. Взех това с кеш картата на Келси.

— Откъде се беше логнала, когато плати за това?

— Откъдето и сега. При Мицуко. — Зона се намръщи.

— Какви други покупки си правила?

— Никакви.

— Нищо?

— Билет за метрото.

Зона щракна с пръсти и гущер изприпка изпод един от камъните. Изкачи се по крака ѝ до чакащата ѝ длан. Щом го удари с пръстите на другата си ръка, шарките на оцветяването му се смениха. Тя го тупна по главата и гущерът изтича надолу по крака ѝ и изчезна зад смачкано парче ръждясал покривен материал.

— Келси е ужасена, достатъчно ужасена, за да опре до мен.

— От какво?

— Някой ѝ се е обадил и е разпитвал за билета ти. Опитвали са се да се свържат с баща ѝ, точките за закупуването са негови. Но той пътува. Вместо това са говорили с Келси. Мисля, че са я заплашили.

— С какво?

— Не знам. Но им е дала името ти и номера на кеш картата.

Чи си спомни за Мериалис и Еди.

Зона Роса извади нож от джоба на якето си и клекна на ръба на възрозова скала. Златни дракони се извиваха по дължината на розовата пластмасова дръжка на ножа. Тя натисна копче от сребрист метал и гравираното с дракони назъбено острие изплющя навън безмилостно.

— Гола вода е твоята Келси.

— Не е *моята* Келси, Зона.

Зона вдигна оголен клон и започна да дялка от него тънки спирали с автоматичния си нож.

— Няма да издържи дори час в моя свят.

На предишна среща тя бе разказала на Келси истории за войната с Плъховете, жестоки битки, водени на пълните с боклук детски площадки и в рушащите се гаражи на големите строителни комплекси. Как бе започнала тази война? За какво? Зона никога не бе казвала.

— Нито пък аз.

— И значи кой те търси?

— Би могла да е майка ми, ако знаеше, че съм тук...

— Не е била майка ти човекът, който е изплашил Келси.

— Ако са знаели номера на мястото ми в самолета, може да са открили номера на билета и да са го проследили, нали?

— Ако са имали необходимите ресурси, да. Но това е незаконно.

— Оттам може да са стигнали до Келси...

— Оттам са в системата за чести полети на „Еър Магелан“, което предполага доста сериозни ресурси.

— Имаше една жена в самолета... Седеше до мен. После се наложи да нося куфара ѝ и тя и гаджето ѝ ме повозиха из Токио...

— Носила си куфара ѝ?

— Да.

— Разкажи ми тая история! Цялата! Кога видя за пръв път тази жена?

— На летището, СийТак. Вземаха неинвазивна ДНК проба и я видях да прави нещо странно... — Чиа започна да разказва за Мериалис и всичко останало, докато Зона Роса седеше, белеше и остреше пръчката си, мръщейки се.

* * *

— Да го набутам на майка ти — каза Зона Роса, когато Чиа завърши разказа си. Преводът представи тона ѝ или като учудване, или като възмушение, Чиа не можа да прецени.

— *Какво?* — Чиа беше абсолютно объркана.

Зона я погледна по дължината на оголената пръчка.

— Просто израз. *Идиом*. Много богат и сложен. Няма нищо общо с майка ти.

Тя свали пръчката и направи нещо с ножа си, сгъвайки острието с тройно прещракване. Гуцърът, който беше нагласила по-рано, се появи, тичайки ниско по тесния ръб на скала, прилепнал толкова близо, че изглеждаше двуизмерен. Зона го вдигна и с нов удар го настрои в друга цветна конфигурация.

— Какво правиш?

— Допълнителна защита — обясни Зона и сложи гуцера на ревера на якето си, където той се хвана като брошка, с очи като малки сфери от оникс. — Някой те търси. Може би вече са те открили. Трябва да гарантираме сигурността на разговора ни.

— Можеш ли да го направиш с него?

Главата на гуцера помръдна.

— Може би. Нов е. Но тези са по-добри — тя посочи нагоре с пръчката. Чиа присви очи и погледна към вечерното небе, тъмен облак, обагрен от лъчите на розовия залез. Стори ѝ се, че видя махане на

криле някъде високо горе. Две неща летяха. Големи. Не бяха самолети. Но после изчезнаха.

— Незаконни са във вашата страна. Колумбийски. От банките за данни.

Зона постави заострения край на пръчката на земята и започна да я върти между дланите си на едната страна, после на другата. Чиа беше виждала заек да пали огън по този начин в дървен анимационен филм.

— Ти си идиот.

— Защо?

— Пренесла си чанта през митницата? Чантата на непознат?

— Да...

— Идиот!

— Не съм.

— Тя е контрабандист. Ти си отчайващо наивна.

„Но настояваше да ме пратите тук“ — помисли Чиа и изведнъж ѝ се доплака.

— Защо ме търсят?

Зона вдигна рамене.

— В Квартала предпазлив контрабандист няма да остави мулето да си отиде...

Нещо сребристо и студено рязко и мигновено се разтресе под и зад пъпа на Чиа и с него дойде и нежелания спомен за банята в „Уиски Клонинг“ и за крайчеца на нещо, което тя не разпозна. В чантата ѝ. Натикано между тениските ѝ. Когато тя използва една, за да си избърше ръцете.

— Какво има?

— По-добре да вървя. Мицуко отиде да направи чай... — Изговори го бързо, изяждайки думите.

— Да вървиш? Луда ли си? Трябва да...

— Съжалявам. Чао — каза тя, докато сваляше очилата и трескаво разхлабваше каишките на китките си.

Чантата беше там, където я бе оставила.

17. СТЕНИТЕ НА СЛАВАТА

— Нямахме време да го направим, както трябва — каза жената и подаде видеоочилата на Лани. Той седеше на розова детска пейка от пластмаса, в комплект с масата.

— Ако *има* начин да се направи, както трябва.

— Има зони, до които не можахме да осигурим достъп — обади се японо-американецът с опашката. — Блекуел каза, че имате опит със знаменитостите.

— Актьори — потвърди Лани, — музиканти, политици...

— Може би това ще ви се стори различно. По-голямо. С няколко степени нагоре по скалата.

— Къде няма достъп? — попита той и нагласи очилата.

— Не знаем — отговори жената. — Ще добиете представа за размера на данните, докато сте вътре. Празниците вероятно са счетоводство, данъци, договори... Ние сме екип за техническа поддръжка. Той си има други хора, на които плаща, за да запазят части от това колкото се може по-скрито.

— Тогава защо не повикате *тях*?

Той усети как ръката на Блекуел ляга на рамото му като торба с пясък.

— Ще говорим за това по-късно. Сега влизай и се поогледай. Затова ти плащаме, нали?

* * *

През седмицата след смъртта на Алисън Шайърс Лани бе използвал акаунта на „Извън контрол“ във DAT Америка, за да влезе отново в сайта с личните ѝ данни. Нодалната точка бе изчезнала и имаше известно, едва доловимо, редуциране на информация. Свиване, не толкова голямо като при коригиране, по-скоро като надипляне.

Но основната разлика бе, че тя просто вече не генерираше данни. Нямахте кредитна активност. Дори акаунтът ѝ в „Ъпфул Групвайн“ беше анулиран. Веднага щом сметките ѝ бяха закрити и различните служебни дела — прекратени, нейната база данни започна да придобива отчетливо праволинеен вид. Лани си мислеше за мъртвите, спретнати в техните погребални дрехи, за ковчези и надгробни плочи, за дългите прави алеи в гробищата по времето, когато мъртвите са могли да си позволят собствено недвижимо имущество.

Нодалната точка се бе оформила там, където бе живяла — в разхвърляното, непрестанно развиващо се взаимодействие с обикновения и в същото време безкрайно сложен свят. Сега такава взаимодействие не съществуваше.

Той погледна, но за кратко и много внимателно, дали нейният актьор не прави разчистване на собствената си информация. Нямахте нищо видимо, но предположи, че от „Извън контрол“ са обърнали повече внимание на това.

Нейните данни бяха неподвижни. Само слабо, методично движение в тяхното ядро — нещо, свързано с вървящата в момента законна процедура по закриване на имуществото ѝ.

* * *

Списък на всички мебели в спалнята на къща за гости в Ирландия. До него — подписък на продуктите, доставени с орехов скрин от седемнайсти век — четка и паста за зъби, болкоуспокояващи таблетки, тампони, самобръсначка, крем за бръснене. Някой ги проверяваше периодично и доставяше нови. (Последният гост бе взел крема, но не и бръсначката.) В първия списък имаше мощен австрийски бинокъл с трикрака поставка, който служеше също и като дигитална камера.

Лани провери паметта му и откри, че записващата функция е използвана един-единствен път, когато е бил активиран гаранционният срок на производителя. Беше изтекъл преди два месеца, единственият записан образ беше изглед от балкон с бели завеси към, както предположи Лани, ирландското море. Имаше неправдоподобно палмово дърво, ограда от сплетени синджири, двупосочна жп линия

със слабо проблясващи релси, просторен сивкаво-кафяв плаж и зад него морето — в сиво и сребристо. Близо до морето, частично изрязан от края на снимката, изглежда, имаше ниска широка каменна крепост, като отрязана кула. Камъните ѝ бяха с цвета на плажа.

Лани реши да затвори спалнята и къщата за гости и се озова сред прецизни археологични записи на реставрацията на пет огромни керамични пещи в апартамент в Стокхолм. Бяха като великански шахматни фигури — тухлени кули, облицовани с майсторски емайлирани, пищно декорирани плочки. Издигаха се до близо петметровия таван и няколко души спокойно можеха да стоят прави в някоя от тях. Имаше опис на номерацията, демонтирането, почистването, възстановяването и повторното монтиране на всяка тухла от всяка пещ. Нямахме начин да се влезе в останалата част от жилището, но размерите на пещите караха Лани да предполага, че е много голямо. Той прещрака до края на опис и забеляза, че крайната цена на работата при днешните стандарти надхвърля няколко пъти годишната му заплата, докато работеше в „През ключалката“. Той се върна назад, изучавайки нишите за по-широк изглед, усещане за форма, но имаше само стени, натрупана маса от педантично подредени данни. Спомни си за Алисън Шайърс и предчувствието му за нейната информационна смърт.

* * *

— Лампите светят — каза Лани и махна видеоочилата, — но няма никой въщи.

Той погледна часовника на компютъра — беше прекарал там малко повече от двайсет минути.

Блекуел го изгледа мрачно и седна върху натъпкан с амбалаж сандък като костюмиран в черно Буда, белезите по веждите му се свиха в нов израз на загриженост. Тримата техници гледаха предпазливо и безизразно, с ръце в джобовете на еднаквите си якета.

— Как ще стане тогава? — попита Блекуел.

— Не съм сигурен — отвърна Лани. — Той май не прави нищо.

— Той не прави нищо, по дяволите, но нещата правят — заяви Блекуел, — което щеше да знаеш, ако ръководеше шибаната му

охрана!

— Добре — каза Лани, — тогава къде закусва?

Блекуел изглеждаше притеснен.

— В апартамента си.

— В апартамента си къде?

— Хотел „Империал“. — Блекуел стрелна с поглед техниците.

— В коя империя точно?

— Тук. В проклетото Токио.

— Тук? Той е в Токио?

— Вие тримата вълн — заповяда Блекуел. Брюнетката сви рамене под якето си и с наведена глава си запробива път, подритвайки стиропора, другите двама бързо я последваха. Когато парчето импрегниран брезент падна зад тях, Блекуел се надигна от сандъка.

— Не си мисли, че можеш да ме изпитваш...

— Казвам ти, не мисля, че това ще свърши работа. Твоят човек го няма там.

— Това е неговият шибан живот.

— Как си плаща за закуската?

— Записана е в сметката на апартамента.

— Той на негово име ли е?

— Не, разбира се.

— Да речем, че иска да си купи нещо през деня?

— Някой го купува вместо него, май.

— И с какво плаща?

— С карта.

— Но не на негово име?

— Точно така.

— Значи, ако някой погледне данните за покупката, няма начин да ги свърже директно с него, нали?

— Не.

— Защото ти си вършиш работата, нали така?

— Да.

— Тогава той е невидим. За мен. Не мога да го видя. Няма го там. Не мога да направя това, за което искаш да ми платиш. Невъзможно е.

— Ами останалото?

Лани остави очилата върху клавиатурата.

— Това не е човек. Това е корпорация.

— Но ти имаш *всичко*! Проклетите му къщи! Апартаментите му! Къде градинарите му са сложили шибаните цветя зад каменната стена! Всичко!

— Но не знам кой е. Не мога да го открия на фона на останалото. Той не оставя следите, които изграждат нужните ми модели.

Блекуел прехапа горната си устна и започна да я смуче. Лани чу разместената протеза да потраква върху зъбите му.

— Трябва да добия някаква представа за това, което е той всъщност — обясни Лани.

Устната се показва отново, влажна и лъскава.

— Исусе, *това* е трудна задача.

— Трябва да се срещна с него.

Блекуел избърса уста с опакото на ръката си.

— Музиката му тогава? — той повдигна вежди с надежда. — Или пък има видеофилми...

— *Видях* филмите, благодаря. Наистина може да е от полза да се срещна с него.

Блекуел опипа остатъка от ухото си.

— Ако се видите, смяташ, че ще можеш да откриеш тия нодали... нодални... да направиш онова нещо, за което Яма говореше?

— Не знам — отвърна Лани, — но мога да опитам.

— Мамка му! — изруга Блекуел.

После разора стиропора, издърпа брезента встрани с ръката си, излая на тримата чакащи техници и се обърна пак към Лани:

— Понякога ми се ще да се върна с приятелите си в Джика Джика. Да оправя нещата там, те така и ще си останат, мамка им.

Жената с кестенявия бретон промуши глава покрай брезента.

— Съберете тия истории в буса — нареди ѝ Блекуел. — И ги дръжете готови за работа, ако ни трябват.

— Нямаме бус, Кийти — каза жената.

— Купете тогава.

18. ОТАКУ

Нещо четвъртито, меко на пипане, но твърдо отвътре. Издърпа го. Беше увито в синьо-жълта найлонова торбичка от безмитния магазин на СийТак, облепено накриво с набръчкани парчета кафяво тиксо. Тежко. Компактно.

— Здравей.

Чиа почти падна назад, както се бе привела над чантата си, щом чу гласа и зърна момчето, което отначало взе за по-голямо момиче с разделена на път коса, падаща върху раменете ѝ.

— Аз съм Масахико.

Без превод. Носеше тъмна куртка с голям размер, приличаше на военна, закопчана до широката яка, хлабава около врата му. Стар клин, провиснал като чувал до коленете. Мърляви бели хартиени чехли.

— Мицуко направи чай — той посочи подноса, керамичния чайник и двете чаши. — Но ти беше логната.

— Тук ли е? — Чиа натъпка нещото обратно в чантата си.

— Излезе — отвърна Масахико. — Може ли да разгледам компютъра ти?

— Компютъра? — Чиа се изправи, объркана.

— Сендбендърс е, нали?

Тя си наля малко от чая, който беше още горещ.

— Да. Искаш ли чай?

— Не. Пия само кафе.

Той седна на татамито до ниската масичка и прекара пръсти с възхищение по отлятата от алуминий повърхност на Сендбендърите.

— Красота. Виждал съм малък дисплейър от същия производител. Някакъв култ е, нали?

— Комуна. Затворена общност. В Орегон.

Черната коса на момчето беше лъскава и добре пригладена, но Чиа видя парченце юфка, заплетено в нея, от тънката, накъдрена, за бързо приготвяне, която се продаваше в купички.

— Съжалявам, че съм била в мрежата, когато Мицуко се е върнала. Ще ме помисли за невъзпитана.

— Ти си от Сиатъл — не беше въпрос.

— Ти си брат й?

— Да. Защо си тук? — очите му бяха големи и тъмни, лицето издължено и бледо.

— Двете със сестра ти си падаме по Ло/Рез.

— Дошла си, защото той иска да се ожени за Рей Тоеи?

Топъл чай потече по брадичката на Чиа.

— Тя ли ти каза?

— Да — отвърна Масахико. — В Забранения град има само няколко души, които работиха върху нейния дизайн.

Той беше потънал в изучаването на Сендбендърите й, преобръщайки ги в ръцете си. Пръстите му бяха дълги и бели, с наядени нокти.

— Къде е това?

— В мрежата — каза той и праметна косата си през рамо.

— Какво се говори за нея?

— Оригинална концепция. Почти радикална — той натисна няколко клавиша. — Това е истинска красота...

— Тук ли научи английски?

— В Забранения град.

Чиа опита още една глътка от чая, после остави чашата.

— Имаш ли кафе?

— В стаята ми — отвърна той.

* * *

Стаята на Масахико, на края на късо бетонено стълбище, до задната част на кухнята на ресторанта, вероятно е била килер. Беше момчешки кошмар, типът обстановка, който Чиа познаваше от братята на свои приятелки; подът и рафтоподобното легло, отдавна изчезнали под непрани дрехи, опаковки от закуски, японски списания с измачкани корици. Кула от празни пенополиуретанови купички в единия от ъглите, холограмните им етикети премигваха иззад самотен конус от халогенна светлина. Втори, по-висок рафт, нещо като бюро

или маса, изрязан от рециклиран материал, който изглеждаше, сякаш е ламиниран с нарязани кутии от сок. Върху него стоеше компютърът му, безличен черен куб. На по-тясната част от облицованата плоскост имаше светлосиня микровълнова печка, запечатани купички с храна за бързо приготвяне и половин дузина малки ламаринени кутийки с кафе.

Една от тях, току-що излязла от микровълновата, гореща, вече беше в ръката на Чиа. Кафето беше силно, с много захар и дебел каймак. Тя седна до него на ръбестото легло-рафт с навито яке зад гърба ѝ вместо облегалка.

Миришеше слабо на момче, на ядене и на кафе. Въпреки това той изглеждаше доста чист сега, когато беше толкова близо до него, пък и тя имаше смътен спомен, че японците по принцип са чистоплътни. Просто обичаха да се къпят, нали? Тази мисъл предизвика у нея желание да вземе душ.

— Много ми харесва — каза той и се пресегна отново към Сендбендърите, които беше донесъл от горе и бе оставил на работния плот, пред черния куб, след като измете настрани купчина лъжички, моливи и анонимни джунджурии от метал и пластмаса.

— Къде гледаш, когато работиш с твоя? — тя посочи към компютъра му с малката чашка кафе.

Той каза нещо на японски. Червейчета и точки в пастелен неон осветиха страните на куба, щъкаха и пулсираха, после се скриха.

Стените бяха облепени от горе до долу с няколко слоя плакати, листовки и графики. Стената точно срещу нея, над и зад черния компютър, беше покрита с голямо платно, квадрат от някаква копринена материя с щампована карта или диаграма в червено, черно и жълто. Стотици несиметрични блокове или стаи, някакви отделни неща, свити около празно пространство в центъра, неравен изправен четириъгълник, черен.

— Забраненият град — каза той, проследявайки погледа ѝ. Наведе се напред и посочи точно определено място. — Това е моята Осмо ниво.

Чиа посочи центъра на диаграмата.

— Какво е това?

— Черна дупка. Първоначално нещо като въздушна шахта — той погледна към нея. — И Токио има черна дупка. Виждала ли си я?

— Не.

— Дворецът. Никакви светлини. Гледан от висока сграда нощем, Имперският дворец е черна дупка. Веднъж, докато го гледах, видях сигнална ракета.

— Какво е станало с него по време на земетресението?

Той повдигна вежди.

— Това, разбира се, не биха го показали. Сега е като преди. Със сигурност — той се усмихна, но само с тъглчетата на устните си.

— Къде отиде Мицуко?

Той сви рамене.

— Каза ли кога ще се върне?

— Не.

Чиа си помисли за Хироми Огава и после за това, че някой бе търсил бащата на Келси. Хироми? Но имаше нещо, каквото и да бе то, горе, в чантата ѝ, в стаята на Мицуко. Спомни си как Мериалис крещеше зад вратата на офиса на Еди. Явно Зона беше права.

— Знаеш ли клуб на име „Уиски Клонинг“?

— Не. — Той потупа лъскавите алуминиеви ръбове на Сендбендърите ѝ.

— Ами „Маймунски бокс“?

Той я погледна и поклати глава отрицателно.

— Ти май не излизаш много често, а?

— Само в Забранения град — продължи да се взира в нея.

— Искам да отида до този клуб, „Маймунски бокс“. Само че може би не се казва вече така. Намира се в „Шинджуку“. Бях на метростанцията там по-рано.

— Клубовете не са отворени по това време.

— Няма проблем. Само искам да ми покажеш къде е. После лесно ще се оправя сама.

— Не. Трябва да се върна в Забранения град. Имам задължения. Намери адреса на това място и аз ще обясня на компютъра ти къде да те заведе.

Сендбендърите можеха сами да намерят път дотам, но Чиа реши, че не иска да ходи сама. По-добре беше да отиде с момче, отколкото с Мицуко, а и бездруго предаността ѝ към ордена можеше да се окаже проблем. Но преди всичко тя просто искаше да се махне оттук. Новината на Зона я стресна. Някой знаеше, че е тук. А и какво да прави с онова нещо в чантата си?

— Харесва ти, нали? — тя посочи към Сендбендърите.

— Да — потвърди той.

— Софтуерът е още по-добър. Имам емулатор, който може да инсталира виртуални Сендбендъри на компютъра ти. Заведи ме до „Маймунски бокс“ и е твой.

* * *

— Винаги ли си живял тук? — попита Чиа, докато вървяха към станцията. — Имам предвид в този квартал?

Масахико сви рамене. Чиа смяташе, че улицата го кара да се чувства неудобно. Или самото излизане навън. Той бе сменил сивия си клин със също толкова провиснали черни памучни панталони, чиито крачоли бяха напъхани в черни найлонови чорапи, подаващи се над черни кожени работни обувки. Още носеше черната си куртка, но бе добавил и черна кожена шапка с къса козирка, за която тя реши, че някога е била част от училищна униформа. И ако куртката беше голяма за него, то шапката беше малка. Носеше я наклонена напред, под ъгъл, така че козирката да пада над очите му.

— Живея в Забранения град — отговори той.

— Мицуко ми каза. Това е нещо като мулти-юзър домейн.

— Забраненият град не е като нищо друго.

— Прати ми адреса, като ти дам емулатора. Ще проверя.

Тротоарът минаваше над бетонен канал със сивкава вода. Напомни ѝ за Венеция. Чудеше се дали тук някога е текла река.

— Той няма адрес.

— Това е невъзможно — каза Чиа.

Той не каза нищо повече.

Сети се за това, което намери, щом отвори торбичката от безмитния магазин на СийТак. Нещо плоско и четвъртито, тъмносиво. Може би направено от някоя от многобройните странни пластмасови метализирани материи. В единия край имаше редици от малки дупчици, а в другия — сложни форми от метал и няколко вида пластмаса. Изглежда, нямаше начин да се отвори без видими белези. Без маркировка. Не изтропа, когато го разклати. Може би „Какво са нещата“, картинният речник, щеше да го разпознае, но тя нямаше

време да провери. Масахико се преобличаше долу, когато тя срязва синьо-жълтата найлонова торбичка със серийно номериран, възпоменателен швейцарски Ло/Рез нож. Огледа се из стаята за скришно място. Всичко беше твърде чисто и подредено.

Най-накрая върна нещото обратно в чантата си, щом чу Масахико да се качва по стълбите от кухнята. То бе там и сега, заедно със Сендбендърите й, под нейната мишница, докато влизаха в станцията. Кое то най-вероятно не бе много умно.

Използва кеш картата на Келси, за да купи билети и за двамата.

19. АРЛИ

Блекуел остави Лани в хотела, където го очакваше факс от Ридел, отпечатан на скъпа сива бланка, която контрастираше драстично със съдържанието му. Беше изпратен от „Щастливият дракон“ — денонощен супермаркет на Сънсет. Усмиващият се „Щастлив дракон“, чиито ноздри бълваха дим, беше центриран точно под релефното сребърно лого на хотела — Лани мислеше за него като за „Килнатата шапка на злия елф“. Но каквото и да беше, декораторите на хотела много държаха на него. Имаше повтарящ се мотив във фоайето и Лани бе доволен, че още не е стигнало до стаите на гостите.

Ридел беше написал факса с грижливо подредени, големи печатни букви, използвайки средно широк флумастер. Лани го прочете в асансьора.

Беше адресиран до К. ЛАНИ, ГОСТ:

МИСЛЯ, ЧЕ ЗНАЯТ КЪДЕ СИ. ТЯ И ДНЕВНИЯТ
УПРАВИТЕЛ ПИХА КАФЕ ВЪВ ФОАЙЕТО И ТОЙ
НЕПРЕКЪСНАТО МЕ ГЛЕДАШЕ. МОЖЕШЕ БЕЗ
ПРОБЛЕМ ДА ПРОВЕРИ ЗАПИСА НА ТЕЛЕФОННИТЕ
ОБАЖДЕНИЯ. ЩЕ МИ СЕ ДА НЕ ТИ СЕ БЯХ
ОБАЖДАЛ. СЪЖАЛЯВАМ. КАКТО И ДА Е, ПОСЛЕ ТЯ
И ОСТАНАЛИТЕ СЕ ОТРЕГИСТРИРАХА И ОСТАВИХА
ТЕХНИЦИТЕ ДА СЪБЕРАТ ОБОРУДВАНЕТО. ЕДИН
СПОДЕЛИЛ ПРЕД ГЕНГИС В ГАРАЖА, ЧЕ НЯКОИ ОТ
ТЯХ ВЕЧЕ БИЛИ НА ПЪТ КЪМ ЯПОНИЯ И ТОЙ СЕ
РАДВАЛ, ЧЕ НЕ Е ПОПАДНАЛ В ГРУПАТА. ПАЗИ СЕ,
О'КЕЙ?

РИДЕЛ

* * *

— О'кей — каза Лани и си спомни как се разходи до „Щастливият дракон“ една нощ въпреки съвета на Ридел, защото не можеше да заспи. Имаше ужасно изглеждащи бионни курви горе-долу на всяка пресечка, но иначе не почувства опасност. Някой беше направил стенопис в памет на Джей Ди Шейпли от едната страна на „Щастливият дракон“ и управата разумно го бе оставила там, културно интегрирайки своя магазин в реалния двайсет и четири часов живот на стриптийзъора. Там можеше да се купят бурито, лотариен билет, батерии, тестове за най-различни болести. Можеше да се прати гласова поща, електронна поща, факс. На Лани му се стори, че това вероятно е единственият магазин в радиус от няколко мили, който продава всичко, от което човек някога би имал нужда. Останалите продаваха неща, за които той не можеше дори да си представи, че би поискал да ги купи.

Той препрочете факса, мина надолу по коридора и използва картата си, за да отвори вратата.

Имаше плитко плетено кошче на леглото, покрито с бели тъкани и непознати предмети. При по-близка инспекция се оказаха чорапите и бельото му, свежи, изпрани и подредени в малки хартиени кесийки, щамповани с елфическата шапка. Той отвори тясната огледална врата на гардероба, активирайки вградена светлина, и откри ризите си сложени на закачалки, включително и синята с ниското закопчаване, на която Кати Торънс се бе присмяла. Изглеждаха чисто нови. Той докосна един от колосаните маншети.

— Броят на шевовете — промърмори си на глас. Погледна надолу към сгънатия факс от Ридел. Представи си Кати Торънс, запътила се директно към него на свръхзвуков самолет от Лос Анджелис. Откри, че е невъзможно да си я представи как спи. Той никога не я бе виждал да спи, а и това някак си не изглеждаше като нещо, което тя би направила с желание. В странната, свободна от вибрации, тишина на свръхзвуковия полет тя би гледала в сивата празнота на прозореца, или в екрана на компютъра си.

Мислейки за него.

Отзад екранът се включи с мек звън и той подскочи десетина сантиметра. Обърна се и видя логото на Би Би Си. Вторият филм на Ямазаки.

* * *

Беше минала около една трета от филма, когато на вратата се позвъни. Рез се разхождаше по тясна пътечка сред джунглата, облечен в избелели от слънцето сивокафяви панталони и въжени сандали. Докато вървеше, си пееше нещо, някаква малка мелодийка без думи, отново и отново, опитвайки различни тоналности и акценти. Голите му гърди блестяха от пот и когато разтворената риза се мятеше настрани, се виждаше ъгълче от неговата И Чинг татуировка. Имаше дълга бамбукова пръчка и я въртеше, докато ходеше, удряйки висящата растителност. У Лани се прокрадваше подозрение, че тази мелодийка впоследствие се е превърнала в някой световен хит, но не можеше да го определи. На вратата отново се позвъни.

Той стана, отиде до вратата и натисна бутона на говорителя.

— Да?

— Здравсти — женски глас.

Докосна наблюдателното устройство с големина на карта в рамката на вратата и видя тъмнокоса жена. Бретон. Техникът от склада за битови уреди. Отключи вратата и я отвори.

— Ямазаки смята, че трябва да поговорим — каза тя. Лани видя, че носи черен костюм с тясна пола, тъмни чорапи.

— Не трябва ли да купувате бус в момента? — Той отстъпи назад, за да я пусне да влезе.

— Взехме — тя затвори вратата след себе си. — Когато машината Ло/Рез реши да хвърля пари за някой проблем, така и става. Пари се хвърлят. Обикновено в грешната посока. — Погледна към екрана, където Рез продължаваше да се вихри, гонейки мухите от врата и гърдите си, потънал в композиране. — Домашно?

— Ямазаки.

— Арли Маккрей — представи се тя, извади визитка от малка черна чантичка и му я подаде. На нея бяха името ѝ, четири телефонни номера и два адреса, нито един от тях физически. — Имате ли визитка, господин Лани?

— Колин. Не. Нямам.

— Могат да ти направят в бюрото. Тук всеки има визитка.

Той пхна картичката в джоба на ризата си.

— Блекуел не ми даде. Нито Ямазаки.

— Извън организацията на Ло/Рез, имам предвид. Това е като да ходиш без чорапи.

— Аз имам чорапи — каза Лани и посочи коша на леглото. — Гледа ли ти се документален филм на Би Би Си за Ло/Рез?

— Не.

— Не мисля, че мога да го изключа. Той ще разбере.

— Опитай се да намалиш звука. Ръчно — тя показва как.

— Техник — каза Лани.

— С бус. И оборудване за милиони йени, което изглежда не ти помогна особено. — Тя седна на едно от малките кресла в стаята и кръстоса крака.

Лани седна на другото кресло.

— Вината не е ваша. Вкарайте ме вътре по най-добрия начин. Но това не е типът данни, с който мога да работя.

— Ямазаки ми каза какво се предполага, че можеш да правиш — каза тя. — Не му повярвах.

Лани я погледна.

— По този въпрос не мога да ти помогна.

Имаше три усмихващи се слънца, като черни щампи, от вътрешната страна на левия ѝ прасец.

— Изтъкани са в чорапите. Каталунски.

Лани вдигна поглед.

— Надявам се, че няма да ме караш да ти обяснявам за каква точно работа ми плащат хората — каза той, — защото не мога. Не знам.

— Не се тревожи — отвърна тя, — няма да те питам. Аз просто работя тук. Но това, за което ми плащат точно сега, е да разбере какво трябва да ти осигурим, за да можеш да направиш онова, за което се твърди, че си способен.

Лани погледна към екрана. Сега вървяха концертни кадри и Рез танцуваше с микрофон в ръка.

— Гледала си този филм, нали? Сериозно ли говори за тая „синокелтска“ работа в това интервю?

— Не си се срещал с него още, нали?

— Не.

— Не е много лесно да определиш за какво Рез говори сериозно.

— Но как може да съществува „синокелтски мистицизъм“, при положение че китайците и келтите нямат историческа връзка?

— Защото самият Рез е полукитаец, полуирландец. И ако има нещо, за което той е наистина сериозен...

— Да?

— Това е Рез.

Лани зяпаше намръщено в екрана, докато певецът бе заменен от близък план на Ло, чиито ръце играеха върху черната китара. Малко по-рано уважаван британски китарист, облечен в прекрасен туид, бе споделил, че наистина никой не е очаквал следващият Хендрикс да излезе от тайванския поетичен поп, но всъщност никой не бе очаквал да се появи и първият, нали?

— Ямазак ми разказа. Това, което ти се е случило — каза Арли Маккрей. — Донякъде.

Лани затвори очи.

— Шоуто не е било излъчено, Лани. „Извън контрол“ са се отказали от него. Какво се е случило?

* * *

Той излизаше да закусва до малкия овален басейн на Шатото, зад непретенциозните скупчени бунгала, за които Ридел твърдеше, че са построени по-късно. Това беше единственото време на деня, което той усещаше като свое, поне докато Райс Даниелс не пристигнеше. Това обикновено ставаше към края на третата чаша кафе, точно преди яйцата и бекона.

Даниелс прекосяваше теракотата до масата на Лани с походка, която може да бъде определена единствено като подскачаща. Лани тайно приписваше това на употребата на наркотици, за която нямаше доказателства, а и всъщност най-силното удоволствие, което Даниелс си позволяваше пред хора, бе промишлени количества еспресо без кофеин, приемано с малки резенчета лимонена кора. Демонстрираше предпочитание към плетени бежови костюми и ризи без яка.

Точно онази сутрин обаче Даниелс не беше сам и Лани откри липса на енергия в познатата походка. Имаше известно раздразнение и болезнено изглеждащите очила като че ли се бяха впили по-силно от

обичайното в главата му. До него вървеше мъж с побеляла коса и тъмнокафяв костюм със западна кройка, с брулено от вятъра ястребово лице, внушителният му остър нос стърчеше под чифт огромни слънчеви очила. Беше обут с черни ботуши от кожа на алигатор и носеше овехтяло куфарче от жълто-кафява щава, потъмняла от времето, дръжката му бе поправена, както предположи Лани, с опаковъчна тел.

— Лани — обърна се към него Райс Даниелс, щом стигна до масата, — това е Аарон Пърсли.

— Не ставай, синко — каза Пърсли, макар Лани да нямаше такова намерение, — Фела тъкмо ти носи закуската.

Смугла монголска сервитьорка се задаваше с поднос откъм бунгалата. Пърсли остави белязаното от битки куфарче и седна на един от белите метални столове. Сервитьорката поднесе яйцата на Лани, който се разписа за тях, добавяйки петнайсетпроцентова бакшиш. Пърсли разлистваше съдържанието на куфарчето. Имаше половин дузина тежки сребърни пръстени по двете му ръце, някои от които бяха инкрустирани с тюркоази. Лани не можеше да си спомни кога за последно бе видял някой да носи толкова много бумацина.

— Вие сте адвокат — заяви Лани.

— И в червата даже, синко.

Пърсли беше в „Ченгета в беда“, а отпреди това бе известен със защитата на именити клиенти. Даниелс остана прав зад Пърсли в нехарактерна прегърбена поза, с ръце в джобовете на панталоните си.

— И така — каза Пърсли и извади пачка сини листи. — Яйцата ти ще изстинат.

— Седнете — обърна се Лани към Даниелс. Той примига зад очилата си.

— Значи — започна Пърсли, — бил си във федерално сиропиталище в Гейнсвил, както пише тук, от дванайсет до седемнайсетгодишна възраст.

Лани погледна към яйцата.

— Точно така.

— През този период си участвал в известен брой лекарствени опити? Бил си обект на експерименти?

— Да — потвърди Лани, яйцата му сега изглеждаха някак далечни или като снимка от списание.

— Участието ти е било доброволно?

— Имаше награди.

— Доброволно — натърти Пърсли. — Вземал ли си от 5-СБ?

— Не ни казваха какво ни дават — отвърна Лани. — Понякога ни даваха лекарства без ефект.

— Тях не можеш ги сбърка с 5-СБ, синко, но мисля, че това го знаеш.

Което беше истина, но Лани просто си седеше безмълвно.

— Е? — Пърсли свали тежките си очила. Очите му бяха сини и студени, наместени наред сложна плетеница от бръчки.

— Вероятно съм го вземал — отговори Лани.

Пърсли шляпна със сините листи върху крака си.

— Е, това е. Почти сигурно е, че си вземал. А знаеш ли как в крайна сметка това вещество е въздействало на голяма част от тези, които са го изпробвали?

Даниелс отмести очилата си и започна да масажира носа си. Очите му бяха затворени.

— Тази дрога има свойството да превръща мъжете в обсебени преследвачи-убийци — обясни Пърсли, сложи си отново очилата и натъпка бумагите в куфарчето. — Понякога се проявява години по-късно. Тръгват след лица от медиите, политици... Затова сега е едно от *най-незаконните* вещества, във всяка проклета страна, за която се сетиш. Дрога, която кара хората да преследват и убиват политици, е, момко, дотам се *стига* — той се усмихна студено.

— Аз не съм от тях — каза Лани, — не съм такъв.

Даниелс отвори очи.

— Няма значение — каза той. — Това, което има значение, е, че „През ключалката“ може да обори нашия материал, като изтъкне възможността, и най-малкия признак, колкото и да е далечен, че *си*.

— Виж, синко — продължи Пърсли, — те просто ще кажат, че си се вписал в особеностите на работата си, защото си бил предразположен към това да шпионираш известни хора. Не си им разказвал нищо от това, нали?

— Не — отвърна Лани, — не съм.

— Ето ти. Ще кажат, че са те наели, защото си бил добър в това, но просто си станал твърде, адски *добър*.

— Но тя не беше известна — оправда се Лани.

— Но *той* е — добави Райс Даниелс — и те ще кажат, че си преследвал *него*. Ще кажат, че всичко е било твоя идея. Ще си измият ръцете от отговорност. Ще говорят за своите нови пресяващи процедури при наемането на квантитативни аналитици. И никой, Лани, никой няма да гледа *нас*.

— Горе-долу това е всичко — каза Пърсли и се изправи. Той вдигна куфарчето. — Това там истински бекон ли е, от прасе?

— Така казват — отвърна Лани.

— Мамка му — изруга Пърсли, — тия холивудски хотели си ги бива. — Той подаде ръката си. Лани я стисна. — Беше ми приятно да се запознаем, синко.

Даниелс дори не понечи да се сбогува. И два дена по-късно, преглеждайки касовите бележки, Лани забеляза, че всичко започна — голямата кана кафе, бърканите яйца с бекон и петнайсетпроцентовият бакшиш, сметката за всичко се изготвяше на негово име.

* * *

Арли Маккрей гледаше вторачено в него.

— Те знаят ли за това? — попита тя. — Блекуел знае ли?

— Не — отговори Лани, — не и тази част.

Той виждаше факса на Ридел на полицата до леглото. Те не знаеха и за това.

— Какво стана после? Какво направи?

— Открих, че плащам поне на част от адвокатите, които бяха наели за мен. Не знаех какво да правя. Поседях там, до басейна, доста дълго. Всъщност беше някак си приятно. Не мислех за нищо конкретно. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Може би — отвърна тя.

— После разбрах за тази работа от един човек от охраната на хотела.

Тя бавно поклати глава.

— Какво?

— Няма значение — каза тя. — Звучи смислено, колкото и останалото. Вероятно ще се наместиш.

— В какво?

Тя погледна часовника си, черна неръждавейка, с гладка черна найлонова верижка.

— Вечерята е в осем, но Рез ще закъснее. Излез да се поразходим и да пийнем по нещо. Ще се опитам да ти разкажа какво знам.

— Щом искаш.

— Плащат ми за това — каза тя и стана. — И вероятно е по-добре от непрестанно ръчкане из големи електронни инсталации, последна дума на техниката.

20. „МАЙМУНСКИ БОКС“

Зад прозорците на тихия влак, между станциите, имаше сиво трепкане. Не като преминаващи отстриани повърхности, а като че ли някакво особено вещество вибрираше там до връхната точка, точно преди появата на нов ред на съществуване.

Чиа и Масахико намериха две места между три ученички с карирани поли и бизнесмен, който четеше дебел японски комикс. На корицата имаше жена с гърди, стегнати като плетени топки, но комично — зърната стърчаха като изхвъркнали очи на жертва в анимационен филм. Чиа отбеляза, че художникът бе отделил повече време да нарисува плетката, нейните възли и усуквания, отколкото самите гърди. По лицето на жената се стичаше пот и тя се опитваше да се отдръпне от нещо отрязано в края на корицата.

Масахико разкопча най-горните копчета на куртката си и извади петнайсетсантиметров квадрат от нещо черно и твърдо, не по-дебело от стъкло на прозорец. Потърка го с пръстите на дясната си ръка и при допира му се появи перлени лъчи от цветна светлина. Макар че се виждаха слабо тук, разсейвани от ненасочените флуоресцентни светлини на влака, тя разпозна квадрата като контролното табло на компютъра, който бе видяла в стаята му.

Той проучи дисплея, чукна го отново и се намръщи щом видя резултата.

— Някой следи адреса ми — съобщи той. — И този на Мицуко...

— На ресторанта?

— Адресите ни в мрежата.

— Какво следене точно?

— Не знам. Ние не сме свързани.

„Освен чрез мен.“

— Разкажи ми за Сендбендърите — каза Масахико, прибра контролното табло и закопча куртката си.

— Тръгнало от жена, която е била интерфейс дизайнер — започна Чиа, доволна от смяната на темата. — Съпругът ѝ бил бижутер

и умрял от някакво нервно отслабване, преди да открият начин да го излекуват. Но той също бил „зелен“ и мразел начина, по който се произвеждала битовата електроника — няколко малки чипа и платки в пластмасова обвивка. Опаковките са само за да хванат окото на потребителя, както казвал той, създават се, за да свършат на сметището, ако никой не ги рециклира, а обикновено никой не го прави. Та, преди да се разболе, имал навика да разтуря хардуера ѝ, този на дизайнерката, и да поставя реално използваните компоненти в кутии, които правел в работилницата си. Казват, че правел неразглобяеми бронзови кутии за минидискови устройства, абаносови вставки, изрязвал клавиатурите от вкаменена слонова кост, тюркоаз, кварц. Естествено, тежали повече, но се оказало, че на много хора им допаднали, сякаш музиката или паметта, каквото и да е, били в нещо, което те можели да усетят... И им харесвало да докосват всички тези джаджи — метали, полирани камъни... А след като вече си си взел кутия, ако производителите изкарат нов модел, ами, ако електрониката е по-добра, просто вадиш старата и слагаш новата в кутията. И всъщност имаш същия уред, но с по-добри функции.

Очите на Масахико бяха затворени и той, изглежда, кимаше леко, макар вероятно това да бе просто от движението на влака.

— И се оказало, че на някои хора и *това* им се понаравило много. Той започнал да получава поръчки за направата на тези неща. Една от първите била за клавиатура и клавишите били изрязани от клавишите на старо пиано, със сребърни букви и цифри. Но после се разболял...

Масахико отвори очи и тя забеляза, че той не само слушаше, а и жадуваше за още.

— И след като умрял, софтуерната дизайнерка се замислила за всичко това — искала да направи нещо, което да запази работата му в нещо друго. И тя продала акциите си от компаниите, за които работела, и купила малко земя на брега, в Орегон...

Влакът спря на станция „Шинджуку“, всички станаха и се запътиха към вратите. Бизнесменът затвори комикса със стегнатите гърди и го пхна под ръката си.

* * *

Чиа се наведе назад, за да погледне към най-странната сграда, която някога бе виждала. Беше във формата на старата идея за робот — опростена човешка фигура, чиито крака и вдигнати нагоре ръце бяха направени от прозрачна пластмаса върху метална рамка. Тялото ѝ явно беше от червени, жълти и сини тухли, аранжирани в прости мотиви. Ескалатори, стълбища и улеи се извиваха в кухите крайници и облаци бял дим излизаха на равни интервали от правоъгълната уста на огромното лице на нещото. Отвъд него, небето беше надвиснало и сиво.

— Сградата „Тецуджин“ — каза Масахико. — „Маймунски бокс“ не беше там.

— Какво има там?

— Осакия институт за тенекиени играчки — отвърна той. — „Маймунски бокс“ е насам.

Той се консултираше с роящите се завъртулки на контролното табло. Посочи надолу по улицата, край заведение за бързо хранене, наречено „Калифорния Райх“, емблемата му беше стилизирана стоманена палма върху един от онези пречупени кръстове, които гъзарчетата рисуваха по ръцете си в часовете по Европейска история. Кое то изцяло бе вбесило учителя, но Чиа не си спомняше да рисуват палми. После двама от тях се скараха за това на коя страна трябва да се рисуват пречупените части на кръста, наляво или надясно, и единия бе атакувал другия със зашеметител, от онези, които си правеха от обикновени фотоапарати със светкавица. Наложиха се учителят да извика полицията.

— Девети етаж, сградата „Ует лийвс форчън“^[1] — каза той и тръгна надолу по многолюдния паваж. Чиа го последва, чудейки се колко ли дълго трае аклиматизирането и как човек трябваше да го различава от обикновената умора.

Може би сега чувстваше онова, което в гражданската програма в предишното ѝ училище наричаха културен шок. Тя усещаше, че сякаш всичко, дори най-дребният детайл в Токио, е достатъчно различно, за да създаде някакво напрежение, нещо, което се издигаше срещу очите ѝ, като че ли се бяха изморили от това да забелязват всички разлики — малко дърво на тротоара, облечено в нещо като яке от плетена мрежа, неонов-авокадовия цвят на телефонен автомат, сериозно момиче с кръгли очила и сив суичър с надпис „Свободна вагина“. Държеше

очите си широко отворени, за да приеме всички неща, сякаш щяха да бъдат обработени по-късно, но очите ѝ сега бяха уморени и разликите започнаха да се оттеглят. В същото време, тя почувства, че ако ги присвие, ще може да направи така, че всичко това да се превърне в Сиатъл, някоя част от центъра на града, в която се бе разхождала с майка си. Носталгия. Презрамката на чантата ѝ се впиваше в рамото ѝ, всеки път когато правеше крачка с левия си крак.

Масахико сви зад някакъв ъгъл. Изглежда нямаше алеи в Токио, не и от типа малки улички зад големите улици, където хората изхвърлят боклука си, нямаше и магазини. Имаше по-малки улички и още по-малки зад тях, но човек не можеше да предположи какво ще открие там — обушарска работилница, скъп фризьорски салон, сладкарница, стойка за списания, където тя забеляза същия гаден комик със странно увитата жена.

Свиха зад още един ъгъл и бяха отново на това, което тя взе за главна улица. Във всеки случай имаше коли. Видя една да завива в отвор на нивото на улицата и да изчезва. Косата ѝ настръхна. Ами ако бяха на път към клуба на Еди — „Уиски Клонинг“? Той беше някъде тук, нали? Колко голямо беше това място, „Шинджуку“? Какво щеше да стане, ако грейследът спреше до нея? Ами ако Еди и Мериалис бяха навън и я търсеха?

Те минаха покрай мястото, където изчезна колата. Тя надникна вътре и видя, че е някаква бензиностанция.

— Къде е? — попита тя.

— „Ует лийвс форчън“ — каза той и посочи нагоре.

Висока и тясна, квадратни реклами стърчаха от ъглите на всички етажи. Изглеждаше почти като останалите сгради, но тя реши, че онази на Еди беше по-голяма.

— Как ще се качим там?

Той я заведе в нещо като фоайе, безистен на приземния етаж с малки дюкянчета. Множество светлини, огледала, стоки, всички губещи очертанията си едно в друго. Качиха се в тесен асансьор, който миришеше на застояло. Той каза нещо на японски и вратата се затвори. Асансьорът им изпя кратка звънлива песничка. Масахико изглеждаше ядосан.

На деветия етаж вратата се отвори пред покрит с прахоляк мъж с черна лента, висяща над очите му. Той погледна към Чиа.

— Ако си онази от списанието — каза, — подранила си с три дни.

Той свали лентата от главата си и избърса с нея лицето си. Чиа не беше сигурна дали е японец, или не, нито можеше да определи възрастта му. Очите му бяха кафяви, страшно кръвясали, под дебели вежди, а черната му коса, опъната назад и пристегната с лентата, беше нашарена със сиви линии.

Зад него се чуваха трясъци и цареше смут, мъже крещяха на японски. Някой буташе оранжева количка с високи стени, пълна с навити, изцапани с мазилка кабели, парчета пластмаса, изрисувани в златно и китайско червено. Парче от окачения таван се разби в пода с дрънчене на жици, когато бе откачено. Още викове.

— Търся „Маймунски бокс“ — каза Чиа.

— Миличка — отвърна мъжът, — малко си позакъсняла.

Носеше черна хартиена работна престилка, откъснати от лактите ѝ надолу ръкави разкриваха ръце, покрити с размазани сини линии и кръгове, нещо като обърквана примитивна декорация. Той избърса очите си и примига насреща ѝ.

— Ти не си от лондонското списание?

— Не съм — отговори Чиа.

— Не си — съгласи се той. — Изглеждаш малко младичка дори за тях.

— Това ли е „Маймунски бокс“?

Нова част от тавана се сгромоляса долу. Напрашеният мъж присви очите си.

— Откъде каза, че си?

— Сиатъл.

— Чула си за „Маймунски бокс“ в Сиатъл?

— Да...

Той се подсмихна.

— Ново дваисет — чула за него в Сиатъл... В момента си на сцената на клуба, миличка.

— Аз съм Чиа Маккензи...

— Джун. Казвам се Джун, гълъбче. Собственик, дизайнер, диджей. Но си закъсняла. Съжалявам. Всичко, което е останало от „Маймунски бокс“, сега излиза в тия колички. Сега е само боклук. Като всяка друга разбита мечта. Вървеше прекрасно, докато го имаше.

За около три месеца. Чувала ли си за нашата тема от „Манастира Шаолин“? Цялата тая работа с монасите-воини? — въздъхна тежко. — Беше като в *рая*. Всеки миг от него. Окинавските бармани обръснаха главите си след първите три вечери и започнаха да носят оранжеви роби. Аз надминах себе си в кабинката. Беше като *видение*, разбираш ли? Но това е естеството на плаващия свят, нали? Живеем в света на свободната търговия все пак и нещата трябва да се приемат философски. А кой е приятелят ти? Харесва ми косата му...

— Масахико Мимура — представи го Чиа.

— Това черно гангстерско спално облекло ни харесва — каза мъжът. — Мишима и Дитрих в едно, страхотно.

Масахико се намръщи.

— Щом „Маймунски бокс“ го няма, какво ще правите сега?

Джун си стегна отново лентата. Изглеждаше по-малко въодушевен сега.

— Друг клуб, но аз няма да се занимавам с дизайна. Ще кажат, че съм го продал. Предполагам, че съм. Пак ще го управлявам, ще вземам добра заплата, ще имам и апартамент, но концепцията... — Той сви рамене.

— Тук ли бяхте, когато Рез каза, че иска да се ожени за онази идору?

Веждите му се изкривиха.

— Трябваше да подписвам *договори* — каза той. — *Не си* от списанието?

— Не.

— Ако той не бе дошъл онази вечер, предполагам, че все още щяхме да работим. А и всъщност, той не бе онова, към което се стремяхме. При нас беше Мария Паз веднага след като се раздели с гаджето си, медийното чудовище, пресата, нароиха се като мухи. Тя е много известна тук, знаеше ли? При нас беше и Блу Ахмед от „Хромиран Коран“, пресата веднага го надуши. При Рез и приятелите му обаче медиите не бяха проблем. Пратиха някакъв огромен гард, който изглеждаше така, сякаш използва лицето си за дъска за рязане. Дойде при мен и каза, че Рез е научил за клуба и ще дойде с няколко приятелчета, и дали ще може да му приготвим маса на някое по-единено място... В началото се замислих — Рез *кой*? После ми светна, разбира се, и казах: чудесно, естествено! И събрахме три маси

в задния край, дори взехме назаем пурпурен шнур от гумита^[2] горе в хотела.

— И той дойде? Рез?

— Разбира се. Час по-късно — ето го и него. Усмиваше се, ръкуваше се, даваше автографи, ако някой искаше, макар да нямаше огромен наплив за това всъщност. Имаше четири жени с него и още двама мъже, ако не броим бодигарда. С много хубав черен костюм. Йоджи. Можеше да е и по-зле. Рез имам предвид. Изглежда, бе вечерял навън. И беше ударил няколко чашки. Известна доза смях, следиш ли мисълта ми?

Той се обърна и каза нещо на един от работниците, който носеше обувки като двупръсти черни кожени чорапи.

Чиа, която и идея си нямаше какво се е слушало в „Маймунски бокс“, си представи Рез на маса с няколко души, зад пурпурно въже и на преден план тълпа от японци, занимаващи се с това, което правят японците в подобни клубове, каквото и да е то. Танцуват може би?

— После нашето момче става, отива до тоалетната. Големият гард понечва да стане също, но нашето момче му махва с ръка да седи. Голям смях на масата, големия гард не е много доволен. Две от жените също стават, все едно и *те* отиват с него. Той не иска, отблъсква и тях, *още* смях. Не че някой друг му обръщаше особено внимание. След пет минути отивах в кабинката със серия *съвсем* пресни северноафрикански. Трябваше да преценя тълпата, да съм в крак с тях, да усетя точно кога да ги пусна. Но ето го него, мина направо през тях, само един-двама забелязаха и дори не спряха да танцуват.

Що за клуб е било това, където никой не би спрял да танцува заради Рез?

— И значи аз си мисля за моята серия, в какъв ред да я пусна, и изведнъж той е точно пред мен. Голяма усмивка. Очите му бяха странни, макар че не бих се заклел, че бе от нещо, което е правил в тоалетната — ако разбираш за какво говоря.

Чиа кимна. За какво *говореше* той?

— И ще имам ли нещо против, попита той с ръка на рамото ми, само за кратко да каже нещо на тълпата? Сподели, че дълго е мислил за нещо, но вече е взел решение и иска да го каже на хората. И големият гард изведнъж се *появи* там и искаше да знае дали има

някакъв проблем. Съвсем не, казва Рез, стисвайки рамото ми, само щял да си поприказва с хората.

Чиа погледна раменете на Джун и се зачуди кое точно е било стиснатото от ръката на Рез.

— И той го направи — каза Джун.

— Но какво каза? — попита Чиа.

— Един куп глупости, миличка. Еволюция и технология, и страст — нуждата на човека да открие красотата в развиващото се общество; неговата собствена непреодолима нужда да се установи заедно с някаква софтуерна чекиджийска кукличка. Ташаци. Бръщолевене — повдигна с палец лентата си, но тя се свлече обратно. — И заради това, че го направи, отвори си устата в моя клуб, Ло, наклонена черта, проклетият Рез купиша клуба ми. Купиша и мен, също така и подписах *споразумение* да не разказвам нищо от това на *никого* от вас. И сега, ако ти и твоето очарователно приятелче ме извините, миличка, имам работа.

[1] Ует лийвс форчън (англ.) — игра на думи, „мокрите листа на късмета“ или „пияният оставя богатство“. — Бел.прев. ↑

[2] Гуми (яп.) — дребен плод от рода на шипката. — Бел.прев. ↑

21. НАГЛЕДВАЧЪТ

Имаше мъж на кокили в пресечката до хотела. Носеше бял хартиен костюм с качулка, противогаз и две правоъгълни табла. По тях се въртяха съобщения на японски, докато той се движеше, опитвайки да запази равновесие. Поток от пешеходци минаваше около него.

— Какво е това? — попита Лани и посочи мъжа с кокилите.

— Секта — отвърна Арли Маккрей. — „Нова мисъл“. Казват, че ще дойде краят на света, когато общата маса на цялата човешка нервна тъкан на планетата достигне определена стойност.

Дълго многоцифрено число вървеше надолу върху таблото.

— Това ли е?

— Не, това е последното им изчисление на приблизителната обща маса в момента.

Тя се бе върнала до стаята си, за да вземе черното палто, с което сега бе облечена, оставяйки Лани да се премени с чисти чорапи, бельо и синя риза. Не носеше вратовръзка и затова бе закопчал ризата до яката и бе облякъл отново якето си. Чудеше се дали всички, които работеха за Ло/Рез, бяха отседнали в същия хотел.

Лани видя очите на мъжа през прозрачния му визьор, когато го подминаха. Поглед, излъчващ мрачно спокойствие. Кокилите бяха от онези, които използват работниците, окачващи тавани — шарнирна сплав, увита в стомана.

— Какво трябва да се случи, когато се натрупа достатъчно нервна тъкан?

— Нов ред на съществуване. Не говорят за това. Рез очевидно се бе заинтересувал от тях. Опита се да си уреди среща с основоположника.

— И?

— Отказа му. Заяви, че Рез живее чрез манипулацията на човешка нервна тъкан и че това го прави недосегаем.

— Рез беше недоволен?

— Според Блекуел не. Блекуел каза, че изглежда това го е поразвеселило.

— Той не е весел обикновено? — Лани отстъпи встрани, за да избегне колоездач, движещ се в обратната посока.

— Да кажем, че нещата, които тревожат Рез, не тревожат повечето хора.

Лани забеляза тъмнозелен бус да си проправя път покрай тях. Беше с огледални стъкла, а неоновите му номера имаха рамки от анимирани тръбички с малки Вегас-лампици.

— Мисля, че ни следят — каза той.

— По-добре да е така. Искях от онези със странните хромирани решетчици, които ги правят да изглеждат сребърни, но трябваше да се задоволя с обикновени табели за номерата. Отива там, където отиваш и ти. А да паркираш някъде тук, вероятно е по-голямо предизвикателство, отколкото онова, което се очаква да направиш тази вечер. Така, тук долу.

Стръмно тясно стълбище, оградено с обезпокоителна розова мозайка от лъскави колелца във формата на сливици. Лани се поколеба, после видя надпис, чийто букви бяха направени от стотици мънички правоъгълничета в пастелни цветове — „Льо Шикл“^[1]. Слизайки надолу, той изгуби буса от поглед.

„Бар на тема дъвки — помисли си той, — започвам да свиквам с това“. Но все още избягваше да докосва стената от дъвкани дъвки, докато следваше Арли надолу.

Влязоха в пространство с ронливи розово-сиви стени, но тези олицетворяваха недъвкания продукт, целите покрити с него, окичени с архаични надписи от родната му страна. Щампована стомана. Стар обрамчен картон, умело осветен. Картини на дъвки. Базука „Джо“ в центъра, образ, непознат на Лани, но със сигурност имащ своето място тук.

— Често ли идваш в този бар? — попита Лани, докато сядаха на столове с издути облегалки, в определено зловещ розов цвят на дъвка. Барът беше покрит с хиляди правоъгълни опаковки от дъвки.

— Да — отвърна тя, — но най-вече защото не е популярно. А и е за непущачи, което го прави един вид по-специално.

— Какво е „Блек Блек“? — попита Лани, разглеждайки поставен в рамка плакат, изобразяващ стилизиран автомобил от 1940-те,

профучаващ през лек намек за градски улици. Освен „Блек Блек“ имаше и надписи от типа на „Арт Деко Япония“.

— Дъвка. Все още можеш да си купиш такава — отвърна тя. — Всички шофьори на такси я дъвчат. Съдържа много кофеин.

— Дъвката?

— Тук продават стимулиращи напитки, пълни с течен никотин.

— Предпочитам бира.

След като сервитьорката, облечена в тесни сребристи шорти и хващащо окоото розово горнище от ангора, взе поръчката им, Арли отвори чантичката си и извади някакъв бележник.

— Това са линейни изображения на някои от структурите, в които влезе по-рано днес. — Тя подаде бележника на Лани. — форматът им е „Риълтрий“ 7.2.

Лани разгледа серия от образи — абстрактни геометрични фигури, подредени в изчезваща линейна перспектива.

— Не знам как да ги разчитам — каза той. Тя си наля саке.

— Наистина ли си обучен от DAT Америка?

— Обучен съм от тайфа французи, които обичаха да играят тенис.

— „Риълтрий“ е на DAT Америка. Най-добрият софтуер за квантитативен анализ, с който разполагат. — Тя затвори бележника и го прибра обратно в чантичката.

Лани сипа бирата в чаша.

— Чувала ли си някога за нещо, наречено ТАЙДЪЛ?

— Тайдъл?

— Акроним. Може би.

— Не — тя вдигна китайската чаша и духна, като дете, което си изстудява чая.

— Беше друг продукт на DAT Америка, или поне началото на такъв. Не мисля, че стигна до пазара. Но там се научих да откривам нодалните точки.

— Добре — каза тя. — Какво са нодалните точки?

Лани погледна към мехурчетата на повърхността на бирата си.

— То е като да виждаш неща в облаците — отвърна Лани. — Само дете нещата, които виждаш, са наистина там.

Тя остави сакето си.

— Ямазки ме увери, че не си луд.

— Това не е лудост. Това е нещо, свързано с начина, по който обработвам широкоспектърната входна информация на ниско ниво. Свързано е с разпознаването на модели.

— И „През ключалката“ те наеха заради това?

— Наеха ме, когато им показах, че върши работа. Но не мога да го направя с типа данни, които ми показахте днес.

— Защо не?

Лани вдигна бирата си.

— Защото е все едно да седнеш на чашка с някоя банка. Тя не е личност. Не пие. Няма място, където да *седне* — той отпи. — Рез не генерира модели, които мога да разчета, защото прави всичко от разстояние. То е като да разглеждаш годишен доклад за личните навици на шефа на борда на директорите. Няма да го има там. Отвън изглежда точно като тоя „Риълтрий“. Ако вляза в определена зона, не добивам никаква представа как данните се отнасят към останалото, разбираш ли? Трябва да *показва връзка*. — Той потрепваше с пръсти върху покритието от опаковки. — Някъде в Ирландия. Къща за гости с изглед към плажа. Няма никой там. Записи за това как е била оборудвана — неща за банята, паста за зъби, пяна за бръснене...

— Била съм там — каза тя. — Това е в имение, което той купи от по-възрастен музикант, ирландец. Красиво е. Като в Италия.

— Мислиш ли, че ще заведе тази идору там, когато се оженят?

— Никой няма представа за какво говори той, когато казва, че иска да се „ожени“ за нея.

— После апартамент в Стокхолм. Огромен. Грамадни пещи във всяка стая, направени от гланцирани керамични тухли.

— Този не го знам. Той има жилища навсякъде и някои от тях се пазят в тайна. Има друго имение в Южна Франция, къща в Лондон, апартаменти в Ню Йорк, Париж, Барселона... Правех ревизия в каталунския офис, преподреждах цялата им документация и тази в Испания също, когато тази история за идору гръмна. Оттогава съм тук.

— Но го познаваш? Познаваш го отпреди?

— Той е центърът на света, в който работя, Лани. Този свят си има начини да прави хората непознаваеми.

— Ами Ло?

— Спокоен. Много. Лъчезарен. Много. — Тя се намръщи на сакето си. — Не мисля, че нещо от това би стигнало до Ло. Той

изглежда приема цялата им кариера като някакво анормално събитие, което няма връзка с нищо останало.

— Включително това, че неговият партньор е решил да се ожени за софтуерен агент?

— Ло веднъж ми разказа една история, за работа, която е имал. Работел за продавач на супа в Хонгконг, фургон на тротоара. Каза, че фургонът работел повече от петдесет години и тайната им била в това, че никога не почиствали казана. Всъщност никога не спирали да готвят супата. Продавали все една морска супа в продължение на петдесет години, но никога не била същата, защото добавяли пресни продукти всеки ден, зависи какво имало на разположение. Каза, че така усеща кариерата си като музикант и точно това му харесва. Блекуел разправя, че ако Рез приличаше на Ло, той все още щеше да е в затвора.

— Защо?

— Блекуел излежаваше деветгодишна присъда в затвор с висока степен на сигурност в Австралия, когато Рез се договори да го пуснат вътре. За да направи концерт. Само Рез. Ло и останалите смятаха, че е твърде опасно. Бяха ги предупредили, че може да стане нещо и да ги вземат за заложници. Охраната на затвора отказа да поеме всякаква отговорност и го поискаха писмено. Рез подписа всичко, което сложиха пред него. Личната му охрана си подаде оставката на място. Влезе вътре с две китари, безжичен микрофон и най-обикновен усилвател. По време на концерта избухнал бунт. Както се разбира, бил организиран от група италиански затворници от Мелбърн. Петима от тях отвели Рез в пералнята на затвора. Избрали я, защото била без прозорци и можела лесно да се защитава. Уведомили Рез, че ще го убият, ако не успеят да договорят освобождаването си в замяна на неговото. Обсъждали дали да отрежат поне един от пръстите му, за да покажат, че са сериозни. Или евентуално някоя по-интимна част, макар това да е било просто за да го сплашат. Свършило работа. — Тя даде знак на сервитьорката за още саке. — Блекуел, очевидно безкрайно ядосан от прекъсването на концерта, на който той адски се забавлявал, се появил в пералнята около четиридесет минути след като Рез бил взет за заложник. Нито Рез, нито италианците го видели, когато дошъл. А и италианците определено не го очаквали — направи пауза. — Убил трима от тях с томахавка. Забил острието ѝ в главите им — едно, две, три, просто така, каза Рез. Без много шум.

— Томахавка?

— Вид бравичка с тясно острие и шип от другата страна на острието. Разширява обсега, дава ужасяваща сила и с малко тренировки може да бъде хвърляна със завидна точност. Блекуел се късне в нея. Другите двама избягали, макар че, както изглежда, загинали в последиците на бунта. Аз лично съм сигурна, че Блекуел или „приятелите“ му са ги убили, защото не беше обвинен в убийството на другите трима. Единственият останал свидетел бил Рез, когото Блекуел ескортирал до барикадите, които охраната издигнала в двора на затвора. — Сакето ѝ пристигна. — На адвокатите на Рез им трябваша три месеца, за да уредят отменяне на присъдата на Блекуел по изключителни причини. Оттогава са заедно.

— За какво е лежал Блекуел?

— Убийство — отговори тя. — Знаеш ли какво е нагледвач?

— Не.

— Това е специфично австралийско понятие. Блазни ме мисълта, че подобно нещо може да възникне само в култура, състояща се първоначално само от каторжници, но австралийските ми приятели не са съгласни с това. Нагледвачът е самец, хищник, който ловува други, по-проспериращи престъпници, често много опасни. Пленява ги и ги „наглежда“. За да ги изнудва.

— Какво ще рече това?

— Измъчва ги, докато му кажат къде са парите им. Последните често са доста сериозни гангстери, плащат на хора, които да се грижат за тях именно за да ги предпазят от подобни ситуации...

— Измъчва ги?

— „Резач на пръсти“ е сроден термин. Когато му кажат това, от което има нужда, ги убива.

И Блекуел се оказа внезапно и безшумно, и просто там, много черен и матов, в огромно джелепско палто от восъчен памук. Зад него — избелелите американски реклами и сиво-розовото на дъвките. Резбованият му скалп бе скрит под широкопола шапка.

— Арли, скъпа, не би споменавала нечие име напразно, нали?

Но той ѝ се усмихна.

— Разказвам за предишното ти поприще на господин Лани, Блекуел. Тъкмо стигнахме до най-интересната част, а ти развали всичко.

— Няма значение. Вечерята ще е по-рано по молба на Негово Резърство. Мястото на срещата също е сменено. Надявам се, че нямате нищо против.

— Къде? — попита Арли, като че ли още не бе готова да тръгне.

— „Западният свят“ — отвърна Блекуел.

— И аз с готиките си обувки — каза тя.

[1] От фр. Le Chiclé — шикозното. — Бел.прев. ↑

22. ГОМИ БОЙ^[1]

Сега влаковете бяха по-пълни, имаше място само за правостоящи, всички се притискаха един в друг и правилата на зрителния контакт тук бяха някак си различни, но тя не бе сигурна как точно. Чантата ѝ, със Сендбендърите вътре, се бе навряла в гърба на Масахико. Той отново гледаше контролното табло. Държеше го високо, така както някой, който пътува дълго до работата си всеки ден, би държал стратегически сгънат вестник.

Връщаха се към бащиния ресторант на Мицуко, а какво щеше да последва, тя не знаеше. Направи това, което Хироми не искаше тя да прави. И не се сдоби с нищо, освен със смътно неприятната идея, че Рез би могъл да бъде скучен. И докъде стигна? Тя не се поколеба да използва кеш картата на Келси, за да купи билети за метрото на отиване, а сега и на връщане. А Зона каза, че някой я търси. Можеха да я проследят, когато използваше картата. Може би имаше начин да изтегли парите в брой, но се съмняваше.

Нищо не се бе случило, както тя си го беше представяла от Сиатъл, но не може да се очаква, че човек ще си представи някой като Мериалис. Или Еди, или дори Хироми.

Масахико се мръщеше срещу контролното табло. Чиа видя как точките и завъртулките се променят.

Нещото, което Мериалис бе натъпкала в нейната чанта. Точно под ръката ѝ. Трябваше да го остави при Мицуко. Или да го изхвърли, но тогава какво щеше да каже ако Еди и Мериалис се появяха? Ами ако беше пълно с дрога?

В Сингапур за това бесека, направо на улицата. Баща ѝ не харесваше подобни зрелища и бе казал, че те са една от причините никога да не я покани там. Предаваха го също и по телевизията, така че бе наистина трудно да не го видиш, а той не искаше тя да го вижда. Сега се чудеше, колко далеч от Токио е Сингапур. Искаше ѝ се да отиде там и да си държи очите затворени, докато е в апартамента на баща си и изобщо да не пуска телевизора, просто да е там с него, да

усеща аромата на одеколона му и да зарови лице в бодливата му вълнена риза. Само дето в Сингапур не се носеха такива, защото е топло, предположи тя. Във всеки случай, щеше да си държи очите затворени и да го слуша, докато говори за работата си, за арбитражните механизми, сновящи напред-назад през световните пазари като невидими дракони, бързи като светлината, бръснеци отломки, носещи изгода на търговци като баща й...

Масахико се обърна, избутвайки без да иска чантата й настрана, когато влакът спря на някаква станция — не тяхната. Жена с жълта пазарска чанта каза нещо на японски. Масахико хвана Чиа за китката и я издърпа към отворената врата.

— Това не е нашата спирка...

— Ела! Ела!

Излязоха на перона. Тук миришеше различно. На нещо химическо и остро. Стените не бяха толкова чисти. Имаше счупена плочка в керамичния таван.

— Какво има? Защо слизаме?

Издърпа я зад ъгъла, образуван от стената и грамаден автомат за дребни стоки.

— Има някой в ресторанта, чака теб.

Той погледна надолу към китката й, сякаш поразен от факта, че я държи, и веднага я пусна.

— Откъде знаеш?

— Забраненият град. Разпитвали са през последния един час.

— Кой?

— Руснаците.

— Руснаците?

— След земетресението тук има много, от Комбината. Имат връзки с гуми.

— Какво е гуми?

— Мафия, както й казвате вие. Якуза. Баща ми има споразумение с местните гуми. Необходимо е, за да може ресторанта да работи. Представители на гуми са говорили за теб с баща ми.

— Мафията в квартала ти е руска?

Зад главата му, от едната страна на автомата, имаше анимирано лого на нещо, наречено Епъл Шайърс.

— Не. Ямагучи-гуми район е. Баща ми познава тези хора. Те казват на баща ми, че руснаците разпитват за теб, а това не е добре. Те не могат да гарантират обичайната безопасност. На руснаците не може да се вярва.

— Не познавам никакви руснаци — каза Чиа.

— Да вървим.

— Къде?

Той я поведе по претъпкания перон, паважа му бе мокър от стотиците свити чадъри. Сигурно в момента вали, помисли си тя. Насочиха се към един от ескалаторите.

— Когато в Забраненият град разбраха, че адресите ни се следят, моя и този на сестра ми, изпратиха един приятел да прибере компютъра ми...

— Защо?

— Защото имам отговорности. Към Забраненият град. Разпределям трансфера на данни.

— Имаш МЪД на компютъра?

— Забраненият град не е никъде — каза той, щом стъпиха на ескалатора. — Приятелят ми има компютър. И знае нещо за хората, които те чакат.

* * *

Масахико каза, че приятелят му се казва Гоми Бой.

Той беше много дребен и носеше широки ватирани камуфлажни панталони, покрити с поне една дузина джобове. Широки седем сантиметра оранжеви Дей-Гло тиранти ги държаха над дрипав памучен пуловер с навити ръкави. Обувките му бяха розови и изглеждаха като тези, които носят бебетата, но по-големи. Беше се настанил на ъгловат алуминиев стол и бебешките обувки почти не докосваха пода. Косата му изглеждаше така, сякаш бе изваяна с шпатула, лъскави къдрици и кичури, все едно ръката ти би залепнала, ако ги пипнеш. По същия начин бе нарисувана косата на Джей Ди Шепли на онези стенописи на площад „Пайниър“ и Чиа знаеше от училище, че това има нещо общо с цялата оная работа около Елвис, макар че не можеше да си спомни какво точно.

Той говореше нещо с Масахико на японски над тряскащата шумотевица на игрална зала. На Чиа ѝ се искаше да си сложи преводач, но трябваше да си отвори чантата, да го намери и да пусне Сендбендърите. А Гоми Бой изглежда бе доволен от факта, че тя не може да го разбере.

Той пиеше нещо, наречено „Покари Сует“ от кутийка и пушеше цигара. Чиа гледаше как синия дим се наслойваше във въздуха, осветен от игрите. Това причиняваше рак и в Сиатъл биха те арестували, ако го правиш. Цигарата на Гоми Бой изглеждаше фабрично направена — идеален бял цилиндър с кафяв край, който той пъхаше между устните си. Чиа бе виждала тук-таме такива в стари филми, от онези, които още не бяха минали през дигитална обработка, за да ги изтрият, но единствените други цигари, които тя бе виждала, бяха навитите папироски, продавани по улиците в Сиатъл. Ако искаше, човек можеше да си купи торбичка тютюн и бели хартийки, в които да си ги свива сам. Гъзарчетата в училище го правеха.

Дъждът още валеше. През прозореца на залата тя можеше да види някаква игра, от онези машинки със сребърните топчета. Неонът, дъждът и сребърните топчета се движеха едновременно, а тя се чудеше за какво си говорят двете япончета.

Гоми Бой бе взел компютъра на Масахико в карирана найлонова торба, изписана в розово с международните символи „опасно за живота“ от двете страни. Бе го оставил на малката масичка, до кутийката „Покари Сует“. Какво ли беше Покари? Тя си представи дива свиня с четина и извити нагоре бивни, като онези, които бе виждала по канал „Природа“.

Гоми Бой дръпна от цигарата си, карайки другия ѝ край да се разпали. Присви очи от дима, погледна към Масахико и каза нещо. Масахико сви рамене. Пред него имаше току-що затоплена в микровълнова печка кутийка еспресо. Чиа пиеше Кола Лайт. В Токио нямаше къде да седнеш, ако не си купиш нещо, и освен това бе по-лесно да си купиш нещо за пиене, отколкото нещо за ядене. А и беше по-евтино. Но тя така или иначе не плати за тези. Плати Гоми Бой, защото Масахико и той не искаха тя да използва кеш картата на Келси.

Гоми Бой пак каза нещо.

— Той иска да говори с теб — обърна се към нея Масахико.

Чиа се наведе, разкопча чантата си и извади слушалките. Имаше само две, затова подаде едната на Гоми Бой, сложи си другата и ги включи. Той си сложи слушалката.

— Аз съм от Забраненият град — каза той. — Разбираш ли?

— МЪД, нали така? Мулти-юзър домейн.

— Не в смисъла, който ти влагаш, но приблизително. Защо си в Токио?

— За да събера информация за плана на Рез да се ожени за онази идору, Рей Тоеи.

Гоми Бой кимна. Да си отаку бе свързано с това да се грижиш за информацията. Той разбираше какво е да си фен.

— Имаш ли взимане-даване с Комбайна?

Чиа знаеше, че е казал *Комбината*, а преводачът го е прикрил. Имаше предвид мафиотското правителство в Русия.

— Не — отвърна Чиа.

— И отиде у Масахико, защото...?

— Мицуко е общественият секретар на Токийския орден на феновете на Ло/Рез, към които се числя и аз, но в Сиатълския орден.

— Колко пъти се логва от ресторанта?

— Три пъти. — Екипът на Силке-Мари Колб. Срещата. Зона Роса. — Платих за презентационен софтуер, двете с Мицуко имахме среща и се обадох вкъщи.

— Платила си за софтуера с кеш картата си?

— Да — тя погледна от Гоми Бой към Масахико. Между тях и зад тях — дъждът, неспиращата каскада на сребърните топчета зад стъклото от другата страна на улицата и изгърбените играчи там, седящи на несгъваеми столове, борещи се с металното наводнение. Изражението на Масахико не й говореше нищо.

— Компютърът на Масахико съдържа някои от компонентите на Забраненият град — каза Гоми Бой. — Бяха взети мерки, за да бъде прибран на сигурно място. Когато се разбра, че се обръща необичайно внимание на адресите на Масахико и сестра му, бях изпратен да взема машината. Ние често разменяме хардуер. Занимавам се с продажба на компоненти втора употреба. Затова ме наричат Гоми Бой. Имам ключове от стаята на Масахико. Баща му знае, че ми е позволено да влизам там. На него не му пука. Отидох и взех компютъра. Наблизо има обществена игрална площадка. Ресторантът се вижда от нея.

Видях оуклъдски бомбардировачи и пресяхох улицата, за да говоря с тях.

— Какво си видял?

— Скейтъри. Наричат се така на името на калифорнийски футболен отбор. Попитах ги дали е имало някакво необичайно раздвижване. Казаха ми, че са видели много голям автомобил час преди това...

„Грейслендът.“

— „Дайхатсу Грейсленд“. Тук има по-малко от тях, отколкото в Америка, струва ми се.

Чиа кимна. Стомахът ѝ отново се преобърна. Помисли, че ще повърне.

Гоми Бой се наклони настрана с цигарата си, която сега бе покъса, и смачка запаления ѝ край в малка хромирана купичка, закрепена от едната страна на игралната конзола. Чиа се зачуди какво е всъщност нейното предназначение и защо той направи това, но предположи, че просто е трябвало да я остави някъде, за да не му изгори пръстите.

— Грейслендът паркирал до ресторанта. Двама мъже излезли от него...

— Как изглеждали?

— Представители на гуми.

— Японци?

— Да. Влезли в ресторанта. Грейслендът ги изчакал. След петнайсет минути се върнали, качили се в него и си тръгнали. Появил се бащата на Масахико. Огледал улицата. Извадил телефона от джоба си и говорил с някого. Върнал се обратно в ресторанта. — Гоми Бой погледна към сака. — Не исках да оставам на площадката с компютъра на Масахико. Казах на водача на бомбардировачите, че ще му дам похубав телефон по-късно, ако остане там и ми звънне, щом забележи ново раздвижване. Бомбардировачите и бездруго нищо не правят, тъй че той се съгласи. Тръгнах си. Обади ми се след двацет минути, за да ми съобщи за сив бус „Хонда“. Шофьорът е японец, но другите трима са чужденци. Той смята, че са руснаци.

— Защо?

— Защото са много едри и са облечени по начин, който той свързва с Комбайна. Още са там.

— Откъде знаеш?

— Той трябва да се обади, ако си тръгнат. Иска си новия телефон.

— Може ли да се логна отгук? Трябва веднага да говоря с „Еър Магелан“ и да сменя резервацията си. *Искам да се прибера вкъщи.*

И да остави пакета на Мериалис в кошчето за боклук, което виждаше зад Гоми Бой.

— Не трябва да се логваш — каза Масахико, — не трябва да използваш кеш картата. Ако го направиш, ще те намерят.

— Но какво друго мога да *направя*? — изхленчи тя, уплашена от това, че собственият ѝ глас звучеше като чужд. — Просто искам да се прибера *вкъщи*!

— Дай да видя кеш картата — каза Гоми Бой. Тя беше в анорака ѝ заедно с паспорта и билета ѝ за връщане. Извади я и му я подаде. Той отвори един от джобовете на камуфлажните си панталони и извади малко четвъртито устройство, облепено с няколко слоя оръфано сребристо тиксо. Прекара картата през някакъв процеп и се втренчи в дисплея. — От нея не може да се прехвърля и не могат да се теглят пари в брой. Освен това лесно се проследява.

— Приятелката ми е почти сигурна, че те и бездруго са открили номера — каза Чия и се сети за Зона.

Гоми Бой започна да трака с кеш картата по ръба на кутийката от „Покари Сует“.

— Има едно място, където можеш да я използваш, без да те проследят — каза той. Трак-трак... — Където Масахико ще може да влезе в Забраненият град — трак-трак... — Откъдето ще можеш да се обадиш вкъщи.

— Къде е?

— Любовен хотел — трак... — Знаеш ли какво е това?

— Не — отвърна Чиа.

Трак...

[1] От гоми (яп.) — боклук и boy (англ.) — момче. — Бел.прев. ↑

23. ТУК, В „ЗАПАДНИЯТ СВЯТ“.

Когато излязоха от покритото с розова мозайка гърло на „Льо Шикл“ навън в дъжда, Лани видя, че последователят на „Нова мисъл“ още стои на поста си върху кокилите. Анимираното му сандвич-табло светеше в нощта. Докато Блекуел държеше вратата на минилимузината отворена за Арли, Лани отново погледна потока цифри и се зачуди с колко ли е нараснала общата маса на човешка нервна тъкан по време на престоя им в бара.

Лани се качи след нея и пак мерна трите каталунски слънца, смаляващи се по извивката на прасеца ѝ. Блекуел затръшна задната врата, след което отвори предната, откъм страната, където би трябвало да е шофьорът, и сякаш се изля в колата. Движение, едновременно напомнящо плъзгане на живачна капка и слягане на тонове бетон. Колата се клатушка и люля, докато амортизьорите ѝ се справят с неговата тежест.

Лани видя, как периферията на черната шапка на Блекуел бе клюмнала ниско назад, но недостатъчно, за да скрие набраздения му от тънки червени белези врат.

Съдейки по гърба на шофьора им, вероятно беше същият, който ги бе откарал до Акихабара. Той потегли и се вмъкна в отразения в огледалото трафик. Дъждът валеше из ведро и изкривяваше правилните неоновии линии, разпръсквайки тяхната светлина по тротоарите и паважа.

Арли Маккрей си бе сложила парфюм и на Лани му се прииска Блекуел да не е тук. Да са на път за някъде другаде, не където отиваха сега, а в друг град и повечето от нещата от последните седем месеца въобще да не са се случвали, или да се бяха случили другояче, може би още от ДАТ Америка и французите. Но колкото повече се задълбочаваше, толкова по-тягостно му ставаше.

— Не съм сигурна, че мястото ще ти хареса — каза тя.

— Как така?

— Не изглеждаш такъв тип.

— Защо?

— Може да греша. Много хора го харесват. Предполагам, че ако го приемеш като претенциозна шега...

— Какво е?

— Клуб. Ресторант. *Обстановка*. Ако отидем там без Блекуел, съмнявам се, че ще ни пуснат. Дори няма да признаят, че е там.

Лани си спомни за японския ресторант в Brentwood, в който го заведе Кати Торънс. Не просто японски, а *японски* — притежаван и управляван от японци. Иначе в духа на някоя въображаема източноевропейска страна. Украсен с фолклорно творчество от тази страна и всички, които работеха там, бяха облечени в народни носии от тази страна или по-точно нещо като затворническо облекло в сив металик и големи черни обувки. Всички работещи там мъже бяха с прически тип „канадска ливада“, а жените бяха с големи двойни плитки, увити като кашкавалени ролета. В предястието на Лани имаше няколко вида дребни наденички, най-малките, които бе виждал, и някакво кисело зеле до тях, което нямаше специфичен вкус, но вероятно това беше идеята. После се върнаха в апартамента ѝ, обзаведен като един вид луксозна версия на Клетката в „През ключалката“. Нещата тогава не се получиха и понякога той се чудеше дали заради това не се бе ядосала още повече, когато той отиде при „Извън контрол“.

— Лани?

— Извинявай... Това място харесва на Рез?

Минаха край гора от чадъри, чакащи да пресекат кръстовището.

— Мисля, че просто обича да се отпуска тук — отвърна тя.

* * *

„Западният свят“ заемаше последните два етажа от офис сграда, която не бе останала съвсем непокътната от земетресението. Ямазаки би казал, че тя символизира посттравматична реакция и последващо възстановяване. В дните (според някои в часовете) веднага след бедствието, в офисите на фирма, занимавала се с търговия на акции от голфклубове, се появили импровизиран бар и дискотека. Сградата била обявена за несигурна и била запечатана на приземния етаж от авариен

екип, но можело да се влезе през мазетата. Всеки, който желаше да изкачи единадесетте стълбища от напукан бетон, намираще „Западният свят“ за странно нетипичен (но според някои загадъчно съдбоносен) отговор на катаклизма, погубил толкова скоро, тогава, осемдесет и шест хиляди души от трийсет и шест милионното население на региона. Белгийски журналист, опитал се да опише сцената, бе казал, че прилича на кръстоска между постоянно масово бдение, абитуриентска вечер на поне дузина субкултури, неизвестни преди бедствието, черноборсовите кафенета в окупирания Париж и идеята на Гоя за танцова забава (ако се вземе за дадено, че Гоя е бил японец и е пушел долнокачествени метаамфетамини, които наред с безкрайните количества алкохол са били предпочитаната субстанция в първите дни на „Западният свят“). Според белгиеца изглеждало сякаш градът, в своята конвулсия и мъка, спонтанно и по необходимост създал тази скрита джобна вселена за душата, няколкото ѝ здрави прозорци, боядисани с черна каучукова боя за аквариуми. За да няма изглед към разрушения град, когато реконструкциите около него започнали, това място вече било запазена марка в психическата история на Токио — открита тайна, градска легенда.

Но сега, обясняваше Арли, докато се изкачваха по първото от единадесетте стълбища, определено бе комерсиален обект и повредената сграда дължеше съществуването си на нелицензирания клуб на върха ѝ, който бе единственият ѝ обитател. Ако изобщо продължаваше да е нелицензиран, в което тя се съмняваше.

— Тук не са много небрежни — каза тя, докато се катереше. — Не и към неща като това. Всички знаят, че „Западният свят“ е тук. Предполагам, че има тайно споразумение някъде, което им позволява да управляват мястото, все едно че още е нелицензирано. Защото за това хората искат да си дават парите.

— Кой е собственик на сградата? — попита Лани, гледайки как Блекуел се носи по стълбите пред тях. Шахтата бе осветена с несиметрични намотки от бледи биолуминесцентни кабели.

— Носи се слух, че е една от двете групировки, които не могат да се разберат коя притежава хотела ни.

— Мафията?

— Местният еквивалент, но приблизително еквивалент. Недвижимото имущество тук е било в стил барок преди

земетресението. Сега е по-скоро някакъв окултизъм.

Докато минаваха край една от светещите намотки, Лани хвърли поглед надолу към стъпалата — втвърдени капки от нещо, което приличаше на зеленикав кехлибар.

— Има нещо по стъпалата — каза той.

— Урина — обясни Арли.

— Урина?

— Втвърдена, биологически неутрална урина.

Лани изкачи мълчаливо следващите няколко стъпала. Бедрата му започваха да усещат болка. Урина?

— Водопроводът не функционира след труса — каза тя. — Не са могли да използват тоалетните. Хората просто започнали да ходят по нужда на стълбите. Доста противно във всички случаи, макар че някои всъщност си спомнят с носталгия за това.

— Втвърдена?

— Тук има един продукт, пудра, изглежда като супа за бързо приготвяне. Някакъв ензим. Продават го предимно на майки с малки деца. Детето трябва да се изпишка, не можеш да го заведеш до тоалетна навреме и то пишка в картонена чаша, празна кутия от сок. Изсипваш вътре съдържанието на удобно пакетче с големината на портмоне и хоп, втвърдява се. Неутрална, без мирис, напълно хигиенична. После я хвърляш на боклука.

Минаха край друга светеща намотка и Лани видя миниатюрни сталактити, висящи от ръба на едно стъпало.

— Използвали са това вещество...

— Много. Непрекъснато. В крайна сметка се наложило да изрежат част от натрупванията...

— Още ли...?

— Не, разбира се. Но са запазили Пещерата.

Още едно стъпало. Още една намотка от прозрачна подводна светлина.

— Какво са направили с вкаменелостите? — попита той.

— Предпочитам да не научавам.

* * *

Задъхан, с болка в глезените, Лани излезе от Пещерата. Влязоха в неясно пространство, очертано от синя светлина и позлатени колони. След фреските от химически замразена пикня „Западният свят“ разочароваше. Офис блок, от който бяха останали само стените, обзаведен с неподходящи си кресла и невзрачни барове. Нещо се мержелееше в средата. Той премигна. Танк. Американски, помисли си той, и стар.

— Как са качили това тук? — обърна се той към Арли, която подаваше палтото си на някого. „И защо подът не е пропаднал?“

— Това е смола — отвърна тя. — Мембранна скулптура. Стереолитография. Работа на отаку — донасят ги на части и ги залепват една за друга.

Блекуел беше оставил джелепското си палто, разкривайки нещо като спортно сако, изтъкано от матиран алуминий. Каквато и да беше тази материя, щеше да е достатъчна за кувертюра на двойно легло. Без никакво усилие и със същата решителност той тръгна напред през лабиринта от кресла и ниски масички, а Лани и Арли се точеха след него.

— Това е танк „Шърман“ — каза Лани, спомнил си CD-ROM с историята на военните машини от Гейнсвил. Арли не даде вид, че го е чула. Но тя сигурно и не бе играла със CD-ROM-и. Във федералното сиропиталище човек имаше достатъчно време да се запознава с мъртви медийни платформи.

Хората на креслата, сега приведени над масите, на които стояха напитките им, не приличаха на никоя друга тълпа, която той бе видял в Токио досега. Тук определено лъхаше на висока класа и продължителният зрителен контакт можеше да е интересен в някои случаи, опасен в други. И едно странно усещане, че събраната в пространството човешка нервна тъкан е натоварена с някои особени оцветители. Иначе тези хора биха били предразположени към определена комбинация от лицева неподвижност и напрегнатост на погледа.

— Лани — каза Блекуел, постави ръка върху рамото му и го обърна към чифт удължени зелени очи, втренчени в него, — това е Рез. Рез, Колин Лани. Той работи с Арли.

— Добре дошли в „Западният свят“ — усмивка, после очите се отместиха от него към Арли. — До'ър вечер, госпо'ице Маккрей.

Лани забеляза нещо, което помнеше от срещите си със знаменитости в „През ключалката“ — онова двойно блещукане в съзнанието му между образ и реалност, между медийното лице и лицето пред него. Бе забелязал как това редуване винаги се ускоряваше, докато двете някак си се сливаха и крайното съчетание ставаше неговата нова представа за човека. (Някой в „През ключалката“ му беше разказал за клиничен експеримент, според който разпознаването на знаменитостите се извършва от една определена част на мозъка, но той никога не разбра дали това бе шега, или не.)

Онези, с които Кати вече се бе заела, бяха дресирани звезди. В сградата (но никога в Клетката) имаше всякакви записи на аспекти от публичния им живот, а необходимите за това договори вече се приготвяха. Но Рез не беше дресиран и сам по себе си бе доста по-сложна работа, макар че Лани бе запознат само с по-късния етап от кариерата му заради това, че Кати го мразеше толкова много.

Рез сега бе прегърнал Арли с едната си ръка, жестикулираше с другата към сумрака зад танка „Шърман“ и говореше нещо, което Лани не можеше да чуе.

— Добър вечер, господин Лани. — Беше Ямазаки, в зелено карирано спортно яке, което стоеше странно на тесните му рамене. Той примигна бързо.

— Ямазаки.

— Запознахте се с Рез, а? Добре, много добре. Масата е приготвена за вечеря. — Той пъхна два пръста в широката закопчана яка на евтината си бяла риза и я издърпа, все едно го стягаше. — Разбирам, че първоначалните опити да се идентифицират нодални точки са били неуспешни. — Той преглътна.

— Не мога да извлека лични данни от нещо структурирано като корпоративна информация. Той просто не е там.

Рез вървеше по посока на каквото и да бе онова зад танка.

— Елате — каза Ямазаки и после прошепна: — Невероятно. Тя е тук. Ще вечеря с Рез. Рей Тоеи.

Идору.

24. ХОТЕЛ „ДИ“

Беше в тясно такси с Масахико и Гоми Бой. Масахико отпред, където би трябвало да е шофьорското място, а те с Гоми Бой отзад. Той имаше толкова много джобове по камуфлажните си панталони, с толкова много неща в тях, че му беше трудно да се настанят удобно. Чиа никога не се бе возила в толкова тясна кола, още по-малко пък такси. Шофьорът имаше бели памучни ръкавици и шапка, като онези, които носеха шофьорите на таксите във филмите от 1940-те. Имаше малки бели покривки от колосани бели дантели, закрепени за облегалките за ръцете със специални скоби.

Тя реши, че таксито е толкова малко, защото Гоми Бой щеше да плаща, а той даде да се разбере, че няма много пари в брой.

Бяха излезли от дъжда и се бяха качили на някаква откачена, впечатляваща, но старомодна на вид магистрала на няколко нива, чиито стоманен скелет бе тук-там дообработен с бандажи от кевлар. Профучаваха край средните етажи на високите сгради — вероятно още в „Шинджуку“, защото ѝ се стори, че зърна през една пролука онази сграда за тенекиени играчки, но доста отдалеч и от друг ъгъл. Движеха се толкова бързо, че тя не бе сигурна дали го е видяла — зад един обикновен прозорец имаше гол мъж с кръстосани крака върху офис-бюро, с максимално отворена уста, сякаш крещеше безмълвно.

После през пелената от дъжд тя започна да вижда други сгради, които бяха осветени прекалено силно дори за местните стандарти, като атракциите на окръг Нисан в телевизионната реклама — отделни елементи от увеселителни паркове, стърчащи от пластове по-безлични сгради без надписи и светлини. Всяка блестяща сграда със своя извисяващ се надпис: ХОТЕЛ „КРАЛ МИДАС“ с мигащите му корона и скиптър, ФРИЙДЪМ ШАУЪР БАНФ със синьо-зелени планини от двете страни на водопад от златна светлина. Вихрена редица от поне още шест сгради, после Гоми Бой каза нещо на японски. Лъскавата черна козирка на шофьора се наклони в отговор.

Завиха по изходна рампа, забавяйки ход. От завоя на рампата излязоха в скучния, грозен блясък на солници, валеше, нямаше кръстовища, нито коли докдето стигаше погледът. Бледа, мокра, неподържана трева растеше по повърхността на къс стръмен склон. Нямаше никакви сгради. Спокойно можеха да са покрайнините на Сиатъл, покрайнините на каквото и да е. Носталгията я накара да въздъхне.

Гоми Бой я стрелна с поглед. Беше зает с изравянето на нещо от друг от джобовете си, този очевидно вътре в панталоните му. От някъде изпод чатала си, той измъкна пачка хартиени пари с големината на портфейл, стегнати с широк черен ластик. В преминаващата светлина на друга улична лампа, Чиа видя как той сваля ластика и развива три банкноти. Бяха по-големи от американските и на една от тях тя различи добре познатото й лого на компания, чието име й бе отдавна известно. Той пъкна трите банкноти в ръкава на пуловера си и се приготви да върне останалите на мястото им, каквото и да бе то.

— Скоро ще сме там — каза той, изтегляйки ръката си и стягайки тирантите си.

— Скоро ще сме *къде*?

Завиха надясно и спряха, навсякъде около тях имаше странен приказен пламък, падащ с дъжда върху изцапан с масло бетон, сръчно маркиран с две големи стрелки, една до друга, сочещи в противоположни посоки. Тази в тяхната посока сочеше към безлична бяла бетонна стена. Десетинасантиметрови ленти от лъскава пластмаса висяха от горния й ръб до цимента долу и скриваха това, което бе отзад, напомняйки на Чиа за гирляндите на училищните танци. Гоми Бой даде на шофьора трите банкноти. Изчака търпеливо за рестото.

Краката й се бяха схванали и тя посегна към дръжката на вратата, но Масахико бързо я спря.

— Шофьорът трябва да отвори — каза той. — Ако я отвориш, механизма се чупи, много е скъп.

Шофьорът подаде рестото на Гоми Бой. Чиа помисли, че ще му остави бакшиш, но той не го направи. Таксиджията се пресегна надолу и направи нещо извън полезрението й, което накара вратата до нея да се отвори.

Тя изскочи навън в дъжда, издърпа чантата след себе си и погледна нагоре към източника на белия блясък — сграда във формата

на сватбена торта, върху която с бели неоновы букви, оградени със светли мигащи лампички, бе изписано ХОТЕЛ „ДИ“. Масахико вече бе до нея и я поведе към розовите ленти. Тя чу как таксито потегля.

— Ела! — каза Гоми Бой и се провря през мокрите ленти.

Влязоха в почти празен паркинг, на който имаше две малки коли, една сива и една тъмнозелена. Номерата им бяха скрити зад правоъгълници от гладка черна пластмаса. Стъклена врата се плъзна встрани, когато Гоми Бой се приближи.

Безплътен глас съобщи нещо на японски. Гоми Бой отговори.

— Дай му картата си — каза Масахико.

Чиа я извади и я подаде на Гоми Бой, който изглежда задаваше серия от въпроси на гласа. Чиа се огледа. Бледосиньо, розово, светлосиво. Много малко пространство, което създаваше впечатление за фойе на хотел, но без да предлага място за сядане, фотографии се въртяха по видеостени — изображения на странно изглеждащи стаи. Гласът отговаряше на въпросите на Гоми Бой.

— Той пита за стая с оптимална мрежова връзка — тихо обясни Масахико.

Гоми Бой и гласът явно се споразумяха. Момчето протегна картата на Чиа над нещо, приличащо на малък розов фонтан. Гласът му благодари. През тесен отвор в розовата купа се плъзна ключ. Гоми Бой го взе и го връчи на Масахико. След това върна картата на Чиа, даде карираната торба на Масахико, обърна се и излезе. Стъклената врата се отвори със съскане.

— Няма ли да дойде с нас?

— Позволено е само по двама души в стая. Той има друга работа. Ела. — Масахико посочи към асансьор, който се отвори, когато стигнаха до него.

— Какъв хотел каза, че е този?

Чиа се качи в асансьора. Той влезе след нея и вратата се затвори.

Масахико прочисти гърлото си и отвърна:

— Любовен хотел.

— Какво е това? — потеглиха нагоре.

— Уединени стаи. За секс. Плаща се на час.

— О! — възкликна Чиа, сякаш това обясняваше всичко. Асансьорът спря и вратата се отвори. Той излезе и тя го последва по тесен коридор, осветен със светещи ивици на височината на глезена.

Масахико спря пред една врата и пъхна ключа, който им бяха дали. Лампите вътре светнаха, когато той отвори вратата.

— Бил ли си досега в някой от тези? — попита тя и усети как се изчервява. Не искаше да прозвучи така.

— Не — отговори той. Затвори вратата зад нея и провери ключалките. После натисна два бутона. — Но хората, които идват тук, понякога искат да се логнат. Тук се поддържа репостинг линия, която е много трудна за проследяване. Също и телефонна, много добре защитена.

Чиа гледаше кръглото розово легло. Очевидно бе тапицирано с онова, от което правеха плюшените играчки. Мокетът бе мъхнат и бял като сняг — комбинация, която ѝ напомни за гадна на вид сладка закуска на име „Ринг-Динг“.

Настилната издаваше скърцащ звук. Тя се обърна и видя, че Масахико маха найлоновите си шушони. Той свали черните си обувки (пръстът му се подаваше от един от тънките му сиви чорапи) и мушна краката си в бели хартиени сандали. Чиа погледна надолу към своите мокри обувки върху белия килим и реши, че е по-добре и тя да направи същото.

— Защо това място *изглежда* така? — попита тя и коленичи да си развърже обувките.

Масахико сви рамене. Чиа отбеляза, че компилираният международен символ „опасно за живота“ на карираната торба бе с почти същия цвят като губера на леглото.

Съзирайки през отворена врата онова, което очевидно беше банята, тя взе чантата си, влезе вътре и затвори вратата след себе си. Стените бяха облепени с нещо черно и лъскаво, а подът бе покрит шахматно с черни и бели плочки. Сложното, реагиращо на звук, осветление се включи и я обгърна птиче чуруликане. Банята бе голяма почти колкото спалнята, с вана като миниатюрен басейн и нещо, което тя постепенно определи като тоалетна. Спомняйки си за онази в офиса на Еди, тя остави долу чантата си и се приближи много предпазливо. Беше черна, хромирана и имаше облегалки за ръцете и гърба като фризьорски стол. Имаше въртящ се дисплей на малък екран до нея с английски фрагменти, вмъкнати в японския. Чиа гледаше, докато „(А) Удоволствие“ и „(Б) Супер удоволствие“ се превъртяха.

— Тъ — каза тя.

След като разучи седалката и злокобното гърне, тя свали панталоните си, разположи се стратегически над тоалетната, приклепна внимателно и се изпишка, без да сяда. Ще накара някой друг да пусне водата на тази, реши тя, докато си миеше ръцете на мивката, но после чу водата да шурти сама.

До мивката имаше розова торбичка от гланцирана хартия с надпис „Тоалетната чантичка на нещастния тийнейджър“, отпечатан с извити букви. Беше запечатана със сребърна залепваща се панделка. Тя я махна и погледна вътре. Имаше един куп дребна евтина козметика и поне дузина различни модели презервативи, всичко пакетирано така, че малко или много приличаше на бонбони.

Отляво на огледалото над мивката имаше лъскаво черно шкафче — единственото нещо в стаята, което изглеждаше японско в стария смисъл на думата. Тя го отвори. Отвътре светна лампа и разкри три стъклени рафтчета с наредени върху тях свити синтетични модели на мъжки членове, с различна големина и излети в странни цветове. Други предмети, които тя не можа въобще да разпознае — оребрени топчета, нещо, приличащо на бебешки биберон, миниатюрни вътрешни гуми с дълги еластични мустаци. По средата на всичко това стоеше малка чернокоса кукла в красиво кимоно от полирана хартия и златист плат. Но когато се опита да я вдигне, перуката и кимоното се смъкнаха в едно, разкривайки друга свита репродукция, но с тънко изрисувани очи и Купидонова стрела-целувка. Когато се опита да сложи обратно кимоното и перуката, те паднаха и разбутаха всичко на рафта и тя затвори шкафчето. После отново си изми ръцете.

В „Ринг-Динг“ стаята Масахико свързваше компютъра си с черна конзола върху рафт отрупан с играчки за забавление. Чиа сложи чантата си на леглото. Нещо звънна тихичко два пъти и после повърхността на леглото започна да се криви, бавни осмотични вълни се концентрираха върху чантата, която взе да се издига и слиза...

— Уфф — каза тя и издърпа чантата от леглото, което отново иззвъня и започна да уляга.

Масахико хвърли бърз поглед към нея и се върна към работата си с апаратурата на рафта.

Чиа откри, че стаята има прозорец, но той беше скрит зад някакъв мек параван. Тя изпробва скобите, които го държаха, докато намери онази, която ѝ позволи да плъзне паравана по скритите встрани

релси. Прозорецът гледаше навън към ограден с вериги паркинг до ниска бежова сграда, покрита с гофрирана пластмаса. Там бяха паркирани три камиона, първите не нови и не много чисти превозни средства, които тя виждаше в Япония. Измокрена сива котка се показва изпод един от камионите и скочи в сянката под друг. Още валеше.

— Добре — чу да казва Масахико, очевидно доволен. — Отиваме в Забранения град.

25. ИДОРУ

— Какво искате да кажете с това, че е „тук“? — Лани попита Ямазаки, докато заобикаляха задницата на танка „Шърман“. Буци изсъхнала глина бяха залепнали по сегментите на масивните му стоманени вериги.

— Господин Куваяма е тук — прошепна Ямазаки. — Той я представлява...

Лани видя няколко души, вече настанили се на ниска маса.

Двама мъже. Жена. Жената трябваше да е Рей Тоеи.

Ако въобще си я бе представял, то бе като някакъв синтез с промишлената сила на първите три дузини женски медийни лица на Япония. Това обикновено бе принципът в Холивуд, а формулата бе дори още по-устойчива в случаите със софтуерни агенти — *айгенхедс*^[1], чертите им бяха алгоритмично извлечени от някаква средна човешка стойност на доказана популярност.

Тя не бе нищо такова.

Косата ѝ — черна, неравно подстригана и лъскава, докосваше бледите ѝ разголени рамене, когато въртеше главата си. Нямаше вежди, а клепките и миглите ѝ, изглежда, бяха напудрени с нещо бяло, в силен контраст с нейните тъмни зеници.

Сега очите ѝ срещнаха неговите.

Той явно пресече линия. В самата структура на лицето ѝ, в геометрията на скелета отдолу, бе закодирана история на наследственост, лишения, ужасяващи миграции. Той видя каменни гробници в стръмни високопланински ливади, трегерите им покрити със сняг. Редица от рунтави товарни понита — дъхът им се виждаше в студа — вървяха по пътека на каньон. Завоите на реката долу бяха като щрихи от студено сребро. Железните звънци на хамутите им дрънчаха в синия здрач.

Лани потръпна. Усети вкус на ръждясал метал в устата си.

Очите на идору, пратеници от някоя въображаема страна, срещнаха неговите.

— Ние сме тук — Арли застана до него с ръка на лакътя му. Сочеше към две места на масата. — Добре ли си? — попита тя шепнешком. — Свали си обувките.

Лани погледна Блекуел, който се бе втренчил в идору, видя нещо като болка в лицето му, но изражението изчезна, изсмукано зад маската от белези.

Лани направи, както му казаха, клекна и свали обувките си, движейки се все едно е пиян или сънува, макар да знаеше, че не е нито едно от двете, а идору се усмихна, осветена отвътре.

— Лани?

Масата бе разположена над вдлъбнатина в пода. Лани се настани, разположи краката си под масата и се вкопчи в креслото си с две ръце.

— Какво?

— Добре ли си?

— Добре?

— Изглеждаш като... ослепял.

Рез вече заемаше мястото си на върха на масата, идору бе от дясната му страна, някой друг — Лани забеляза, че това е Ло, китаристът — от лявата. До идору седеше важен по-възрастен мъж с очила без рамки и сива коса, сресана назад от гладкото му чело. Той бе облечен в много семпъл, скъп на вид костюм от някакъв матов черен материал и сложно закопчана бяла риза с висока яка. Когато мъжът се обърна към Рей Тоеи, Лани много ясно видя как светлината на лицето ѝ за миг се отразява в почти кръглите лещи.

Арли пое дълбоко дъх. И тя го бе видяла.

Холограма. Нещо генерирано, анимирано, прожектирано. Той усети как хватът му се отпуска леко на краищата на креслото.

Но после си спомни каменните гробници, реката, понитата с техните железни звънци.

Нодална точка.

* * *

Лани веднъж бе попитал Жерар Делуврие, най-търпеливия от френските тенисисти в ТАЙДЪЛ, защо той, Лани, бе избран за първия (и както щеше да се окаже — единствения) получател на странното

умение, което те решиха да му предадат. Не беше кандидатствал за тази работа, каза той, а и нямаше основание да смята, че мястото е било обявявано. Той беше кандидатствал, както каза на Делуврие, за представител на отдела за обучаване на нови кадри.

Делуврие — с къса, преждевременно посивяла коса и изкуствен тен, се облегна назад в съчленения си работен стол и изпъна краката си. Като че искаше да изследва велурените си обувки с подметки от креп. После погледна през прозореца към четвъртитите бежови сгради, безименния пейзаж и февруарския сняг.

— Не виждаш ли? Как ние не те учим? Ние наблюдаваме. Искаме да се научим от теб.

Бяха в научен резерват на DAT Америка в Айова. За Делуврие и неговите колеги имаше закрит корт, но те непрекъснато се оплакваха от настилката му.

— Но защо аз?

Очите на Делуврие изглеждаха изтощени.

— Искаме да бъдем мили със сираците? Или сме неочаквана топлина в сърцето на DAT Америка? — Той разтърка очите си. — Не. Нещо ти е било причинено, Лани. По свой начин вероятно ние търсим как да го облекчим. Има ли такава дума „облекчим“?

— Да — отвърна Лани.

— Не поставяй под съмнение щастливата случайност. Ти си тук с нас, вършиш важна работа. Вярно, в Айова е зима, но работата продължава. — Сега гледаше към Лани. — Ти си единственото ни доказателство — каза той.

— За какво?

Делуврие затвори очи.

— Имаше един мъж, сляп, който усвои ехолокацията. Цъкайки с език, разбираш ли? — със затворени очи той демонстрира. — Като прилеп, фантастично — отвори очите си. — Можеше да усети близката до него обстановка до най-дребния детайл. Караше колело в най-големия трафик. Винаги правеше това *цък-цък*. Способността си беше негова, съвсем истинска. И той не можеше да я обясни, нито да я предаде на някой друг... — преплете пръсти и припука ставите си. — Да се надяваме, че случаят с теб не е такъв.

* * *

Не си мисли за лилава крава. Или беше за кафява? Лани не можеше да си спомни. Не гледай лицето на идору. Тя не е от плът; тя е информация. Тя е върхът на айсберг, не, Антарктика от информация. Ако гледаш в лицето ѝ, онова отново ще се задейства — тя беше необятна маса от информация. Тя представяше нодалното видение по някакъв безпрецедентен начин; тя го представяше като разказ.

Той можеше да гледа ръцете ѝ. Да гледа как яде.

Вечерята беше богата, много малки блюда, сервирани в отделни четвъртити чинии. Всеки път, когато пред Рей Тоеи бе слагана чиния, винаги в полето на това, което я прожектираше, тя моментално бе обвивана от безупречно копие — холо храна в холо чиния.

Дори движението на пръчиците ѝ за ядене предизвикваше периферни примигвания на нодално видение. Защото и пръчиците също бяха информация, макар и не толкова наситена като чертите и погледа ѝ. Щом „празната“ чиния бе отмествана, недокоснатото блюдо се появяваше отново.

Но когато примигването започваше, Лани се концентрираше върху собственото си ястие, своята непохватност с пръчиците, разговорът около масата. Куваяма, мъжът с очила без рамки, отговаряше на някакъв въпрос на Рез, макар че Лани не успя да долови самия въпрос.

— ...Резултатът от значителен брой сложни конструкции, които наричаме „желаещи машини“.

Зелените очи на Рез — сияещи и внимателни.

— Не в буквалния смисъл — продължи Куваяма. — Моля, разбирайте *сбор от субективни желания*. Бе очевидно, че променливата подредба би създала идеална структура от свързани копнения...

Гласът на мъжа бе прекрасно модулиран, английският му беше с акцент, който Лани не успя да определи като познат.

После Рез се усмихна и очите му се отместиха към лицето на идору. Както и тези на Лани, автоматично.

Той пропадна в очите ѝ. Взираше се в издигащо се лице-скала, което явно се състоеше изцяло от малки правоъгълни балкони,

разположени на различни нива и дълбочина. Оранжев залез зад наклонен прозорец със стоманена рамка. Мазни, лъскави цветове плуваха в небето.

Затвори очите си, погледна надолу, отвори ги. Нова чиния, още храна.

— Ти наистина си се отдал на храната си — каза Арли. Съсредоточено усилие с пръчиците — успя да улови и преглътне нещо, което беше като двусантиметрово кубче от студен омлет с лютеница.

— Чудесно. Но не искам от онова фугу. Рибеното месо с невротоксини? Чувала ли си за него?

— Ти вече си взе допълнително — отвърна тя. — Помниш ли голямата чиния със сурова риба, подредена като цвят на хризантема?

— Шегуваш се — каза Лани.

— Усецаш устните и езика си малко сковани? От него е.

Лани прекара език по устните си. Тя шегуваше ли се? Ямазаки, който седеше отляво на него, се приближи.

— Може и да има решение на проблема ти с данните на Рез. Позната ли ти е глобалната дейност на феновете на Ло/Рез?

— На какво?

— Имат много фенове. Те документират всяка поява на Рез, Ло и други участващи музиканти. Документацията съдържа много странични детайли.

Лани знаеше от дневните образователни видеоматериали, че Ло/Рез на теория беше дует, но винаги е имало поне още двама „членове“, обикновено повече. А и Рез беше твърд от самото начало по отношение на антипатията си към барабаните-машини. Настоящият барабанист, Слепеца Уили Джуд, седнал срещу Ямазаки, бе с тях от години. Няколко пъти по време на вечерята той бе насочвал огромните си черни очила по посока на идору. Сега явно усети погледа на Лани. Черните видеоочила се завъртяха към него.

— Човече — каза Джуд, — Розър седи там и гледа влюбено голям алуминиев термос.

— Не можеш да я видиш?

— Холограмите са трудна работа, човече — каза барабанистът и докосна очилата си с пръст. — Пратих децата си в окръг Нисан, после ги посетих, отначало ги виждах малко криви. После се оправиха. Но

тази дама е на някаква странна честота или каквото е там. Виждам само пожектора и това нещо като... като ектопласт, нали? Като блясък.

Мъжът, седящ между Джуд и Куваяма, чието име беше Озаки, се поклони извинително на Джуд.

— Много съжаляваме за това. Искрено съжаляваме. Необходима е лека пренастройка, но не може да се направи сега.

— Ей — каза Джуд, — няма проблем. Виждам съм я вече. Хващам всички музикални канали с тези. Онзи, дето тя е монголска принцеса или нещо такова, високо в планините...

Лани изтърва едната си пръчица.

— Най-новият сингъл — обясни Озаки.

— Да — потвърди Джуд, — много е добър. Носи някаква златна маска? Яко.

Той пхна парченце маки в устата си и го сдъвка.

[1] От Eigen (нем.) — очи, и Heads (англ.) — глави. — Бел.прев. ↑

26. ХАК НАМ

Чиа и Масахико седяха един срещу друг на белия килим. Единственият стол в стаята беше нещо чупливо на вид, с крака от навита тел и седалка във формата на сърце, тапицирана с розов изкуствен фурнир, имитиращ метал. Никой от двамата не искаше да седи на леглото. Чиа бе сложила Сендбендърите на коленете си и слагаше напръстниците си. Компютърът на Масахико бе на килима пред него. Той бе върнал контролното табло на мястото му и бе отлепил компактен чифт напръстници от задната страна на куба, заедно с две малки овални купички, свързани с фин оптичен кабел. Друг кабел излизаше от компютъра му към малко отворено гнездо на гърба на Сендбендърите.

— Добре — каза Чиа, докато нагласяше последния от напръстниците, — да вървим. Трябва да се свържа с някого...

— Да — отвърна той. Взе черните чашки, по една във всяка ръка, и ги постави на очите си. Когато свърши, те просто стояха там. Ситуацията беше неловка.

Чиа се пресегна и смъкна очилата над очите си.

— Какво да...

Нещо в сърцевината на нещата се задвижи едновременно в най-невъзможни посоки. Това не беше като логване. Софтуерен конфликт? Слаба следа от светлина през плющящи парцали.

И после това пред нея: сграда или биомаса, или извисяваща се скала от неизброими непланирани пластове, нищо в него не беше равно или правилно. Сраснала плетеница от плитки, разхвърляни балкони, хиляди малки прозорци, отразяващи правоъгълници от непрогледна сребърна мъгла. Простирайки се, докдето стигаше погледът, и на високия, неравен връх на тази нащърбена фасада, се виждаше черна козина от навити тръби, антени, увиснали под кабели, растящи като лози. И над тази драсканица — небе, където плуваха цветове, като бензин, излят във вода.

— Хак Нам — каза той до нея.

— Какво е това?

— „Градът на мрака“. Между стените на света.

Тя си спомни платното в стаята му зад кухнята, неговата сложна карта на нещо хаотично и сбито, малки неправилни сегменти от червено, черно и жълто. После се придвижиха напред, към тесен отвор.

— Това е МЪД, нали?

Нещо като по-голяма, крайна версия на сайта, който токийският орден направи за срещата, или тропическата гора, която Келси и Зона бяха сглобили. Но хората играеха игри в мъдовете. Създаваха си герои и се преструваха. Правеха го малките деца и самотните хора.

— Не — каза той, — не е игра.

Вече бяха вътре, ускоряваха се плавно. Гърчещата се наситеност на нещото оказваше продължително визуално въздействие, оптическо барабанене.

— Улица „Тай Чанг“.

Стените бяха издраскани и покрити с въртящи се съобщения, спектрални портали отминаваха като карти в разхвърляно тесте.

И не бяха сами там — имаше и други, профучаваха призрачни фигури и навсякъде — усещане, че ги следят очи...

Остатъци от мръсотия, парчета гнилоч, коридорът, по който вървяха беше обсипан с луди драски от някакви слабо примигващи линии.

— „Алмс Хаус Бекстрийт“.

Остър завой. Още един. После се изкачваха по лабиринт от извиващи се стълби, продължаваха да се ускоряват. Чиа пое дълбоко дъх и затвори очи. В ретините ѝ избухнаха фойерверки, но напрежението изчезна.

Когато отвори очи, бяха в много по-чиста, но не по-голяма версия на стаята му зад кухнята на ресторанта. Нямаше празни опаковки от закуски, нито купчини дрехи. Той беше до нея на спалния рафт и се вираше в променящите се мотиви по контролното табло на компютъра си. До него, на работния плот, бяха Сендбендърите ѝ. Структурата на образа беше елементарна, всичко беше много гладко и лъскаво. Тя погледна към него, любопитна да види как изглежда. Обикновено сканиране, може би отпреди година — косата му беше по-къса. Носеше същата черна куртка.

На стената зад компютрите имаше анимирана версия на басменото платно, червените, черните и жълтите части пулсираха слабо. Ярkozелена линия проследяваше маршрут навътре в периметъра. Там, където свършваше, ярkozелени концентрични кръгове излизаха от точно определен жълт квадрат.

Тя отново погледна към него, но той все още наблюдаваше контролното табло.

Нещо извъня. Тя се обърна към вратата, която бе оформена в определено зле изглеждащ ефект на дърво, и видя малък бял правоъгълник да се плъзга под вратата. И да продължава да се плъзга право към нея, през пода, за да изчезне под спалния рафт. Погледна надолу тъкмо навреме, за да го види как се издига със същата скорост по ръба на раирания дюшек и отгоре, докато спре в оптимална позиция, за да може да бъде прочетен. Беше със същия шрифт, който бе използван в „Уиски Клонинг“, или поне много приличаше на него. Пишеше: „Ку-клукс-клан Колектори“ и после някакви букви и числа, които не приличаха на познатите ѝ адреси.

Още едно извъняване. Тя погледна навреме към вратата, за да види как сиво петно се промъква покрай нея. Плоско, вихрено, бързо. Нещо като сянка на рак или паяк, двуизмерно и многокрако, сега беше върху белия правоъгълник. Погълна го и се изстреля към вратата.

— Приключих със задълженията си към Забраненият град — каза Масахико и се обърна настрани от контролното табло.

— Какви бяха тези неща? — попита го Чиа.

— Какви неща?

— Като бизнес карта. Пропълзя под вратата. После дойде друго нещо, като сива изрезка на рак, и го изяде.

— Реклама — предположи той, — и субпрограма, предлагаща критика.

— Не предложи критика. Изяде го.

— Вероятно човекът, написал субпрограмата, не харесва рекламите. Има много такива. Или пък не харесва рекламодателя. Политически, естетически, лични причини — всичко е възможно.

Чиа огледа репродукцията на неговата малка стая.

— Защо не си направиш по-голям сайт?

Внезапно се обезпокои, защото се досети, че той е японец, а те може би просто са привикнали с това. И все пак това беше горе-долу

най-малкото виртуално пространство, в което си спомняше да е пребивавала, а по-големите не бяха по-скъпи, освен ако не си някой като Зона и искаш за себе си цяла страна.

— Забраненият град е мащабно понятие. Много важно. Мащабът е пространство, нали? Първоначално е бил населен от трийсет и три хиляди души. Две цяло и седем хектара. Четиринайсет етажа.

На Чиа всичко това ѝ се струваше безсмислено.

— Трябва да се логна. Може ли?

— Разбира се — каза той и посочи към Сендбендърите ѝ.

Тя очакваше онова „едновременно-в-две-посоки“ нещо, но то не се случи. Битмап рибите плуваха из стъклената масичка. Погледна през прозореца към пастелените дървета и се зачуди къде е Мумфалумфагуса. Отдавна не го беше виждала. Баща ѝ го направил за нея, когато е била бебе, голям розов динозавър с идиотски мигли.

Провери масата за поща, но нямаше нищо ново.

Можеше да телефонира отгук. Да се обади на майка си. Да, бе.

„Здрасти. Аз съм в Токио. В «любовен хотел». Някакви хора ме преследват, защото някойси сложи нещо в чантата ми. Така че, въъ... какво мислиш, че трябва да направя?“

Вместо това се опита да се свърже с адреса на Келси, но единственото, което хвана, беше онова дразнещо мраморно антре и гласът, не на Келси, който съобщаваше, че Келси ван Тройер не е там в момента. Чиа излезе, без да остави съобщение. Следващият адрес, който опита, беше на Зона, но нейният провайдер не работеше. Това се случваше често в Мексико, и особено в Мексико сити, където живееше Зона. Реши да пробва с тайния сайт на Зона, защото той беше на сървър в Аризона и никога не го изключваха. Знаеше, че Зона не обича хората просто да наминават оттам, защото не иска компанията, която бе създала оригиналния сайт и след това бе забравила за него, да открие, че Зона бе влязла и направила своя собствена страна там.

Тя попита Сендбендърите откъде се логва в момента. Отговорът бе Хелзинки, Финландия. Е, значи поне хотелската услуга за препращане работеше.

При Зона беше точно преди залез, както винаги. Чиа сканира дъното на пресъхнал басейн, оглеждайки се за гущерите на Зона, но не ги видя. Обикновено бяха точно там и те чакаха, но не и този път. „Зона?“

Чиа погледна нагоре, чудейки се дали ще види онези призрачни неща-кондори, които Зона държеше. Небето беше красиво, но пусто. Първоначално това бе най-важната част от мястото и не бяха правени разходи за него. Сериозно небе — дълбоко и чисто, и луда мексиканска сянка като блед тюркоаз. Бяха водили хора тук, за да им продават самолети, корпоративни ракети, когато ракетите бяха все още във фаза дизайн. Имаше бяла бетонна лента за кацане, но Зона я бе прегънала в каньон и я бе дооформила. Всички цветове наоколо бяха дело на Зона — лагерните огньове, пресъхналите водоеми и порутените стени. Тя бе импортирала файлове с релеф, може би дори истински неща, познати ѝ отнякъде в Мексико. „Зона?“

Нещо издрънча на близкия хребет като камъчета върху ламарина.
„Няма проблем. Един от гущерите. Тя просто не е тук в момента.“

Счупи се клонче. По-наблизо.

„Не се ебавай наоколо, Зона.“

Но излезе.

Битмап рибите плуваха напред-назад.

Беше си доста страховито. Не бе сигурна защо точно, но си беше. Все още беше някакси. Тя погледна вратата към спалнята си и се почуди какво ще види, ако се насочи натам. Леглото, плаката на „Небесна линия Ло/Рез“, образа на Ло, поздравяващ я по своя безумен приятелски начин. Ами ако откриеше нещо друго? Нещо, което я очаква. Сякаш все още можеше да чуе дрънченето по склона. Ами ако отидеше до неоформената врата, зад която би трябвало да е стаята на майка ѝ? Ами ако я отвореше и стаята на майка ѝ се окажеше там все пак и не я очакваше тя, а нещо друго?

Тя изпадеше в ужас, това е. Погледна към колекцията си от албуми на Ло/Рез до литографираната кутия за обяд и виртуалната си Венеция до тях. Дори Музикалният ѝ учител би бил добра компания сега. Тя я отвори и видя как Пиацата се декомпресира като някоя безкрайно сложна хартиена книга, превъртана на бързи обороти, фасади и колони наизскочиха около нея, осветени от часа преди зимна зора. Отмествайки поглед от водата, където носовете на черните гондоли се клатушкаха като знаци от някоя изгубена нотописна система, тя вдигна пръст и се стрелна напред в лабиринта с мисълта, че мястото по свой собствен начин е толкова странно, колкото и

Забраненият град на Масахико, и какво ли трябваше да означава в крайна сметка всичко това?

Тъкмо беше преминала третия мост, когато забеляза, че него го няма.

„Хей.“

Тя спря. Рекламен прозорец изобразяваше карнавални маски, наистина древни. Черна кожа с нос като пенис и празни дупки за очите. Огледало, покрито с пожълтял креп.

Провери Сендбендърите, за да се увери, че не го е изключила. Не беше.

Чиа затвори очи и преброи до три. Насили се да усети застлания с килим под, на който седеше в хотел „Ди“. Отвори очи.

В края на тясната венецианска улица, надолу след наклонените павета, където се излизаше на малък площад, до централния фонтан стоеше непознатата фигура.

Тя свали очилата, без дори да затвори Венеция.

Масахико седеше срещу нея с кръстосани крака, черните чашки — засмукали очите му. Устните му се движеха безмълвно, а върху коленете му ръцете в черните напръстници проследяваха мънички сензорни модели във въздуха.

Мериалис седеше на пухкавото розово легло с незапалена цигара в уста. Държеше малък ръбест сив пищов в ръката си и Чиа видя как червеното на лакираните ѝ нокти контрастира с перлената пластмаса на дръжката.

— Да започнем наново. — Мериалис размърда устни около цигарата. Дръпна спуська, малък златист пламък изскочи от дулото и тя я запали с него. — Токио. Казвам ти. Всеки път се случва.

27. ОНОВА ФИЗИЧЕСКО НЕЩО

Лани стоеше над черен гумен писоар в мъжката тоалетна, когато забеляза руснака да се реши пред огледалото.

Поне приличаше на черна гума, с нещо като увиснали ръбове. Очевидно бяха оправили водопровода, но той се чудеше как биха реагирали, ако поискаш да дадеш своя принос към Пещерата. По пътя насам видя, че единият от баровете беше покрит с плоча от нещо мътнозелено и прозрачно, осветено отдолу, и се надяваше, че не е направено от това, което видяха по стълбите.

Вечерята бе приключила и той вероятно бе прекалил със сакето. Той, Арли и Ямазаки бяха наблюдавали срещата на Рез с тази нова версия на идору, която Уили Джуд виждаше като голям сребърен термос. А Блекуел трябваше да свикне с това, защото, както предполагаше Лани, бодигардът не е имал никаква представа, че тя ще се окаже тук, не и докато не бе влязъл и Рез не му бе съобщил.

Арли бе разговаряла с Ло през по-голямата част от времето, предимно за недвижими имоти. Най-различна собственост, която той притежаваше по целия свят. Лани бе изслушал още от идеите на Ямазаки за преглед на работите на тийнейджърските фенклубове и всъщност можеше да има смисъл в това, но трябваше да опитат, за да разберат. Блекуел не бе обелил дори две думи на никого, пи бира вместо саке и изгълта храната си, сякаш се опитваше да запуши нещо, някакъв пропуск в сигурността, който можеше да бъде поправен, ако го тъпчеш методично с достатъчно количество сашими. Австралиеца беше бог с пръчиците. Вероятно можеше да забие една в окото ти от петдесет крачки разстояние. Но основната програма беше Рез и идору и в по-малка степен Куваяма, който проведе продължителни разговори и с двамата. Другия, Озаки, изглежда го бяха довели за в случай, че се наложеше някой да смени батериите в сребърния термос. А Уили Джуд си беше симпатяга, макар и по възможно най-изпразнения от съдържание начин.

Предполагаше се, че техниците са леснодостъпен източник на каквото и да минаваше за клюки в дадена компания, и Лани бе направил няколко стъпки в тази посока, но Озаки не бе казал повече, отколкото трябва. И тъй като Лани не можеше да вмъкне Рей Тоеи в полезрението си, без да започне да превключва на нодална вълна, той трябваше да задоволи тазвечершното си проучване с наличните визуални остатъци. Арли ставаше за тая работа. Имаше нещо в линията на челюстта ѝ, което той определено харесваше и към което непрекъснато се връщаше.

Лани вдигна ципа си, отиде да си измие ръцете — мивката беше направена от същата провиснала черна материя, и забеляза, че руснакът още се решеше. Лани нямаше как да знае дали мъжът наистина е руснак, или не, но го взе за такъв заради характерните черни парашутистки ботуши с контрастиращ бял шев, панталоните с черна копринена лента отстрани на крачола и бялото вечерно кожено яке. Или беше руснак, или нещо подобно, но определено бе свързан с Комбината, онази мутирала комунистическа мафия.

Руснакът се решеше много концентрирано, което напомни на Лани за чистещата се с предните си крака муха. Той беше много едър и имаше голяма глава, макар и предимно на височина, доста издължена от веждите нагоре, леко заострена към темето. За цялото внимание, отделено на ресането, мъжът всъщност нямаше кой знае колко коса, не и отгоре, и Лани реши, че всички тия типове използват имплантанти. Ридел му беше казал, че хора на Комбината има из цяло Токио. Ридел беше гледал документален филм за това, как били толкова невероятно и изключително брутални, че никой не искал да си има работа с тях. После взе да му разправя за двама руснаци, някакви ченгета от Сан Франциско, с които имал някакво вземане-даване, но Лани трябваше да отиде на среща с Райс Даниелс и някакъв гримьор и така и не чу края.

Лани провери, дали няма остатъци от вечерята между зъбите си.
Когато излезе, руснакът още се решеше.

Видя Ямазаки, който мигаше и имаше вид на изгубил се.

— Там, отзад е — каза Лани.

— Кое?

— Кенефът.

— Кенеф?

— Тоалетната.

— Но аз ви търсих.

— Намерихте ме.

— Забелязах, докато вечеряхме, че избягвахте да гледате директно в идору.

— Точно така.

— Предполагам, че плътността на информация е достатъчна, за да позволи нодално разтълкуване...

— Именно.

Ямазаки кимна.

— А-ха. Но няма да е така с някой от клиповете ѝ или изява „на живо“.

— Защо не? — Лани се насочи обратно към тяхната маса.

— Честотата — отвърна Ямазаки. — Версията тази вечер е високочестотен прототип.

— Ще получим ли хонорар за бета-тестване?

— Бихте ли описали естеството на нодалното възприятие, моля?

— Като спомени — започна Лани — или кадри от филм. Но нещо, което барабанистът каза, ме кара да мисля, че просто съм наблюдавал последния ѝ клип.

Някой блъсна Лани изотзад и той падна върху близката маса, счупвайки една чаша. Усети как чашата се раздробява под него и се намери да гледа право надолу за секунда в изпънатата латексова пола на жена, която изкрещя неистово точно преди масата да поддаде. Нещо, вероятно коляното ѝ, го цапардоса здраво по главата.

Той успя да се изправи на колене, държейки се за главата и си спомни за научен експеримент, който бяха правили в Гейнсвил. Повърхностно напрежение. Поръсваш пипер в чаша вода. Поднасяш върха на игла към тънкия слой пипер. Гледаш как отскача от иглата като нещо живо. И той видя това да се случва тук, докато главата му кънтеше, но вместо пипера беше тълпата в „Западният свят“, а иглата, както разбра той, явно беше насочена към масата на Рез.

Гърбът на бяло вечерно кожено яке... Но после видя танка „Шърман“ да се приближава на раменете на ужасената тълпа, да се ускорява към него, огромен и безтегловен и тогава светлините изгаснаха.

Тълпата така или иначе крещеше, но мракът изкривяваше общия шум в нещо, което накара Лани да запуши ушите си. Или поне да се

опита, защото някой се спъна в него и той се претърколи назад, свивайки се инстинктивно в зародишно кълбо и стягайки ръце зад врата си.

— Ей — каза глас много близо до ухото му, — ставай! Ще те стъпчат. — Беше Уили Джуд. — Виждам. — Ръка обгърна китката му. — Имам инфрачервено.

Лани остави барабанистът да го изправи на крака.

— Какво има? Какво става?

— Не 'нам, но хайде. Ше става по-лошо... — Сякаш по даден знак, ужасен писък от сурова животинска болка прониза безумната врява на тълпата. — Блекуел е хванал един — каза Уили Джуд и Лани усети как ръката на барабаниста сграбчи колана му. Той се препъваше, докато го издърпваха напред. Някой се натресе в него, извика на японски. После вдигна ръцете си нагоре, опитвайки се да предпази лицето си, и вървеше натам, накъдето го водеше барабанистът.

Изведнъж се озоваха във вдлъбнатина или коридор от относителна тишина.

— Къде сме? — попита Лани.

— Насам... — Нещо удари Лани през краката. — Маса — каза Уили Джуд. — Извинявай. — Под обувките на Лани скърцаше стъкло.

Дъга от зеленикава светлина, счупени намотки висяха в мрака. Още няколко стъпки и той видя Пещерата. Уили Джуд пусна колана му.

— Тук можеш да виждаш, нали? Тая биолуминесцентна история?

— Да — отвърна Лани. — Благодаря.

— Очилата ми не я регистрират. Улавям инфрачервено от топлите тела, но не мога да фиксирам стъпалата. Води ме надолу! — Той хвана ръката на Лани. Тръгнаха заедно надолу по стълбите. Облечено в черно трио японци профуча край тях, остави висока лачена обувка на напластеното стълбище и изчезна зад площадката. Лани изрита обувката от пътя на Уили Джуд и продължи нататък.

Когато свиха зад ъгъла на площадката, видяха Арли там със зелена бутилка от шампанско, вдигната над рамото ѝ. На крайчеца на устата ѝ имаше кърваво петно, по-тъмно от червилото ѝ. Щом видя Лани, свали бутилката.

— Къде беше? — попита тя.

— В тоалетната.

— Изпусна шоуто.

— Какво стана?

— По дяволите — изруга тя, — палтото ми е горе.

— Продължавайте, продължавайте — подкани ги Уили Джуд.

Още стълби, още площадки, къдравите стени на Пещерата отстъпиха на бетон. Надолу край тях продължаваха да бързат хора, по един или в група, трескаво преминавайки стъпалата. Лани разтърка ребрата си, там където бе паднал върху чашата. Боляха го, но някак си бе успял да не се пореже.

— Изглеждаха като от Комбината — каза Арли. — Големи, грозни, лошо облечени типове. Не мога да кажа дали целта им беше Рез или идору. Сякаш си мислеха, че просто могат да влязат и да го направят.

— Какво да направят?

— Не знам — отвърна тя. — Куваяма бе разположил поне дузина от охранителите си на най-близките маси. А Блекуел сигурно се моли за такава случка всяка вечер, преди да си легне.

Той бръкна в джоба си, после светлините угаснаха.

— Той ги изгаси — каза Уили Джуд. — Някакво дистанционно. Той вижда в тъмното по-добре, отколкото аз с тия, инфрачервените. Не 'нам как го прави, но вижда.

— Ти как излезе? — Лани попита Арли.

— С фенерче. В чантичката ми.

— Лани-сан...

Обърна се назад и видя Ямазаки, единият ръкав на зеленото му карирано палто бе разпран на рамото, една от лещите на очилата му липсваше. Арли бе извадила телефон от чантичката си и псуваше тихо, докато се опитваше да го накара да проработи.

Ямазаки ги настигна на следващата площадка. Четиримата продължиха заедно надолу. Лани все още държеше слепия барабанист за ръка.

Когато излязоха на улицата, екипа от сърдити портиери на „Западният свят“ не се виждаше. Самотен полицай с найлонова покривка на фуражката си ломотеше като обезумял на микрофон, закачен отпред на дъждобрана му. В същото време ходеше напред-назад и жестикулираше драматично с бяла палка в неопределени посоки. Няколко вида далечни сирени се концентрираха върху „Западният свят“ и Лани реши, че чува хеликоптер.

Уили Джуд пусна ръката на Лани и нагласи видеоочилата си към уличната светлина.

— Къде ми е колата?

Арли свали телефона си, който очевидно сега работеше.

— По-добре да дойдеш с нас, Уили. Някакъв тактически екип е вече на път...

— Няма друго нещо като това — каза Рез и Лани се обърна, за да види певеца, който излизаше от „Западният свят“ и бършеше нещо бяло от тъмното си яке. — физическото. Прекалено много време във виртуалното и го забравяме, нали? Вие сте Лейнър? — протегна ръката си.

— Лани — поправи го Лани, докато тъмнозеленият бус на Арли спря до тях.

28. ВЪПРОС НА ДОВЕРИЕ

Мериалис отвори извито чекмедже, вградено в лицевата дъска на розовото легло. Носеше черен костюм с пола и големи червени пайетени рози в стил Ашли Модайн Картър на реверите. Тя извади малък съд от синьо стъкло и го балансира върху коляното си.

— Мразя тези места — каза тя. — Има много начини да направиш секса грозен, но е доста трудно да го направиш да изглежда толкова абсурдно. — Тя тръсна сивия край на цигарата си в синята чинийка. — На колко години си, все пак?

— Четиринайсет — отговори Чиа.

— Горедолу и аз това им казах. Че си на четиринайсетпетнайсет в действителност и няма начин да си ме използвала. Аз използвах *теб*, нали? Беше моя идея. Въвлякох те. Но те не ми вярват. Казват, че си някакъв агент, че просто съм глупава, че оня тип на Рез те е изпратил на СийТак, за да вземеш стоката. Казват, че си вътре в нещата и съм луда да вярвам, че едно дете не би могло да направи подобно нещо — тя дръпна от цигарата и погледна накриво. — Къде е? — хвърли поглед към отворената върху белия килим чанта на Чиа. — Там ли?

— Не исках да го вземам. Не знаех, че е там.

— Знам — каза Мериалис. — Така им казах. Мислех да си го взема обратно в клуба.

— Нищо не разбирам — отвърна Чиа. — Това просто ме плаши.

— Понякога пренасям разни неща за Еди. Дребни услуги за клуба. Незаконно е, но не всичко е *толкова* незаконно, нали разбираш? В рамките на допустимото. Но този път той се занимаваше с нещо странично, нещо с руснаците, което не ми хареса. Онова е, което ме плаши, онова нещо. Сякаш е живо.

— Кое нещо?

— Онова. Казват им асемблери.

Чиа погледна към чантата си.

— Онова нещо в чантата ми е нанотехнологичен асемблер?

— По-скоро онова, с което се започва. Нещо като яйце, или малка фабрика. Пъхаш едно от тия неща в друга машина, която ги програмира, и те започват да се възпроизвеждат от каквото им е под ръка. И когато станат достатъчно, започват да строят онова, което си им наредил. Има някакъв закон, забраняващ продажбата на това нещо на Комбината, а те много го искат. Но Еди намери начин да го набави. Срегнах тия двама гадни немци в СийТак Хият. Бяха долетели там кой знае откъде, установих, че може да е от Африка. — Тя смачка запаления край на цигарата в малкия син съд, миризмата, която се разнесе, бе още по-лоша. — Не искаха да ми го дадат, защото очакваха Еди. Последваха сума ти приказки по телефона. Накрая ми го дадоха. Трябваше да го сложа в куфара, при другите неща, но бях много нервна. Щеше ми се да взема някакво лекарство. — Тя се огледа из стаята. Остави синия съд със смачкания фас на квадратно черно шкафче отстрани и направи нещо, което накара предната му част да се отвори. Оказа се хладилник, пълен с малки шишенца. Мериалис се наведе и надникна вътре. Пистолетът запалка падна от розовото легло. — Текила не — каза тя. — Ще ми кажеш ли кой би нарекъл водка „Завръщането на съомгата“... — взе малка квадратна бутилчица с риба на етикета. — Освен японците. — Тя погледна надолу към запалката. — Също както руснаците правят запалки, които изглеждат като пистолети.

Чиа забеляза, че Мериалис бе махнала изкуствените кичури.

— Когато вземаха ДНК-проби, на СийТак — каза тя, — ти подаде края на изкуствен кичур...

Мериалис счупи печата на шишенцето, отвори го, пресуши го на един дъх и потръпна.

— Всички тези кичури са от моя коса. Пораснаха, докато бях на нещо като здравословна диета, разбираш ли? Хващат хората, които са се възстановявали, когато вземат тези проби. Някои възстановявания остават в косата ти доста дълго. — Мериалис остави празното шишенце долу до синия съд. — Какво прави той? — посочи към Масахико.

— Логнат е — отвърна Чиа, неспособна да измисли бърз начин да обясни Забраненият град.

— Това го виждам. Дошли сте тук, защото тези места препращат сигнала, нали?

— Но ти така или иначе ни намери.

— Имам връзки в таксиметровата компания. Установих, че си заслужава да се опита. Но и руснаците ще се сетят за това, ако не са го направили вече.

— Но как влезе? Навсякъде беше заключено.

— Знам как да се оправям по тези места, миличка. Знам, и то доста добре.

Масахико свали черните чашки, които покриваха очите му, видя Мериалис, погледна към чашките и после към Чиа.

— Мериалис — каза Чиа.

* * *

Гоми Бой се представи като анимация на самия себе си, в естествена големина, с огромни очи и още по щръкнала коса.

— Кой е изпил водката? — попита той.

— Мериалис — отговори Чиа.

— Коя е Мериалис?

— Тя е в стаята в хотела — обясни Чиа.

— Това бяха двайсетте минути в мрежата — каза Гоми Бой. — Как може да има някой в стаята ви в хотел „Ди“?

— Сложно е за обяснение — отвърна Чиа. Бяха отново в стаята на Масахико в Забраненият град. Просто влязоха там, нямаше го онова лутане из лабиринти като първия път. Минаха край иконка, напомняща й, че остави своята Венеция отворена, но твърде късно. Може би след като веднъж влезеш тук, после се връщаш бързо. Масахико каза, че е наложително, спешно, имало проблем. Мериалис каза, че няма нищо против, но на Чиа съвсем не й хареса, че тя ще е там, докато се логват.

— Картата ти важи за още двайсет и шест минути време в стаята — съобщи Гоми Бой. — Освен ако приятелката ти не пусне отново кранчето. Имаш ли сметка в Сياتъл?

— Не — каза Чиа, — само майка ми...

— Вече я прегледахме — каза Масахико. — Сметката на майка ти не може да покрие наема на стаята и мрежовите такси. Баща ти...

— Баща ми?

— Има разплащателен влог заедно с работодателя си в Сингапур, търговска банка...

— Откъде знаете това?

Гоми Бой сви рамене.

— Забраненият град. Откриваме разни неща. Тук има хора, които знаят туй-онуй.

— Не можете да точите от сметката на баща ми — каза Чиа. — Тя е за работата му.

— Остават двайсет и пет минути — съобщи Масахико.

Чиа свали очилата си. Мериалис бе взела друга бутилчица от малкия хладилник.

— Не я отваряй!

Мериалис изсумтя виновно и изпусна шишенцето.

— Само малко оризови крекери — каза тя.

— Нищо — каза Чиа. — Прекалено скъпо е! Свършват ни парите!

— О — възкликна Мериалис, примигвайки. — Ясно. Само че аз нямам никакви. Еди е анулирал картите ми със сигурност и веднага, щом използвам някоя, ще разбере точно къде съм.

Масахико се обърна към Чиа без да маха чашките:

— Имаме разплащателната сметка на баща ти на линия...

Мериалис се усмихна.

— Това искаме да чуем, нали?

Чиа издърпа напръстниците.

— Трябва да им го занесеш — каза тя на Мериалис, — нано-нещото. Сега ще ти го дам, ти ще им го занесеш, ще им го дадеш, ще им кажеш, че е станала грешка.

Тя изтича на четири крака до отворената си чанта. Разрови се за нещото, намери го и го подаде на Мериалис с това, което беше останало от синьо-жълтата торбичка от безмитния на СийТак. Тъмносивата пластмаса и редиците от дупчици го правеха да изглежда като някакъв деформиран дизайн на мелничка за пипер.

— Вземи го. Обясни им. Кажи им, че просто е станала грешка.

Мериалис се сви.

— Прибери го обратно, става ли? — тя преглътна. — Виж, проблемът не е дали е станала грешка или не. Проблемът е, че сега ще ни убият, така или иначе, защото знаем за него. А Еди ще ги остави.

Защото така се налага. И защото в общи линии просто му е писнало от мен, неблагодарен, малък, лайнян кучи син... — Мериалис поклати тъжно глава. — Това е краят на връзката ни, ако ме питаш.

— Имаме достъп до сметката — каза Масахико. — Присъедини се към нас сега, моля те. Имаме още един посетител.

29. НЕЙНАТА ЛОША СТРАНА

Бусът на Арли миришеше на дълговерижни мономери и нова електроника. Задната седалка бе махната, за да се направи място за черните конзоли, свързани една с друга и заклинени със скърцащ опаковъчен найлон.

Рез се взеше отпред до шофьора, опашатия японски калифорниец от Акихабара. Лани се бе настанил върху една от конзолите, между Арли и Ямазаки, заедно с Уили Джуд и рижия техник зад тях. Ребрата го боляха, там където се бе ударил в масата и изглежда болката се влошаваше. Той откри, че горната част на левия му чорап бе лепкава от кръв, но не беше сигурен откъде е дошла и дали изобщо е негова.

Арли държеше телефона до ухото си.

— План осем — каза тя, очевидно на шофьора, който натисна бутона до радарното табло. Лани зърна решетка от частите на Токио да преминават бързо по екрана.

— Рез идва с нас.

— Закарайте ме до „Империал“ — каза Рез.

— Заповед на Блекуел — обясни Арли.

— Дай да говоря с него — протегна се назад за телефона.

Свиха наляво, в по-широка улица, фаровете им осветиха малка навалица, бягаща от „Западният свят“. Всички се опитваха да си дадат вид сякаш просто са се оказали там, навън, за ободрителна разходка. Кварталът беше безличен, като цяло градски и ако не се вземат предвид гузните забързани хора, доста пуст.

— Кийти — каза Рез, — искам да се прибера в хотела.

Бялата светлина от огромен прожектор на полицейски хеликоптер се разстла върху тях, графитено черни сенки се стелеха над бетона. Минаха край денонощен фургон за юфка, с призрачен интериор зад пожълтелите завеси. Образи трепкаха на малък екран зад щанда. Арли сръчка коляното на Лани и посочи край рамото на Рез. Тройка бели бронирани коли се стрелнаха през приближаващото

кръстовище, сини светлини проблясваха върху четвъртитите им оръдия, после се изпариха беззвучно. Рез се обърна и ѝ върна телефона.

— Кийти е в своето пара състояние. Иска да отида до вашия хотел и да го изчакам.

Арли взе телефона.

— Знае ли за какво бе цялата работа?

— Ловци на автографи? — Рез понечи да се завърти напред.

— Какво стана с идору? — попита Лани. Рез се втренчи в него.

— Мисля, че е прекрасна. Ако беше откраднал тази нова платформа, какво точно щеше да имаш?

— Не знам.

— Единствената реалност на Рей е царството на непрекъснато серийно пресъздаване — каза Рез. — Цялостен процес; далеч повече от общия сбор на различните ѝ същности. Платформите потъват под нея, една след друга, докато тя расте — по-наситена и по-сложна...

Издължените зелени очи сякаш се уголемиха замечтано в светлината на отминаващите магазини, после певецът се обърна.

Лани гледаше как Арли почиства порязания край на устата си с кърпичка.

— Лани-сан... — Ямазаки, шепнешком. Пъхна нещо в ръката му. Свързани с кабел видеоочила. — Разполагаме с база данни на активността на феновете по света...

Ребрата го боляха. Дали кракът му кървеше?

— По-късно, става ли?

* * *

Жилището на Арли бе поне два пъти по-голямо от стаята на Лани. Имаше си миниатюрна дневна, отделена от спалнята и банята с позлатени френски врати. Четирите стола в дневната имаха много високи, тесни облегалки, всяка заострена в интерпретация на елфическата шапка, направена от шлифована стомана. Тези столове бяха изключително, учудващо неудобни и Лани сега се бе прегърбил върху един от тях в агония, държейки натъртените си ребра. Кръвта на чорапа му се оказа негова, от одраното му ляво бедро. Той го бе покрил

с микропор от професионалната на вид аптечка в банята на Арли. Съмняваше се, че там има нещо за ребрата му, но се чудеше дали някакъв ластичен бинт няма да помогне.

Ямазаки седеше на стола от дясната му страна и закрепваше ръкава на карираното си яке със златисти безопасни игли от комплект за шиене „Шапката на злия елф“. Лани всъщност никога не бе виждал някой да използва комплекта за шиене от хотелска стая за каквото и да е. Ямазаки бе свалил счупените си очила и държеше якето близо до лицето си. От това изглеждаше по-стар и някакси по-спокоен. Отдясно на Ямазаки, рижият техник, чието име беше Шанън, седеше изправен и четеше лъскаво модно списание.

Рез се бе излегал на леглото, подпрян на всички налични възглавници, а Уили Джуд седеше до краката му и сърфираше из каналите с видеоочилата си. Бъркотията в „Западният свят“ очевидно не бе отразена още по новините, макар барабанистът да каза, че е хванал подмятане за това по един от клубните канали.

Арли стоеше до прозореца и притискаше увито в хавлия ледено кубче към подутата си устна.

— Каза ли ти кога евентуално може да се появи? — обади се Рез от леглото.

— Не — отговори Арли, — но даде ясно да се разбере, че иска да го чакаш.

Рез въздъхна.

— Остави хората да се погрижат за теб, Рез — каза Уили Джуд. — За това им се плаща.

Лани допусна, че се очаква те всички да чакат Блекуел заедно с Рез. Сега реши да пробва да се върне в стаята си. Единственото, което можеха да направят, бе да го спрат.

Блекуел отвори вратата откъм коридора и прибра в джоба си нещо черно, което определено не беше стандартен хотелски ключ. Имаше блед хикс от микропор върху дясната му буза, по-дългото рамо стигаше до върха на брадичката му.

— Добър вечер, Кийти — каза Рез.

— Наистина не бива да се нервиш така — отвърна бодигардът. — Тия руснаци са сериозен екип. Имат опит, момчетата. Нямахте да се справим, ако те бяха хванали, Розър. Изобщо. Нямахте да ти хареса.

— Куваяма и платформата?

— Трябва да ти кажа нещо, Рез. — Блекуел застана до долния край на леглото. — Виждаш съм те да излизаш с жени, които не бих завел на бой с лайна в тъмна нощ, но те поне бяха хора. Чуваш ли какво ти говоря?

— Да, Кийти — отвърна певецът. — Знам мнението ти за нея. Но ще свикнеш. Това е пътят, по който вървят нещата, Кийти. Новият път. Новият свят.

— Тия неща не ги разбирам. Моят старец беше бояджия и докер, беше болен. Сърцето му се скъса, когато от мен излезе такава кримка. Умря, преди да ме измъкнеш от Б-отделение. Щеше да се зарадва да види как поемам отговорност, Рез. За теб. За твоята сигурност. Но сега не съм убеден. Можеше и да не се впечатли много. Може би щеше да ми каже, че се грижа за надут, самовлюбен глупак.

Рез стана от леглото, изненадвайки Лани с бързината си, грациозно изпълнение, изправи се пред Блекуел и постави ръце на огромните му рамене.

— Но ти не мислиш така, нали, Кийти? Не мислеше така в Пентридж. Не и когато дойде за мен. И когато аз се върнах за теб.

Очите на Блекуел блеснаха. Той понечи да каже нещо, но Ямазак изведнъж се изправи, примигвайки, и облече зеленото си карирано спортно яке. Той протегна врата си и се втренчи отблизо в иглите, които бе използвал, за да го закърпи, после изглежда осъзна, че всички в стаята го гледат. Изкашля се нервно и отново седна.

Последва тишина.

— Не бях прав, Розър — наруши я Блекуел.

Рез потупа Блекуел по рамото и го пусна.

— Напрегнат си. Знаем — усмихна се Рез. — Куваяма? Платформата?

— Той имаше свой екип там.

— А нападателите ни?

— Това е малко странно — отвърна Блекуел. — Комбината, Рез. Казват, че сме откраднали нещо тяхно. Или поне това бе всичко, което знаеше оня, когото разпитах.

Рез явно беше объркан, но, изглежда, успя да изрази това, което се въртеше в главата му.

— Заведи ме обратно в хотела — каза той.

Блекуел се консултира с огромния си стоманен часовник.

— Още не сме свършили с огледа там. След двадесет минути ще им се обадя.

Лани се възползва от тази възможност, стана и се насочи край Блекуел към вратата.

— Ще си взема един топъл душ — каза той. — Счупих си ребрата там горе — никой не каза нищо. — Обадете ми се, ако имате нужда от мен.

После отвори вратата, излезе, затвори я след себе си и закуцука натам, където се надяваше, че е асансьорът.

Там беше. Влезе вътре, наведе се към огледалната стена и натисна копчето за неговия етаж.

Чу се утешителна японска реч. Вратата се затвори, очите му също.

Отвори ги, когато се отвори вратата. Излезе, сви в грешната посока, после се обърна в правилната. Разрови се за портфейла си, където бе сложил ключа си. Още беше там. Баня, топъл душ, превръщаха се все повече в теория, докато приближаваше стаята си. Сън. Това беше. Да се съблече, да легне и да не усеща нищо.

Той замахна с ключа през процепа. Нищо. Отново. Цък.

Кати Торънс, седяща на ръба на леглото му. Усмихна му се. Посочи към движещите се на екрана фигури. Едната от тях беше Лани, гол, с по-голяма ерекция, отколкото се сецаше да е имал някога. Момичето бе смътно познато, но която и да беше, той не помнеше да е правил това с нея.

— Недей просто да стърчиш там — каза Кати. — Трябва да видиш това.

— Това не съм аз — отвърна Лани.

— Знам — каза тя развеселено. — Той е *доста* по-надарен. И ще ми хареса да гледам как се опитваш да го докажеш.

30. ЕТРУСКЪТ

Чиа отново си сложи напръстниците и очилата, остави Масахико да я заведе до стаята си. Същият моментален преход, мигащата иконка на виртуалната Венеция... Гоми Бой беше там и още някой, макар отначало тя да не го видя. Само този стъклен барабан на работния плот, който го нямаше преди, изобразен на по-висока резолюция от останалите неща в стаята — мръсен, с нацърбени ръбове, втвърден на дъното.

— Тази жена — започна Гоми Бой, но някой се изкашля. Странно сухо хъркане.

— Ти *си* интересна млада жена — каза глас, какъвто Чиа не бе чувала — особено, изтънено скрибуцане, което можеше да е съставено от библиотека от слаби, сухи, произволни звуци. Така че дългата гласна в дума можеше да е жица, духана от вятъра, а пък съгласната — стърженето на изсъхнало листо върху прозорец.

— *Млада* жена — каза гласът отново и последва нещо неописуемо, което тя реши, че би трябвало да е смях.

— Това е Етрускът — каза Масахико. — Етрускът влезе в разплащателната сметка на баща ти за нас. Той е невероятно способен.

За миг се появи нещо. Подобно на череп. Над мръсното стъкло. Устата му — изкривена в кисела гримаса.

— Не беше нищо особено...

Тя си каза, че това е само представяне. Както се представяше Зона, никога не можеш да я фокусираш напълно. Беше същото, но по-екстремно. И с доста работа по озвучаването. Но на нея не й хареса.

— Доведе ме тука, за да се срещна с него? — тя попита Масахико.

— О, не — каза Етрускът, „о“-то като полифоничен хорал, — просто исках да те видя, скъпа. — Нещо като смях.

— Жената — намеси се Гоми Бой. — Ти ли се уговори с нея да се срещнете в хотел „Ди“?

— Не — отвърна Чиа. — Проверила е такситата, тъй че не сте толкова умни, за колкото се мислите.

— Добре казано. — „Казано“-то, звучащо като камъче, падащо в пресъхнал мраморен фонтан. Чиа се концентрира върху стъклото. Огромна стоножка лежеше свита на дъното, имаше цвят на мъртва кожа. Тя видя, че има малки розови ръчички...

Стъклото изчезна.

— Съжалявам — каза Масахико. — Той искаше само да те види.

— Коя е жената в хотел „Ди“? — Анимираниите очи на Гоми Бой бяха светли и пламенни, но тонът му беше суров.

— Мериалис — отговори Чиа. — Гаджето ѝ е с онези руснаци. Нещото, което търсят, е в чантата ми.

— Какво нещо?

— Мериалис каза, че е нано-асемблер.

— Малко вероятно — каза Гоми Бой.

— Кажете го на руснаците.

— Имаш контрабандна стока? В стаята?

— Имам нещо, което те искат.

Гоми Бой се намръщи и изчезна.

— Къде отиде той?

— Това променя ситуацията — каза Масахико. — Ти не ни каза, че имаш контрабандна стока.

— Вие не ме питайте! Не ме попитайте защо ме търсят...

Масахико сви рамене, спокоен както винаги.

— Не бяхме сигурни, че ти си това, от което се интересуват. Комбината е много алчна за уменията на някой като Етрускът, например. Много хора знаят за Хак Нам, но малко знаят как да влязат там. Ние реагирахме, за да защитим целостта на града.

— Но компютърът ти е в хотелската стая. Те могат просто да дойдат и да го вземат.

— Вече няма значение — каза той. — Вече не съм ангажиран с трансфер на данни. Задълженията ми бяха поети от други. Гоми Бой сега е загрижен за безопасността си навън, разбираш ли? Наказанията за притежаване на контрабандна стока са сурови. Той е особено уязвим, защото се занимава с втора ръка оборудване.

— Не мисля, че трябва да се тревожите за полицията, точно сега. Май е по-добре да се обадим на полицията. Мериалис каза, че онези

руснаци ще ни убият, ако ни намерят.

— Да се свържем с полицията, не би било добра идея. Етрускът проникна в сметката на баща ти в Сингапур. Това е престъпление.

— Мисля, че предпочитам да ме арестуват, отколкото да ме убият.

Масахико обмисли това.

— Ела с мен — каза той. — Твоят гост те чака.

— Не стоножката — измрънка тя. — Забрави.

— Не — успокой я той, — не е Етрускът. Ела.

И те излязоха от стаята му, на бързи обороти през лабиринта на Хак Нам, нагоре по извити стълбища и през коридори, странният сбит свят мигаше край тях...

— Какво е това място? Обществен сайт, нали? И за какво толкова се тревожите? Защо всичко е толкова потайно?

— Забраненият град е част от мрежата, но не е в нея. Тук няма закони, само споразумения.

— Не може да си в мрежата и да не си в мрежата. — каза Чиа, докато профучаха нагоре по последното стълбище.

— Разпръснатото процесирание — обясни той. — Междинно. Започнало е с шеърнат файл-убиец...

— Зона! — Там, на другия край на този неравен покрив, обрасъл със странност.

— Не пипай нищо. Някои са капани. Аз идвам при теб.

Зона, представяща се по онзи жив, фрагментарен начин, тръгна напред.

Отдясно на Чиа някаква древна кола лежеше катурната в струпване от случайни структури, нещо като коледна елха растеше от здравето ѝ предно стъкло. Отвъд това...

Тя реши, че покривите на Забранения град са неговото бунище, но захвърлените там неща бяха като предмети от сън, битмап фантазии, изоставени от създателите си, разместените им форми и конструкции смайваха окото, опитът да се сортират и дешифрират предизвикваше световъртеж. Някои се движеха.

Тogaва погледът ѝ долови някакво движение високо в бензиновото небе. Птиците на Зона?

— Влязох в сайта ти — каза Чиа. — Нямахте те, нещо...

— Знаем. Видя ли го?

Щом Зона мина край коледното дърво, неговите овални сребърни орнаменти оформиха черни очни кухни, всяка от двойките се завъртя, за да я проследи.

— Не. Мисля, че го чух.

— Не знам какво е. — Представянето на Зона бе дори по-бързо и неспокойно от обикновено. — Дойдох тук за съвет. Казаха ми, че си била в сайта ми и че сега си тук...

— Познаваш ли това място?

— Някой тукашен ми помогна да създам сайта си. Невъзможно е да влезеш тук без покана, разбираш ли? Името ми е в списъка. Макар че не мога да отида по-надолу, в самия град, без придружител.

— Зона, толкова съм загазила! Крием се в някакъв ужасен хотел, а и Мериалис е там...

— Кучката, която те използва за муле, нали? Къде е?

— В стаята в този хотел. Каза, че е скъсала с гаджето си и онова е негово, нано-нещото...

— Нано какво?

— Каза, че е някакъв нано-асемблер.

Чертите на Зона Роса излязоха на фокус, когато дебелиите ѝ вежди подскочиха.

— Нанотехнология?

— Това е в чантата ти? — попита Масахико.

— Увито в найлонова торбичка.

— Един момент — той изчезна.

— Кой е този? — попита Зона.

— Масахико. Братът на Мицуко. Той живее тук.

— Къде отиде?

— Обратно в хотела, откъдето се логнахме.

— Тия говна, в които си затънала, това е откачено — каза Зона.

— Моля те, Зона, помогни ми! Мисля, че никога няма да се прибера вкъщи!

Масахико се появи отново, с нещото в ръка, без торбичката от безмитния.

— Сканирах го — каза той. — Мигновено бе идентифицирано като първичен биомолекулярен модул Си/7А на Родел ван Ерп. Това е лабораторен прототип. Не можем да определим точния му законен статус, но производственият модел Си/9Е е Клас 1 нанотехнология,

забранена от международните закони. Според японските закони доказаното притежание на Клас 1 устройство води автоматично до доживотна присъда.

— Доживотна? — каза Чиа.

— Същото се отнася и за термоядрени устройства — добави той примирено, — отровни газове, биологични оръжия.

Той подаде сканирания предмет на Зона, за да го проучи.

Зона го погледна.

— Да го начукам на майка ти — каза тя, тонът ѝ изразяваше печален респект.

31. ТАКА СТОЯТ НЕЩАТА

— Виждаш ли как стоят нещата, Лани? „Каквото повикало, такава се обадило“? „Можеш да бягаш, но не можеш да се скриеш“? Познати ли са ти тези поговорки, Лани? Как някои неща стават клишета, защото попадат в точно определени истини, Лани? Кажми нещо, Лани!

Той се свлече в едно от миниатюрните кресла, държейки се за ребрата.

— Изглеждаш ужасно, Лани. Къде си бил?

— „Западният свят“ — отговори той. Не му харесваше да вижда на екрана как прави онези неща, но откри, че не може да отмести поглед. Знаеше, че това там не е той. Бяха наложили лицето му върху някой друг. Но това беше неговото лице. Той си спомни за нещо, което бе чул някой да казва за огледалата, много отдавна — че са някак си противоестествени и опасни.

— Значи сега се пробваш в Ориента?

Тя не бе разбрала, помисли той, което означаваше, че не знаеше къде е бил преди това. Което означаваше, че те не са го наблюдавали тук.

— Това е онзи тип — каза той, — онзи Хилман. От деня, в който се запознах с теб. Интервюто ми за работа. Той беше порно актьор в свободното си време.

— Не мислиш ли, че е ужасно груб с нея?

— Коя е тя, Кати?

— Върни се назад. Ако можеш да си спомниш Клинтън Хилман, Лани...

Лани тръсна глава.

— Мисли за актьор, Лани. Мисли за Алисън Шайърс...

— Дъщеря му — обяви Лани, без никакво съмнение.

— Определено смятам, че това е прекалено грубо. Направо граничи с изнасилване, Лани. Малтретиране. Мисля, че можем да го определим като случай на физическо насилие.

— Защо ще го прави? Как сте я накарали да го направи? — той се обърна от екрана към Кати. — Имам предвид, ако не е изнасилване наистина.

— Нека чуем озвучаването, Лани. Чуваш ли какво казваш ето там? Хвърля малко светлина по въпроса...

— Недей — каза той. — Не искам да го чувам.

— Говориш за баща ѝ през цялото време, Лани. Искам да кажа, че манията е едно, но просто да бръцоловиш за него по този начин по време на отвратително, мощно чукане...

Той почти падна, ставайки от стола. Не можеше да намери ръчното управление. Имаше жици отзад. Издърпа първите три, които напипа. Третата свърши работа.

— Да го сложим на сметката на Ло/Рез, Лани? „Рок-ендрол“ начин на живот? Не би ли трябвало да ги изхвърлиш през прозореца все пак?

— За какво е всичко това, Кати? Какво точно искаш да ми кажеш?

Тя му се усмихна. Същата усмивка, която си спомняше от интервюто за работа.

— Може ли да ти казвам Колин?

— Кати, да ти го начукам!

Тя се разсмя.

— Май се върнахме там, откъдето започнахме, Лани.

— Как така?

— Мисли за това като за интервю за работа.

— Аз си имам работа.

— Ние ти предлагаме друга, Лани. Можеш да работиш на две места.

Лани се върна на стола. Приведе се възможно най-бавно. Болката го караше да се задъхва.

— Какво има?

— Ребрата. Болят ме.

Той намери начина да се облегне, което изглежда помогна.

— Бил ли си се? Това кръв ли е?

— Бях в един клуб.

— Това е Токио, Лани. Тук не се бият в клубовете.

— Това наистина ли е тя, дъщерята?

— Със сигурност. И ще е повече от радостна да говори за това в „През ключалката“, Лани. Въвлечена в садистични сексуални игри от сталкер, вманиачен по нейния известен, любящ баща. Който се обърна на другата страна, между другото. Сега е наш човек.

— Защо? Защо ще го прави? Защото той ѝ е казал?

— Защото — обясни Кати, гледайки го сякаш бе притеснена, че може да е получил и мозъчно увреждане, — тя самата е амбициозна актриса, Лани. — Тя го погледна с надежда, като че ли той може изведнъж да започне да анализира данните. — Големият пробив.

— Това ще е нейният голям пробив?

— Пробивът — каза Кати Торънс — си е пробив. И знаеш ли какво? Опитвам се, опитвам се с все сила да осигуря такъв на *теб* вместо това. В момента. А и той няма да е първият, нали?

Телефонът иззвъня.

— По-добре го вдигни — каза тя и му подаде бялата кедрова табличка.

— Да?

— Базата-данни на феновете. — Беше Ямазаки. — Трябва да влезете в нея сега.

— Къде сте?

— В гаража на хотела. В буса.

— Вижте, малко съм скапан в момента. Не може ли да почака?

— Да чака? — Ямазаки звучеше ужасен.

Лани погледна към Кати Торънс. Носеше нещо черно и недостатъчно късо, за да покаже татуировката ѝ. Косата ѝ беше покъса.

— Ще сляза при първа възможност. Дръжте я отворена. — Той затвори, преди Ямазаки да успее да отговори.

— За какво беше това?

— Шиаци.

— Лъжеш.

— Какво искаш, Кати? Каква е сделката?

— Него. Искам него. Искам да проникна. Искам да знам какво прави. Искам да знам какво си мисли, че прави, докато чука някаква японска софтуерна пичка.

— Да се ожени — каза Лани.

Усмивката ѝ се изпари.

— Не ме поправяш, Лани.

— Искаш да го шпионирам.

— Да го проучиш.

— Ташаци.

— Както искаш.

— Искаш да го подреда, ако открия нещо, което можете да използвате.

Усмивката се завърна.

— Да не изпреварваме събитията.

— А аз получавам?

— Живот. Живот, в който не си заклеймен като вманиачен сталкер, тормозил привлекателната дъщеря на обекта на своята мания. Живот, в който не е публично достояние, че серия от катастрофални фармацевтични опити перманентно са увредили мозъка ти. Стига ли?

— Ами тя? Дъщерята? Направила е всичко това с тоя тип Хилман за нищо?

— Ти ще кажеш, Лани. Работи за нас, дай ми това, което искам, и тя е боклук без късмет.

— Толкова лесно? Ще се съгласи с това? След всичко, което е трябвало да направи?

— Ако иска да запази и най-малката си надежда за евентуална актьорска кариера — да.

Лани я погледна.

— Това не съм аз. Това е морф. Ако успея да докажа, че е морф, мога да ви съдя.

— Нима? Можеш да си го позволиш, нали? Отнема години. И дори тогава може да не спечелиш. Имаме много пари и талант за пръскане по такива проблеми, Лани. Правим го непрекъснато. — На вратата се звънна. — Това е за мен — каза тя. Стана, отиде до вратата и докосна наблюдателния монитор. Лани зърна част от лицето на мъж. Беше Райс Даниелс без характерните си слънчеви очила. — Райс е заедно с нас сега, Лани — каза тя. — Беше особено полезен, що се отнася до миналото ти.

— „Извън контрол“ не даде резултат? — Лани попита Даниелс.

Даниелс показва на Лани многото си бели зъби.

— Сигурен съм, че бихме могли да работим заедно, Лани. Надявам се, че нямате възражения по това, което се случи.

— Възражения?

Кати се върна и подаде на Лани празна бяла картичка с написан с молив номер.

— Обади ми се. До девет утре. Остави съобщение. Да или не.

— Даваш ми възможност за избор?

— Така е по-забавно. Искам да *помислиш* за това. — Тя се пресегна и оправи яката на ризата на Лани. — Броят на шевовете — каза тя. Обърна се и излезе, Даниелс затвори вратата зад тях.

Лани остана да седи, втренчен в затворената врата, докато телефонът не звънна.

Беше Ямазаци.

32. НЕКАНЕНИЯТ

— Трябва да *атакуваме* — каза Зона Роса, подсилвайки думите си с бързо превключване в режим ацтекска мъртвешка глава. Бяха с Масахико и Гоми Бой обратно в стаята на Масахико в Забранения град, далеч от хипнотичния хаос на гъмжащия покрив.

— Да атакуваме? — грамадните очи на Гоми Бой изпъкваха весело както винаги, но гласът му издаде напрежението. — Кого ще атакувате?

— Ще намерим начин да пренесем боя при врага — каза Зона Роса гробовно. — Пасивността е смърт.

Нещо, което на Чиа й заприлича на яркооранжев поднос за напитки, се плъзна изпод вратата на Масахико по пода, но нещоотсянка го излапа, преди тя да успее да го разгледа отблизо.

— *Ти* — обърна се Гоми Бой към Зона Роса — си в Мексико сити. *Ти* не си физически или юридически застрашена от *нищо*!

— Физически? — каза Зона Роса и превключи на разярена версия на предишното си представяне. — Искаш *физически*, кучи сине? Ще те пречукам физически! Мислиш си, че не мога да го направя? Мислиш си, че живееш на Марс или нещо такова? Качвам се направо на „Аеронавес“ с моите момичета, намираме те и ти откъсваме японските топки! Мислиш ли, че не мога да го направя? — Назъбеният автоматичен нож с драконова дръжка сега беше изваден навън и трепереше пред лицето на Гоми Бой.

— Зона, *моля те* — намеси се Чиа. — Досега той не е правил нищо друго, освен да ми помага! Недей!

Зона изсумтя. Острието изчезна.

— Не ме предизвиквай — каза тя на Гоми Бой. — Приятелката ми е затънала до гуша в лайна, а аз имам някакво призрачно копелдашко *нещо* в сайта си...

— То е и в софтуера на Сендбендърите ми — обади се Чиа. — Видях го във Венеция.

— *Видяла* си го? — Накъсаните образи циркулираха по-бързо.

— Видях *някакво* нещо...

— Какво? *Какво* видя?

— Някой. До фонтан в края на една улица. Може би беше жена. Уплаших се. Офейках. Оставих Венецията си отворена...

— Покажи ми — каза Зона. — В моя сайт не можах да го видя. Гущерите ми също не успяха, но се възбудиха. Птиците летяха пониско, но не откриваха нищо. Покажи ми това нещо!

— Но, Зона...

— Веднага! — заповяда ѝ Зона. — Това е част от тия говна, в които си се забъркала. Трябва да е.

* * *

— Боже мой — каза Зона, втрънчена в катедралата на свети Марко. — Кой го е измислил?

— Това е град в Италия — обясни Чиа. — Бил е държава. Измислили са банкерството. Това е катедралата на Свети Марко. Има модул, на който можеш да видиш какво правят на Великден, когато патриархът изнася всички тия кости, обковани в злато части на светци.

Зона Роса се прекръсти.

— Като в Мексико... това е там, където водата стига до праговете на вратите, а улиците са вода?

— Мисля, че повечето от това вече е *под* водата — каза Чиа.

— Защо е тъмно?

— Така го държа... — Чиа погледна настрани, изследвайки сенките под сводовете. — Забраненият град, Зона, какво е той?

— Казват, че е започнал от шеърнат файл-убиец. Знаеш ли какво е файл-убиец?

— Не.

— Това е стар израз. Начин да се избягват входящите съобщения. С файла-убиец на място тези съобщения все едно въобще не са съществували. Никога не стигали до теб. Това е от времето, когато мрежата е била още нова, разбираш ли?

Чиа знаеше, че когато майка ѝ се родила, въобще не е имало мрежа или почти не е имало, но както учителите ѝ в училище обичаха да изтъкват, трудно е човек да си го представи.

— Как е станало град? И защо е натъпкан така?

— На някой му хрумнала идеята да обърне файла-убиец наопаки. Не се е случило точно така, ако ме разбираш, но така върви историята: хората, които създали Хак Нам, били много ядосани, защото мрежата била свободна, човек можел да прави, каквото си поиска, но после правителствата и компаниите излезли с нови идеи за това какво може и не може да се прави. Та тези хора намерили начин да отделят нещо. Малко местенце, парче, като кърпа. Направили нещо като файл-убиец на *всичко*, всичко, което не харесвали, и го обърнали наопаки — Зона движеше ръцете си като магьосник. — И го избутали от другата страна...

— Другата страна на *какво*?

— Не се казва как са го направили — каза Зона нетърпеливо, — такава е *историята*. Как са го направили, не знам. Но такава е историята, така я разказват. Те отишли там, за да избягат от законите. За да няма закони, както когато мрежата била нова.

— Но защо са го направили да изглежда така?

— А, това мога да ти кажа — отговори Зона. — Жената, която ми помогна да създам своята страна, ми каза. Имало някакво място, близо до летище Каулуун, когато Хонгконг не бил част от Китай, но станала някаква грешка, много отдавна, а това място — много малко, с много хора, все още принадлежало на Китай. Та там нямало закони. Място извън закона. И все повече и повече хора се струпвали там; изградили го по-високо. Без правила, само сгради и живеещи в тях хора. Полицията не ходела там. Дрога, курви и комар. Но и хора, които живеели там, също. Фабрики, ресторанти. Град. Без закони.

— Още ли е там?

— Не — отвърна Зона. — Разрушили го, преди да стане отново китайски. Направили парк от бетон. Но тези хора, за които казват, че направили дупка в мрежата, намерили данните. Историята му. Карти. Снимки. И го построили наново.

— Защо?

— Не питай мен. Питай тях. Те всички са луди. — Зона сканираше Пиацата. — От това място настръхвам... — Чи се замисли дали да не пусне слънцето, но тогава Зона посочи. — Кой е този?

Чиа гледаше Музикалния си учител, или нещо, което приличаше на него, да се разхожда към тях, излизайки от сенките на каменните

сводове, където бяха кафенетата. Тъмният балтон се развяваше и разкриваше подплата с цвят на полирано олово.

— Имам софтуерен агент, който изглежда така — каза Чиа, — но той не би трябвало да е тук, ако не пресека някой мост. А и не можах да го намеря, когато бях тук последния път.

— Това не е онова, което си видяла?

— Не — отвърна Чиа.

Аура засия около Зона, която стана по-висока с увеличението на разделителната способност на покрития с шипове облак от светлина. Менящи се, застъпващи се равнини — като призраци от счупено стъкло. Кръжащи разноцветни насекоми.

Докато фигурата в балтона се приближаваше към тях по паважа на площада, зад нея се стелеше сняг; тя оставяше следи в него.

Аурата на Зона набъбваше все по-застрашително, мълния от мигаща тъмнина се оформяше над разкъсаните пластове светлина. Имаше звук, който напомни на Чиа за една от онези светлосини мухоловки, смачкващи особено тлъста буболечка, после големи крила разрязаха въздуха много близо: колумбийските кондори на Зона, неща от банките за данни. И изчезнаха. Зона избълва поток от испанска реч, която пребори превода — дълга и сочна псувня.

Зад приближаващата фигура на своя Музикален учител, Чиа видя как фасадите на големия площад изчезват напълно зад завеси от сняг.

Автоматичният нож на Зона сега приличаше на резачка, зъбатото му острие трептеше като живо. Златните дракони от пластмасовата дръжка преследваха двойните си огнени опашки около нейния кафяв юмрук през миниатюрни облачета от китайски орнаменти.

— Ще те изрита оттук — каза Зона, сякаш се наслаждаваше на всяка дума.

Чиа видя как снежният свят, погълнал нейната Венеция, рязко се свива и топи, следвайки линията на оставените стъпки, а чертите на Музикалния ѝ учител се превърнаха в тези на Рей Тоеи, идору.

— Ти вече го направи — каза идору.

33. ТОПОЛОГИЯ

Арли го чакаше до асансьора на петия, най-долен етаж на хотелския паркинг. Тя се бе преоблякла в работните дрехи, с които той я видя първия път. Въпреки микропорната лепенка на подутата ѝ устна дънките и шушляковото пилотско яке я правеха да изглежда бдителна и подготвена — две неща, които Лани почувства, че никога отново няма да може да бъде.

— Изглеждаш ужасно — каза тя.

Таванът тук беше много нисък и покрит с нещо сивкаво и подобно на вълна, за да ограничи шума. Биолуминесцентни кабели бяха закачени за него и неподвижният въздух бе натезал от сладникавата миризма на преработен газохол. Безупречни редици от малки японски коли блестяха като лъскави сиропирани бонбони.

— Ямазаки явно смяташе, че е спешно — каза Лани.

— Ако не го направиш сега — отвърна тя, — не знаем колко време ще отнеме, да го подкараме отново.

— Ами да го направим.

— Струва ми се, че дори не би трябвало да ходиш.

Той започна да върви, нестабилно, като че ли за да демонстрира.

— Къде е Рез?

— Блекуел го заведе обратно в хотела му. Проверяващият екип не намери нищо. Насам.

Тя го поведе край редица от стерилно чисти автомобилни решетки и брони. Той видя зеления бус, паркиран с предницата към стената, с отворени врати. Беше ограден с оранжеви пластмасови прегради и заобиколен от черните модули. Шанън, рижият техник, правеше нещо на червено-черен куб, разположен върху сгъваема пластмасова масичка.

— Какво е това? — попита Лани.

— Еспресо — отговори той с ръка в кутията, — но мисля, че набивката е сдала багажа.

— Седни тук, Лани — покани го Арли към предното място на буса. — Разтяга се.

Лани се качи на седалката.

— Не го изпробвай — каза той. — Може да не успееш да ме събудиш.

Ямазаки се появи над рамото на Арли, мигайки.

— Ще проникнете в данните на Ло/Рез както преди, Лани-сан, но едновременно с това ще влезете и в базата на феновете. Дълбочина на полето. Измеримост. Данните на феновете ще ви осигурят степента на лично характеризиране, от която имате нужда. Паралакс, нали?

Арли подаде видеоочилата на Лани.

— Погледни — каза тя. — Ако не свърши работа, майната му. — Ямазаки потрепна. — Във всеки случай, ще ти намерим доктора на хотела след това.

Лани се облегна на седалката и си сложи очилата.

Затвори очи. Чу очилата да се включват. Отвори очи пред същите лица, които бе видял преди, в Акихабара. Безхарактерни. Институционални в своята редовност.

— Ето го фенклуба — чу да казва Арли и безинтересните лица изведнъж станаха прозрачни, безкрайна мрежа от съобщения и коментари се разкри там в сложна органична плетеница.

— Нещо е... — започна той, но изведнъж се оказа отново в апартамента в Стокхолм с грамадните керамични пещи. Но този път беше място, а не просто милион добре подредени фактчета. Огнени сенки танцуваха зад тесните прозорчета от слюда на украсената, желязна врата на печката. Пламък на свещ. Подът беше от дървени талпи, всяка широка колкото раменете на Лани, постлани с меките тонове на стари килими. Нещо насочи погледа му към другата стая, край кожен диван, покрит по-малки килими, и му показа черния прозорец зад отворените драперии, където снежинки, много големи и изящни, падаха свободно край заскреженото стъкло.

— Откриваш ли нещо? — Арли. Някъде много далече.

Той не отговори, продължи да гледа, докато гледната му точка бе обърната. За да го отведе надолу по централен коридор, където високо овално огледало не показва отражение, когато той мина пред него. Замисли се за CD-ROM-ите, които бе разглеждал в сиропиталището — обитавани от духове замъци, изоставени в орбита космически кораби,

гъмжащи от чудовища... Цък тук. Цък там. И някак си винаги бе чувствал, че никога не бе успявал да намери голямото чудо, нещото, което би направило търсенето смислено. Защото не е било там, реши той впоследствие. Почти никога не беше и така той загуби интерес към тези игри.

Но голямото чудо тук — цък върху спалнята — беше Рей Тоеи. Подпряна на бели възглавници в края на бяло море, главата и наметнатите ѝ рамене се показваха над надупчена дантела и блясъка на фин памук.

— Вие бяхте наш гост тази вечер — каза тя. — Не можах да говоря с вас. Съжалявам. Нещата се объркаха, а и пострадахте.

Той я гледаше в очакване на планинските долини и камбаните, но тя само погледна назад. Никой не идваше и той си спомни какво бе казал Ямазаки за честотата.

Отстрани го прониза болка.

— Откъде знаете? Че съм пострадал?

— Предварителният доклад на охраната на Ло/Рез. Техникът Пол Шанън казва, че изглежда, сте били наранен.

— Защо сте тук? („Лани — чу той гласа на Арли, — добре ли си?“)

— Намерих го — каза идору. — Не е ли прекрасно? Но той не е бил тук след завършването на реставрациите. Така че всъщност никога не е бил тук. Но вие сте били тук преди, нали? Мисля, че така го открих. — Тя се усмихна. Тук беше много красива, носеща се в белотата. Той не можа да я огледа наистина в „Западният свят“.

— Влизах тук по-рано — отвърна той, — но не изглеждаше така.

— Но после... се е променило, нали? Станало е много по-добро. Защото една жена от майсторите, реставрирали пещите, е направила опис на всичко, когато е било готово. Само за себе си, за приятелите си, но вие виждате до какво е довело. Беше в данните на фенклуба. — Тя се взря в една от свещите, която гореше в свещник от полиран месинг. На масичката до него имаше книга и портокал. — Чувствам се много близо до него тук.

— Аз ще се чувствам по-близо до него, ако ме върнете отвън.

— На улицата? Вали сняг. А и не съм сигурна, че улицата е там.

— В основната система от данни. Моля ви. За да мога да си свърша работата...

— О — каза тя и му се усмихна, а той се втрени в сплетените полета на информационните лица.

— Лани? — каза Арли, докосвайки рамото му. — С кого говориш?

— С идору — отвърна Лани.

— В нодално видение? — обади се Ямазаки.

— Не. Тя беше в данните, не знам как. Беше в модел на жилището му в Стокхолм. Каза, че е отишла там, защото съм го посетил преди това. После я помолих да ме върне обратно тук...

— Обратно къде? — попита Арли.

— Където мога да виждам — каза Лани, загледан в сложно образувани каньони, с много разклонения, които му напомниха на „Риълтрий“ 7.2 на Арли, но някак си органични, всеки сегмент — плътно покрит с коментари. — Ямазаки беше прав. Материалът на феновете изглежда ще свърши работа.

* * *

Той бе чул Жерар Делуврие в лабораториите на ТАЙДЪЛ да го насърчава да не се концентрира. *Това, което правиш е обратно на концентрация, но ние ще се научим да го насочваме.*

Течение. Надолу по делти от бивши гаджета, степени на одобрение на връзките с тях, лични мнения за Рез или Ло заедно с коя да е жена на кое да е публично място, всяко описание — осветено от важността на събитието за този, който го беше изпратил. За Лани това беше най-странният аспект на тази информация, перспективата, в която тези двете се преплитаха. Човешко във всеки детайл, но после — не толкова. Всичко беше педантично, фанатично прецизно може би, но винаги сглобено около фалшивата арматура на знаменитост. Той можеше да види славата тук, не като идеята на Кати за първична субстанция, а като вродено парадоксално качество в същината на света. Установи, че количеството данни, събрано тук от феновете на групата, беше много по-голямо от всичко, което самата група бе създала. И реалното им творчество — музиката и клиповете, беше просто частица от това.

— Но този е любимият ми — Лани чу да казва идору и после гледаше как Рез се качва на ниска сцена в някакъв претъпкан клуб, всичко в психеделично корейско розово, пренаситени краски като анимационни версии на месото на тропически дини. — Така се чувстваме. — Рез взе един микрофон и започна да говори за нови форми на съществуване, за нещо, което наричаше „алхимически брак“.

И някъде ръката на Арли беше върху неговата, гласът ѝ беше напрегнат.

— Лани? Съжалявам. Трябваш ни отново тук сега. Господин Куваяма е тук.

34. КАЗИНО

Чиа погледна навън между прашните летви, към улицата, където валеше. Това беше работа на идору. Чиа никога не бе пускала дъжд във Венеция, но нямаше нищо против начина, по който изглеждаше. Явно пасваше. Беше като Сиатъл.

Идору каза, че апартаментът бе наричан казино. Чиа беше виждала казина по телевизията и те въобще не изглеждаха така. Това се състоеше от няколко малки стаи с лющещи се стени, измазани с хоросан, и големи старомодни мебели със златни лъвски крака. Всичко бе направено от парчетии така, че можеше почти да се помирише. Щеше да мирише на вехто, реши тя, и едновременно на парфюм. Чиа не бе влизала в много от тези модули — вътрешността на нейната Венеция, защото бяха някак си зловещи. Не й носеха това, което чувстваше по улиците.

Главата на Зона върху масата с лъвски крака издаваше онзи звук на смазано насекомо. Зона се беше смалила в това — малка синя неонова миниатюра на ацтекския ѝ череп, горе-долу с големината на малка ябълка. Защото Чиа ѝ бе казала да млъкне и да прибере автоматичния нож. И това я бе вбесило, а може би и наранило, но Чиа не знаеше какво друго да направи. Искаше да чуе какво има да казва идору, а представлението „аз съм опасна“ на Зона определено пречеше. А то си беше точно това — перчене — защото хората не можеха да се наранят един друг наистина, когато бяха в мрежата. Не и физически. И това винаги беше проблемно, що се отнася до Зона. Цялото това надуващо се гръмотевично мачо-нещо. Келси и другите биха го взели на подбив, но Зона беше достатъчно свирепа словом, че биха го направили само зад гърба ѝ. Чиа никога не знаеше как да го приема. То беше сякаш Зона не бе себе си, когато се перчеше така.

Сега Зона не говореше, само издаваше този звук на убита буболечка непрекъснато, за да напомни на Чиа, още е там и продължава да е ядосана.

Идору обаче говореше и обясняваше на Чиа старото венецианско значение на думата *казино*, не някакво огромно хале, където хората отиваха да играят комар и да гледат шоу-програми, а нещо, което звучеше повече като това, което Масахико бе казал за любовните хотели. Нещо, че хората имали къщи, където живеели, а казината, тези тайни малки апартаменти, скрити из целия град, били местата, където отивали, за да бъдат с други хора. Но явно не им е било много удобно в тях, не и ако се съди по това, макар че идору продължаваше да прибавя още свещи. Идору каза, че обича свещите.

Идору сега беше с прическата на Музикалния учител. Даваше ѝ вид на момиче, което се преструва на момче. Явно балтонът му ѝ харесваше също, защото не спираше да се върти на петите си — неговите пети — за да завърта ръба му.

— Видях толкова много нови места — каза тя и се усмихна на Чиа, — толкова много различни хора и неща.

„И аз, но...“

— Той ми каза, че ще е така, но аз нямах никаква представа наистина. — Врът. — След като видях всичко това, съм толкова *повече...* Така ли се чувствате, когато пътувате?

Мъртвешката глава направи експлозия от синя светлина и издаде звук като къса, остра пръдня.

— Зона! — изсъска Чиа. После се обърна трескаво към идору: — Не съм пътувала толкова много и засега не смятам, че ми харесва, но ние дойдохме тук просто да видим какво си, защото не знаехме, защото ти беше в софтуера ми, а може би и в сайта на Зона, а това я притеснява, защото той би трябвало да е таен.

— Страната с красивото небе?

— Да — отвърна Чиа. — Не би трябвало да можеш да влизаш там, освен ако тя не те покани.

— Не знаех. Съжалявам. — Идору изглеждаше натъжена. — Мислех, че мога да отида навсякъде, освен там, откъдето идвате.

— Сиатъл?

— Кошерът с мечти — каза идору, — със скупчени към небето прозорци. Мога да видя картини, но няма пътека. Знаем, че сте дошли от там, но той е *там...* не е там!

— Забраненият град? — Това трябваше да е, защото оттам идваха двете със Зона сега. — Просто сме логнати през него. Зона е в

Мексико сити, а аз съм в един хотел, разбираш ли? И по-добре вече да се връщаме, 'щото не знам какво става...

Синият череп се уголеми и прие Зона-форма, мрачна и сърдита.

— Най-накрая да кажеш нещо смислено. Защо говориш с това? Тя е нищо, само по-скъпа версия на тази твоя играчка, която тя е откраднала и обсебила. Сега, след като я видях, мога само да си мисля, че Рез е луд, патетично заблуден...

— Но той не е луд — каза идору. — Това е нещо, което двамата *чувстваме*. Той ми каза, че няма да ни разберат, първоначално не, и ще има съпротивление, враждебност. Но ние не таим лоши намерения и той вярва, че накрая може да излезе само добро от нашия брак.

— Ти, синтетична кучко! — каза Зона. — Мислиш, че не виждаме какво правиш? Ти не си реална! Ти си по-малко реална и от тази имитация на удавен град! Ти си измислена и искаш да изсмучеш истинското от него! — Чиа видя как мълнията, аурата започва да се оформя. — Това момиче прекоси океана, за да те открие, и сега животът ѝ е в опасност, а е твърде глупава да разбере, че ти си причината!

Идору погледна Чиа.

— Твоят живот?

Чиа преглътна.

— Може би — отвърна тя. — Не знам. Уплашена съм.

И идору изчезна, оттичайки се от Музикалния учител като безименен цвят. Той стоеше там с неразгадаемо изражение в светлината на двайсет свещи.

— Съжалявам — каза той, — но какво точно обсъждахме?

— Нищо — отговори Чиа, после очилата ѝ бяха вдигнати, отнасяйки Музикалния учител, стоята във Венеция и Зона със себе си, а на два от пръстите на ръката, която държеше очилата, имаше златни пръстени, всеки от тях — свързан с фино синджирче за масивната верижка на златен часовник. Светли очи гледаха в нейните.

Еди се усмихна.

Чиа пое дъх, за да изкрещи, и друга ръка, не на Еди, а голяма и бяла, миришеца на остър парфюм, запуши устата и носа ѝ. И ръка на рамото ѝ, натискаща надолу, докато Еди отстъпваше назад, оставяйки очилата да паднат на белия килим.

Задържайки погледа си върху нея, Еди вдигна пръст към устните си, усмихна се и каза:

— Шшт.

После мина встрани, завъртя се така, че Чиа видя Масахико да седи на пода, с черните чашки на очите си, пръстите му се движеха в напръстниците.

Еди извади нещо черно от джоба си и приближи Масахико с две тихи, големи крачки. Той направи нещо на черното нещо и се наведе с него. Тя видя то да докосва врата на Масахико.

Мускулите на Масахико сякаш изведнъж се сгърчиха, краката му се изпънаха и го отметнаха настрани, където той легна на белия килим, потръпвайки, с отворена уста. Една от черните чашки бе паднала. Другата все още покриваше дясното му око.

Еди се обърна и я погледна.

— Къде е? — попита той.

35. ОПИТНОТО ПОЛЕ НА ЗАДГРОБНИЯ ЖИВОТ

Шанън подаде на Лани висока чаша от пяна със сантиметър и половина много топло и много черно кафе в нея. Зад него, до оранжевите заграждения, имаше бял „Ленд-Роувър“ с масивни противоударни решетки и боядисани в зелено стъкла. Куваяма чакаше там, в тъмносив костюм, безрамковите му очила проблясваха на зеленикавата светлина на кабела отгоре. Шофьор с черен костюм стоеше до него.

— Какво иска? — Лани попита Арли, докато опитваше еспресото на Шанън. Остави утайка на езика му.

— Не знаем — отвърна Арли. — Но очевидно Рез му е казал къде да ни намери.

— Рез?

— Така каза той.

Ямазаки се появи до лакътя на Лани. Очилата му или бяха поправени, или заменени, но две от иглите държащи ръкава на зеленото му яке, се бяха разкопчали.

— Господин Куваяма е създателят на Рей Тоеи, в известен смисъл. Той е основателят и президент на „Феймъс Аспект“, корпоративната ѝ същност. Той е бил инициаторът на проекта. Желаете да говори с вас.

— Мислех, че за вас е спешно да проникна в общите данни.

— Да, така е — каза Ямазаки, — но смятам, че трябва да разговаряте с Куваяма сега, ако обичате.

Лани го последва през черните модули и загражденията и видя как двамата си размениха поклони.

— Това е господин Колин Лани — представи го Ямазаки, — нашият специален изследовател. — После към Лани. — Мичио Куваяма, президент на „феймъс Аспект“.

Никой не би предположил, че Куваяма току-що е бил горе в мрака на „Западният свят“ сред шуращата се и крещяща тълпа. Лани

се чудеше как е излязъл и дали идору не е светела като коледна елха. В обувката на Лани се бе стекла кръв, лепкава между пръстите му. Колко ли бе нараснала общата маса на човешка нервна тъкан, откак той и Арли напуснаха бара на дъвките заедно с Блекуел? Чувстваше се така, сякаш се бе посъбрал в себе си, макар и да не му беше много удобно.

— Съжалявам — каза той. — Нямам визитка.

— Няма значение — отвърна Куваяма на точния си, странно акцентиран английски. Здрависа се с Лани. — Знам, че сте много зает. Оценяваме това, че ни отделяте време. — Множественото число накара Лани да погледне към шофьора, който носеше обувки като тези на Ридел в Шатото — черни, гъвкави на вид, с връзки и гумени подметки с грайфери, но не изглеждаше шофьорът да е другата половина на това „ние“. — Сега — обърна се Куваяма към Ямазаки, — ако ни извините... — Ямазаки се поклони и се върна към буса, където Арли, преструвайки се, че прави нещо на еспресо машината, гледаше с крайчеца на окото си. Шофьорът отвори задната врата на „Ленд-Роувър“-а за Лани и той влезе. Куваяма влезе от другата страна. Когато вратата се затвори зад него, те бяха сами.

Нещо, приличащо на голям сребърен термос, бе сложено между двете седалки в рамка с меки скоби.

— Ямазаки ни каза, че сте имали проблеми с честотата по време на вечеря — започна Куваяма.

— Вярно е — потвърди Лани.

— Пренастроихме честотата... — И идору се появи между тях, усмихната. Лани видя, че изображението дори й осигури място, разгъвайки двете места, в които той и Куваяма седяха, в три.

— Намерихте ли онова, което търсехте, когато ме оставихте в Стокхолм, господин Лани?

Той погледна в очите й. Каква компютърна сила бе необходима, за да се създаде нещо такова, нещо, което отвръща на погледа ти? Той си спомни фрази на Куваяма от разговора му с Рез: желаещи машини, сбор от субективни желания, структура от свързани копнения...

— Започнах да го откривам — каза той.

— А какво беше онова, което видяхте, което ви попречи да ме погледнете по време на вечерята?

— Сняг — каза Лани и се разтревожи, че започва да се изчервява. — Планини... Но мисля, че това е просто клип, който сте

направили.

— Ние не „правим“ клиповете на Рей — намеси се Куваяма. — Не и в обичайния смисъл. Те са резултат от нейното натрупващо се познание за света. Те са нейните мечти, ако предпочитате.

— Вие също имате мечти, нали, господин Лани? — каза идору. — Това е вашият талант. Ямазаки казва, че е като да виждаш лица в облаците, само дето лицата са наистина там. Аз не мога да видя лицата в облаците, но Куваяма-сан ми казва, че един ден ще мога. Въпрос на плектика^[1].

Ямазаки казва?

— Не го разбирам — отвърна Лани. — То е просто нещо, което мога да правя.

— Необикновен талант — каза Куваяма. — Ние сме големи късметлии. Както и с господин Ямазаки, който макар и нает от Блекуел, има отворено мислене.

— Господин Блекуел не е много доволен от Рез и... — кимайки към нея. — Господин Блекуел няма да е доволен и от това, че говоря с вас.

— Блекуел обича Рез по свой собствен начин — каза тя. — Той е загрижен. Но не разбира, че нашето сливане вече е започнало. „Женитбата“ ни ще бъде постепенна, един продължителен процес. Ние просто искаме да растем заедно. Когато Блекуел и другите разберат, че това е най-доброто и за двамата ни, всичко ще се оправи. А вие можете да ни помогнете, господин Лани.

— Мога?

— Ямазаки обясни какво се опитвате да направите с данните от архивите на фенклуба на Ло/Рез — съобщи Куваяма. — Но тези данни не казват нищо или твърде малко за Рей. Ние предлагаме допълнение от трето ниво информация — ще добавим Рей в сбора от данни и моделът, който ще се появи, ще бъде портрет на техния брак.

Та ти си информация сама по себе си, помисли си Лани, докато я гледаше. Много, течаща по Бог знае колко машини. Но тъмните очи отвърнаха на погледа му, пълни с нещо досущ като надежда.

— Ще го направите ли, господин Лани? Ще ни помогнете ли?

— Вижте — каза Лани, — аз само работя тук. Ще го направя, ако Ямазаки ми нареди. Ако той поеме отговорността. Но искам да ми кажете нещо, става ли?

— Какво желаете да научите? — попита Куваяма.

— За какво е всичко това? — Въпросът изненада Лани, който не беше съвсем сигурен какво точно иска да попита.

Благите очи на Куваяма го погледнаха през очилата без рамки.

— Става дума за задгробен живот, господин Лани.

— Задгробен живот?

— Знаете ли, че нашата дума за „природа“ е въведена съвсем наскоро? Тя е едва на стотина години. Никога не сме приемали технологията като нещо лошо, господин Лани. Тя е израз на естественото, на целостта. Чрез нашите усилия целостта се усъвършенства. — Куваяма се усмихна. — А популярната култура — добави той — е опитното поле на задгробния живот.

* * *

Арли направи по-добро еспreso от Шанън. Лани, разположил се отзад в зеления бус, върху пукащи парчета опаковъчен найлон, гледаше Ямазаки над ръба на чаша от пяна с нова двойна доза.

— Какво си мислите, че правите, Ямазаки? Искате да свършим обути в по-малки обувки ли? Блекуел обича да кове ръцете на хората за масите, а вие правите сделки с идору и шефа й?

Лани настоя да се качат тук, търсейки уединение. Ямазаки се бе настанил срещу него, примигваше.

— Не аз правя сделките — отвърна Ямазаки. — Рез и Рей Тоеи напоследък са почти непрекъснато заедно, а последните подобрения увеличават свободата й. Рез й даде достъп до данните, до всичко, в което се опитахте да проникнете първия път. Направи го, без да информира Блекуел. — Той сви рамене. — Сега тя влиза и в данните на феновете. А това, което предлагат, може да ни позволи да доведем нещата до завършек. Блекуел е убеден повече от всякога, че има някакъв заговор. Нападението в нощния клуб...

— Което беше заради...?

— Не знам. Опит за отвличане? Искали са да навредят на Рез? Да похитят периферното устройство на идору? Беше проведено учудващо тромаво, но Блекуел казва, че това е белязана марка на Комбината... Така ли се казва — „белязана марка“?

— Не знам — отвърна Лани.
— Заставена марка?
— И според вас Блекуел няма да ни отреже пръстите на краката, ако направим това?
— Не. Ние сме наети от дъщерна корпорация на Ло/Рез...
— Парагон-Азиа?
— ...а Блекуел е нает от Съдружие „Ло/Рез“. Ако Рез ни каже да правим нещо, трябва да го направим.
— Дори ако Блекуел смята, че застрашава сигурността на Рез?
Ямазаки вдигна рамене. Зад рамото му, през задното стъкло на буса, Лани видя Шанън да търкаля сивия модул, който свалиха от „Ленд-Роувър“-а на Куваяма. Беше два пъти по-голям от черните, които използваше Арли.
Гледаше как Шанън го избутва край оранжевите заграждения.

[1] От лат. *plectrum* — пластина, с която се свири на струнни инструменти; перце. — Бел.прев. ↑

36. МЕРИАЛИС

— Не крещете, моля — каза този, който я държеше и после махна ръката си от устата ѝ.

— Къде е? — Светлите очи на Еди.

— Там — отговори Чиа и посочи. Тя видя скъсания край на синьо-жълтия найлон да се подава от отворената ѝ чанта. После видя, че Мериалис спи, свита на кълбо на розовото легло — обувките с високи токчета бяха все още на краката ѝ — притискайки възглавницата към лицето си. Плотът на малкия хладилник беше покрит с празни малки бутилчици.

Еди извади химикалка в черно и златно от джоба на палтото си и отиде до чантата. Наведе се над нея и използвайки химикалката си като пинсета, премести найлона встрани, за да види.

— Тук е — каза той.

— Там? — Другата ръка още натискаше рамото на Чиа, която седеше на пода.

— Това е — каза Еди.

— Стой мирно!

Ръката пусна лявото ѝ рамо и мъжът, който бе коленичил зад нея, стана и се присъедини към Еди, надничайки в чантата на Чиа. Беше по-висок и носеше костюм в охра и луксозни каубойски ботуши. Скулесто лице, коса по-светлоруса от тази на Еди, червеникав белег във формата на полумесец на дясната му буза, явно по рождение.

— Как така си сигурен?

— Господи, Евгени...

Мъжът в охрения костюм се изправи, погледна към Мериалис и се наведе да издърпа възглавницата от лицето ѝ.

— Как жена ти спи на легло в тази стая, Еди?

Еди видя, че това е Мериалис.

— Мамка му — изруга той.

— Казваш ни, че момиче и твоя жена е „инцидентно“. Казваш ни, че те се срещат на самолет, е само *случайност*. *Случайност* ли твоя

жена тук? Ние не харесва случайност.

Еди отмести поглед от Мериалис към мъжа — явно беше руснак, — после към Чиа.

— Какво, *по дяволите*, прави тая кучка тук? — все едно Чиа беше виновна.

— Намери ни — каза Чиа. — Каза, че познавала някой от фирмата за таксите.

— Не — каза руснакът, — *ние* познава някой от такси фирма. Това твърде много инцидент.

— Взехме го, нали? — каза Еди. — Защо искаш да усложниш нещата?

Руснакът разтърка бузата си сякаш да изтрие белега.

— Моля, помисли — продължи той. — Ние дава тебе изотоп. Искаш разбере дали изотоп, може провери. Ти дава нас това. — Той смушка чантата на Чиа с островърхия си каубойски ботуш. — Как ние сигурни?

— Евгени — отвърна Еди, много спокойно, — би трябвало да знаеш, че подобни сделки определено се основават на доверие.

Руснакът обмисли това.

— Не — отговори той, — основа не добра. Наши хора проследили това момиче до група на голям рокаджия. За какво работи тя, Еди? Тази вечер ние пратили хора говорят с тях, те нахвърлили върху нас като шибани вълци. Един човек все още губя.

— Не работя за Ло/Рез! — обади се Чиа. — Аз съм просто в клуба! Мериалис сложи това нещо в чантата ми, докато спях в самолета.

Масахико простена, изпъшка и явно пак изпадна в безсъзнание. Еди още държеше зашеметителя в ръката си.

— Готов ли си за още едно раздрусване? — попита той Масахико, много напрегнат и ядосан.

— Еди — обади се Мериалис от леглото, — ти, неблагодарно лайно...

Тя седна на ръба на кревата, държейки запалката си с две ръце насочена към Еди.

Еди настръхна. Можеше да се види как нещо минава през него и го замразява на място.

— Някаква основа — каза руснакът.

— Господи, Мериалис! — изломоти Еди. — Откъде взе това? Имаш ли представа, че е незаконно тук?

— От едно русначе — отвърна тя. — Прави дупки с големината на грейпфрут... — Мериалис не звучеше като пияна, но нещо в погледа ѝ, в зачервените ѝ очи, подсказа на Чиа, че е. Някакъв много страшен вид пиянство. — Мислиш си, че можеш просто да използваш хората, а, Еди? Да ги изконсумираш и да ги изхвърлиш?

Тя използва върха на едната си обувка, за да свали другата, после свали първата с пръстите на крака си. Стоеше изправена на обутите си в чорапи крака, поклащайки се съвсем леко, но пистолетът-запалка сочеше право напред, в стойка като тази на ченгетата по телевизията.

Еди още държеше зашеметителя.

— Накарай го да хвърли това черно нещо, Мериалис! — подкани я Чиа.

— Пусни го — заповяда му тя и изглежда, това ѝ достави удоволствие — нещо, което бе чувала през целия си живот хората да казват по филмите, а сега тя самата го казваше и го мислеше. Еди го пусна. — Сега го ритни встрани.

Това е другата половина от репликата, помисли си Чиа.

Зашеметителят спря на няколко крачки от коляното на Чиа, до очилата ѝ, които стояха наопаки върху килима, все още свързани със Сендбендърите ѝ. Тя можеше да види двата еднакви правоъгълника на непрозрачните лещи, прости видео елементи. Ако Зона сега влезеше в системния софтуер на Чиа и ги активираше, щеше да получи изглед като от очи на насекомо на обутите в чорапи крака на Мериалис, обувките на Еди, каубойските ботуши на руснака и може би една част от главата на Масахико.

— Неблагодарник — каза Мериалис. — Неблагодарно лайно. Влизай в банята.

Тя се завъртя така, че запалката да сочи и към Еди и към руснака, вратата на банята зееше отворена зад тях.

— Знам, че си разстроена...

— Лайно. Лайната отиват в тоалетната, Еди. Влизай в банята.

Еди направи крачка назад, дланите му бяха събрани в нещо, което той вероятно смяташе, че прилича на апел към благоразумие и разбиране. Руснакът също направи крачка назад.

— Седем шибани години — продължаваше Мериалис. — Седем. Не беше дори лайно, когато те срещнах. Боже? Ти и тоя снобски мобилен телефон. Повръща ми се от теб. Кой плащаше шибания наем? Кой купуваше храна? Кой ти купи шибаните дрехи, суетно лайно такова? Ти и снобският ти телефон, и имиджът ти, а би трябвало да имаш *по-малък* шибан телефон от тоя до тебе, защото, казвам ти, миличък, със сигурност нямаш пишка, мамка му!

Ръцете на Мериалис сега трепереха, но достатъчно, за да дават още по-опасен вид на запалката.

— Мериалис — каза Еди, — знаеш, че помня всичко, което си направила за мен, всичко, което си допринесла за моята кариера. То и за минута не напуска съзнанието ми, скъпа, повярвай ми, никога. И всичко това е едно недоразумение, скъпа, просто един неравен участък от магистралата на живота и затова, моля те, просто остави този шибан пистолет и пийни нещо като цивилизован човек...

— Млъкни, мамка ти! — Мериалис крещеше, колкото и глас държи, думите се сливаха.

Устата на Еди се затвори като на някоя кукла.

— Седем шибани години — каза Мериалис, все едно произнасяше детско заклинание, — седем шибани години и две от тях тук, Еди, две от тях тук и шибано летене напред-назад, заради тебе, Еди, и отново връщане. И винаги е *светло*, тук... — Сълзи потекоха и размазаха грима на Мериалис. — Навсякъде. Не можех да спя заради всичката тая светлина, като мъгла над града... Влизай в банята! — Мериалис направи крачка напред, Еди и руснакът отстъпиха назад.

Чиа се пресегна и вдигна зашеметителя, без да е съвсем сигурна защо. Имаше чифт тъпи зъбци в единия край и червен набразден бутон отстрани. Беше изненадана колко е лек. Спомни си за онези, които момчетата в нейното училище правеха от обикновени фотоапарати със светкавица.

— И тази светлина винаги ме намира — Мериалис не спираше. — Винаги. Без значение какво пия и какво вземам с пиенето. Намира ме и ме събужда. Тя е като прах, духнат под вратата. Нищо не може да се направи. Влиза в очите ти. Целият този падащ блясък...

Еди сега беше на половината път до вратата, руснакът — зад него, всъщност банята, а на Чиа това не й хареса, защото не можеше да

види ръцете му. Тя чу обкръжаващото чуруликане, щом банята усети руснака.

— И ти ме прати там, Еди. Онова Шинджуку. Ти ме прати там, където тая светлина можеше да ме достигне, а аз не можех да избягам.

И тогава Мериалис дръпна спусъка.

Еди изкрещя, странен писклив звук, който отскочи от черно-белите плочки. Това явно заглуши прецтракването на запалката, която дори не произведе пламък.

Мериалис не се паникьоса.

Тя го задържа на прицел и спокойно дръпна спусъка повторно.

Запали се този път, но Еди с яростен вой изби запалката настрани, сграбчи Мериалис за гърлото и започна да я удря в лицето с юмрук. Воят премина в:

— Кучка! Кучка! Кучка! — в синхрон с всеки удар.

И точно тогава, без особено да се замисля, Чиа, която установи, че краката ѝ са заспали от дългото седене, се опита да стане, но не успя и трябваше да трансформира атаката си в неколнократно претъркаляне, преди да забие хромираните шипове на зашеметителя в глезена на Еди и да натисне червения бутон.

Не беше сигурна дали ще има ефект върху глезена, или през чорапа му. Но свърши работа. Може би защото Еди носеше наистина тънки чорапи.

Но засегна и Мериалис, сгърчиха се едновременно и се строполиха заедно в прегръдка.

А тъмната мъгла, която прелетя след това покрай Чиа, беше Масахико, който издърпа и затвори вратата под носа на руснака, сграбчи дръжката с две ръце и скочи нагоре, опирайки единия от обутите си в хартиени чехли крака в стената, а другия — във вратата, и увисна там.

— Бягай — извика той, докато краката и ръцете му се разпъваха. После ръцете му се изплъзнаха от кръглата хромирана дръжка и той се приземи на задника си.

Чиа видя как дръжката се завърта. Тя опря зъбците на зашеметителя в бравата и натисна бутона. И продължи да го натиска.

37. СТАЖ

Лани седеше отново на предната седалка на буса с очилата в скута си и чакаше Арли да закачи сивия модул на Куваяма. Той погледна през предното стъкло към бетонната стена. Ребрата вече не го боляха толкова, но срещата с Куваяма и идору и после съвещанието му с Ямазаки в буса го бяха оставили по-объркан от всякога. Ако Рез и Рей Тоеи вземаха решения заедно и ако Ямазаки бе решил да им съдейства, какво му оставаше? Не си представяше, че Блекуел ще се събуди, озарен от прекрасната идея Рез и Рей Тоеи да се съберат. Що се отнасяше до Блекуел, Рез все още просто се опитваше да се ожени за софтуерен агент — каквото и да означаваше това в крайна сметка.

Но Лани сега знаеше, че идору е по-сложна, по-мощна от кой да е холивудски синтеспиан. Особено ако Куваяма казваше истината за нейните клипове, че това са „мечтите“ ѝ. Всичко, което той знаеше за изкуствения интелект идваше от работата, която бе извършил за епизод на „През ключалката“, документиращ нещастния личен живот на един от водещите изследователи в областта, но той беше запознат с ширещото се мнение, че истинският изкуствен интелект никога не е бил реализиран и че настоящите опити да се постигне би трябвало да са в противоположна посока на това да се създаде софтуер, който достатъчно добре да се държи като красива млада жена.

Ако можеше да се създаде автентичен ИИ, твърдеше аргументът, най-вероятно бе да се развие по начини, които нямат нищо общо с това да се преструва на човек. Лани си спомни прожектирана лекция, в която обектът на епизода от „През ключалката“ бе изказал предположение, че ИИ може да бъде създаден случайно и че хората първоначално може въобще да не го разпознаят като такъв.

Арли отвори шофьорската врата и влезе.

— Съжалявам, че се проточва толкова дълго — каза тя.

— Не сте го очаквали — отвърна той.

— Не е от софтуера, оптическа букса. Накрайникът на кабела. Използват друга големина, като тази на французите. — Тя скръсти

ръце върху кормилото и подпря на тях брадичката си. — Така че ще се занимаем с тези огромни купища информация, няма проблем, но нямаме подходящия кабел, за да я източим.

— Можете ли да го оправите?

— Шанън има такъв в стаята си. Вероятно на порно комплект, но няма да си го признае. — Тя го погледна косо. — Шанън има приятел в екипа на охраната. Приятелят му казва, че Блекуел „разпитвал“ един от мъжете, опитали се да хванат Рез тази вечер.

— Него ли са преследвали? Рез?

— Така изглежда. От Комбината са и твърдят, че Рез отмъкнал нещо тяхно.

— Какво е отмъкнал?

— Не знаел. — Тя затвори очи.

— Какво, смяташ, е станало с този, когото Блекуел е разпитвал?

— Не знам. — Тя отвори очи и се изправи. — Но ми се струва, че няма да разберем.

— Може ли да прави това? Да измъчва хора? Да ги убива?

Тя изгледа Лани.

— Ами — каза най-накрая — той има известна полза да ни кара да мислим, че може. Доказан факт е, че го е правил в процеса на предишната си работа. Знаеш ли какво ме плаши най-много у Блекуел?

— Какво?

— Понякога установявам, че свиквам с него.

Шанън почука на вратата до нея. Държеше парче кабел.

— Когато кажеш — каза тя на Лани, отвори вратата и се плъзна иззад волана.

Лани се загледа през тъмното предно стъкло в бетонната стена и си спомни как чистеха стълбите пред общинския съд в Гейнсвил с Шакил и Кени, двама други от сиропиталището. Шакил се записа в програмата за лекарствени експерименти с Лани, а Кени беше прехвърлен в друг дом, близо до Денвър. Лани нямаше представа какво е станало с тях, но Шакил беше този, който изтъкна на Лани, че когато инжекцията е с истинското вещество, устата ти се изпълва с вкуса на ръждясал метал, алуминий или нещо такова. Пл_сииб_о^[1], бе казал Шакил, няма вкус. И беше вярно. Веднага можеше да ги различиш.

Тримата бяха на стаж там пет или шест пъти, разчистваха остатъците от жертвоприношенията, които хората правеха, преди да

влязат в съда. Смятаха се за опасни за здравето, обикновено бяха внимателно скрити и често се откриваха по миризмата или жуженето на мухите. Пилешки крайници, обикновено завързани с цветна прежда. И веднъж нещо, което Шакил каза, че е козя глава. Каза също, че хората, които оставят тези неща са наркодилъри и го правят, защото такава е религията им. Лани и останалите носеха светлозелени латексови ръкавици с оранжеви напръстници от кевлар, от които им излизаха обриви. Слагаха жертвите в бяла кофа с автоматичен капак и отлепени стикери „Опасно за живота“. Шакил твърдеше, че знае имената на някои от боговете, на които тези неща се принасяха в жертва, но не можеше да измами Лани. Имената, които Шакил си измисляше, като О’Гун и Сам Еди, очевидно бяха само това и дори Шакил, хвърляйки бяла топка от кокоши пера в кофата, бе казал, че още един-двама адвокати вероятно са по-добра инвестиция.

— Но те го правят, докато чакат. Презастраховат се.

Лани всъщност предпочиташе това пред стаж в заведение за бързо хранене, макар че ги претърсваха за наркотици когато се прибираха.

Бе казал на Ямазки и Блекуел, че е знаел за бъдещото самоубийство на Алисън Шайърс и сега те сигурно мислеха, че може да предсказва бъдещето. Но той знаеше, че не може. Все едно ония пилешки парчетии, които дилърите криеха около стълбите на съда, да влияеха върху това, което щеше да се случи. Това, което щеше да се случи в бъдеще, произлизаше от това, което се случваше в настоящето. Лани бе убеден, че не може да го предскаже и нещо около практиката му с нодалните точки го караше да подозира, че никой не би могъл. Нодалните точки явно се формираха, когато нещо бе на път да се промени. После той виждаше място, където промяната бе най-вероятна, ако нещо я задействаше. Може би нещо дребно, като това Алисън Шайърс да си купи остриета за резачка на картон. Но ако бе станало земетресение онази нощ и бе срутило апартамента ѝ върху фаунтън авеню... Или ако бе загубила кутията с остриетата... Ами ако беше използвала кредит, за да купи онзи „Уензди Найт Спешъл“, което бе невъзможно, тъй като беше незаконен и изискваше пари в брой, тогава щеше да е очевидно за всеки, че е на прага да го направи.

Арли отвори вратата.

— Добре ли си?

— Естествено — каза Лани и вдигна видеоочилата.

— Естествено?

— Да го направим. — Той погледна очилата.

— От теб зависи. — Тя докосна ръката му. — После ще ти намерим лекар, става ли?

— Мерси — отвърна Лани и си сложи очилата, вкусът изпълни устата му...

Информацията за Ло/Рез, прозрачна и сложно преплетена с архивите на базата данни на феновете на групата, бе изпълнена с текстури, графики, които се разгръщаха, когато той фокусираше върху тях, във...

Шакил, облечен във федералната си униформа, показваше на Лани козята глава. Беше одрана, прободена с пирони и Шакил бе разтворил челюстите ѝ, за да покаже как езикът е бил заменен с окървавено парче кафява хартия с надпис. Той бе обяснил, че това би трябвало да е името на прокурора.

Лани затвори очи, но образът остана.

Когато ги отвори, пред тях беше идору с пухести очертания. Тя го гледаше. Носеше някаква бродирана мъхеста шапка с наушници. Около нея се вихреше сняг, но после тя се сплеска, изчезвайки в текстурите, които се стичаха през потока от данни и той се впусна в това и усети как преминава през ядрото му, точно през центъра и излиза от другата страна.

— Чакай... — каза той, имаше лаг, преди да чуе собствения си глас.

— Перспектива — отвърна идору. — Паралаксът на Ямазаки.

Нещо сякаш се завъртя около него, така че той погледна директно към данните, но от друг ъгъл и отдалече. И около всичко това имаше... абсолютно нищо.

Но през информацията като някаква безкрайно по-сложна версия на „Риълтрий“ на Арли преминаваха две на пръв поглед успоредни структури. Рез и идору. Бяха процесуално изваяни, в далечния им край — началото на Рез като нещо съвсем дребно, загатващо за първите стъпки в кариерата му. И нарастваше прогресивно в нещо заплетено, с много нишки... Но после започваше отново да се смалява, както забеляза Лани, нишките се разплитаха... И това трябваше да е моментът, реши той, в който певецът бе започнал да се превръща в

нещото, което Кати мразеше, онзи, който заемаше място в полето на знаменитостта, само защото бе знаменитост, защото бе някаква величина...

Данните на идору се появяваха след този момент и започваха като нещо плавно оформено, преднамерено, опростено. Но Лани видя, че при точките, в които то се приближаваше към данните на Рез, придобиваше усложнена форма. Или многопосочност, реши той. Човешкото. Начинът, по който се учеше.

И двете структури — тези времеви скулптури — бяха нодални и нарастваха до мястото, настоящето, където се сплитаха...

Той стоеше до идору на плажа, чийто запис бе видял на бинокъла в спалнята на къщата за гости в Ирландия. Кафеникаво-зелено море, изпъстрено с червеноперки, силен вятър брулеше наушниците на шапката ѝ. Той не можеше да усети вятъра, но можеше да го чуе, сега свистеше така, че заглушаваше всичко останало.

— Можеш ли да ги видиш? — тя викаше.

— Какво да видя?

— Лицата в облаците! Нодалните точки! Аз не мога да видя нищо! Трябва да ми ги покажеш!

После тя изчезна, заедно с нея и морето, Лани отново се загледа в данните, където дигитираните истории на Рез и Рей Тоеи се сливаха в края на нещо друго. Ако се бе опитал, в Лос Анджелис, щеше ли острието на ножа за картон да изскочи от нодалната точка на Алисън Шайърс?

Той опита.

Гледаше напред през мъгливо, неясно бяло поле. Не беше сняг. Където чифт грамадни орнаментирани кафяви каубойски ботуши се люлееха пред скалист, яркорозов екран. После образът изчезна и бе заменен от въртящото се тяло на триизмерен обект, но Лани нямаше представа какво трябваше да е това. Без да можеше да бъде определена големината му, то напомняше смътно на лосанджелиски автобус с откачени колела.

— Стая 17 — каза идору. — Хотел „Ди“.

— Зарче?

Автобусът се изпари, явно взе и ботушите със себе си.

— Какво е „любовен хотел“?

— Какво?

— Любобен. Хотел.

— Хората ходят там, за да правят любов, струва ми се...

— Какво е „първичен биомолекулярен модул Си/7А на Родел ван Ерг“?

— Не знам — отвърна Лани.

— Но ти току-що ми го показа! Това е нашето сливане, нашето пресичане, това, от което трябва да се развие останалото!

— Чакай — каза Лани, — чакай, тук има още едно такова; те някак си се припокриват...

Усилието предизвика болка в ребрата му. Обаче имаше хълмове в далечината, криви дървета, нисък покрив на дървена къща...

Но идору беше изчезнала. А къщата с проядена отвътре материя блещукаше и се свиваше. И после зърна нещо извисяващо се, несъразмерни прозорци и небе с вълнообразни метални отблясъци.

Тогава Арли издърпа очилата.

— Спри да крещиш! — каза тя. Ямазаки беше до нея. — Престани, Лани!

Той се задъха, опря длани в защитното покритие на таблото и затвори очи. Усети ръката на Арли на врата си.

— Трябва да отидем там — каза той.

— Къде да отидем?

— Стая 17... Ще закъснеем за сватбата...

[1] "Пласибо (англ. placebo) — безвредно лекарство, предписвано, за да задоволи пациента. — Бел.прев. ↑

38. ЗВЕЗДА

Щом зашеметителят престана да издава онзи жужащ звук, Чиа го пусна. Дръжката на вратата не се въртеше. Никакъв друг звук от банята освен тихия запис на виковете на тропически птици. Тя рязко се завъртя, Масахико се опитваше да пъкне компютъра си в карираната найлонова торба. Тя се втурна към Сендбендърите си, сграбчи ги, повличайки очилата и се обърна към розовото легло. Чантата ѝ беше до него на пода, синьо-жълтата СийТак торба се подаваше от нея. Тя я издърпа навън — нещото още бе в нея — и я метна на леглото. Наведе се да напъха Сендбендърите в чантата си, но се извърна към вратата на банята, понеже ѝ се стори, че чу нещо.

Дръжката отново се завъртя.

Руснакът отвори вратата. Когато пусна дръжката, тя видя, че ръката му беше в нещо, което приличаше на розова Дей-Гло кукла. Една от сексиграчките в черното шкафче. Използваше я като изолация. Той я свали от пръстите си и я хвърли назад през рамо. Птичата песен затихна, щом той стъпи навън.

Масахико, който се опитваше да си обуе едната обувка, също бе зяпнал руснака. На другия му крак още беше хартиеният чехъл.

— Вие отивате? — каза руснакът.

— На леглото е — отвърна Чиа. — Ние *нямахме* нищо общо с това.

Руснакът забеляза зашеметителя на килима, до заострения връх на ботуша си. Той вдигна крак и натисна с пета надолу. Чиа чу как пластмасовата обвивка се строши.

— Артеми, мой приятел от Новокузнецкая, направи на себе си голямо унижение с това. — Той разбута парчетата от зашеметителя с върха на ботуша си. — Носи много стегнати дънки Артеми, кожа, модно. Слагайки в преден джоб, спусък натиска случайност. Артеми шокира своя мъжественост. — Руснакът показа на Чиа големите си неравни зъби. — Още се смеем, да?

— *Моля ви* — каза Чиа. — Ние просто искаме да си *отидем*.

Руснакът стъпи до Еди и Мериалис, които лежаха сплетени на килима.

— Ти си случайност както Артеми към негова мъжественост, да? Ти само случва се на този собственик на добър нощен клуб. — Той посочи лежащия в безсъзнание Еди. — Който е контрабандист и други неща, много сложни, но *ти*, ти само случайност?

— Точно така — каза Чиа.

— Ти си от Ло/Рез. — Това прозвуча като *Лор-ес*. Той пристъпи по-близо към Чиа и погледна надолу в чантата. — Ти знае какво това е.

— Не — излъга Чиа. — Не знам.

Руснакът я изгледа.

— Ние не харесва случайност никога. Не *допуска* случайност.

Тогавя ръцете му тръгнаха нагоре и тя видя, че гърбът на третата става на всеки от пръстите му имаше розова точка с големината на върха на гума за молив. Тя бе виждала такива в последното си училище и знаеше, че са от наскоро използван лазер за премахване на татуировка.

Тя вдигна поглед към лицето му. Изглеждаше като човек, който беше на път да извърши нещо, което вероятно не иска, но знае, че му се налага.

Но после очите му се присвиха, плъзнаха се встрани от нея и тя се обърна навреме, за да види как входната врата увисва навътре. Мъж, по-широк от рамката на вратата, сякаш се изля в стаята. Имаше голям хикс от лепенка с цвят на кожа на едната си буза и носеше палто с цвета на матиран метал. Чиа го видя да пъхва едната от огромните си, белязани ръце в палтото си. Другата държеше нещо черно, което завършваше с някакво магнитно петленце.

— Йоб тваю матъ — каза руснакът с изненадващо меки срички.

Ръката на непознатия изскочи, държеше нещо, което на Чиа ѝ изглеждаше като много голяма хромирана ножица, но после се разгъна със серия от малки резки прецракования и явно по своя инициатива — в лъскава брадва. Предното ѝ острие беше във формата на ястреб и смъртоносно, а главата зад него — заострена като пикел.

— *Майка* ми? — каза непознатият. Прозвуча някак си доволен. — *Майка* ми ли каза? — Лицето му беше набраздено от белези, както и бръснатата му преди около седмица глава.

— А, не — отрече руснакът и вдигна ръце с дланите напред. — Просто изразяване.

Друг мъж влезе покрай онзи с брадвата. Имаше тъмна коса и носеше широк черен костюм. Лентата на монокъл пресичаше лицето му, устройството покриваше дясното му око. Лявото беше широко, светло и зелено, но на Чиа ѝ отне все пак секунда, преди да го разпознае.

После ѝ се наложи да седне на розовото легло.

— Къде е? — попита мъжът, който приличаше на Рез. (Само дето изглеждаше по-дебел и някак си с по-изпъкнали бузи.)

Нито руснакът, нито мъжът с брадвата отговориха. Мъжът с брадвата затвори с пета вратата зад себе си. Зеленото око и видеомонокълът погледнаха към Чиа.

— Ти знаеш ли къде е?

— Кое?

— Първият биомеханичен модул или както там се казва... — Той направи пауза, докосна слушалката в дясното си ухо, изслуша нещо. — Извинявай — „първичен биомолекулярен модул Си/7А на Родел ван Ерп“. *Обичам те.*

Чиа се облещи.

— Рей Тоеи — обясни той, потупвайки слушалката и тя разбра, че това трябва да е той.

— Тук е. В чантата.

Той бръкна в синьо-жълтата торбичка, извади нещото и го праметна в ръце.

— Това? Това е нашето бъдеще, средството за нашата сватба?

— Извинете, моля — обади се руснакът, — но трябва да знаете това принадлежащо на мен. — В гласа му прозвуча искрено съжаление.

Рез погледна нагоре, държейки небрежно нанотехнологичното устройство в ръцете си.

— Това е ваше? — Рез килна главата си, като птица, любопитен. — Откъде го взехте?

Руснакът се изкашля.

— Размяна. Този джентълмен на под.

Рез видя Еди и Мериалис.

— Мъртви ли са?

— Волтирани, да? Бива често пъти несмъртоносно. Ваше момиче на легло.

Рез погледна Чиа.

— Ти коя си?

— Чиа Пет Маккензи — каза тя механично. — От Сиатъл съм. Аз съм... аз съм от вашия фенклуб. — Тя усещаше как лицето ѝ изгаря.

Веждата над зеленото око се повдигна. Той явно слушаше нещо.

— О — каза той и направи пауза. — Тя ли? Наистина? Това е чудесно. — Той се усмихна на Чиа. — Рей казва, че си била абсолютно навътре в нещата и че трябва да сме ти много благодарни.

Чиа преглътна.

— Така ли?

Но Рез се обърна към руснака:

— Това ни трябва. — Той надигна нанотехнологичното устройство. — Ще преговаряме сега. Кажете цената.

— Розър — обади се мъжът до вратата, — не можеш да го *направиш*. Това копеле е от Комбината.

Чиа видя зеленото око да се затваря, сякаш Рез полагаше съзнателно усилие да се успокои. Когато го отвори, каза:

— Но те са *правителството*, нали, Блекуел? *Преговаряли* сме с правителства и преди.

— Да, но за *законни* неща — каза белязаният мъж, но сега имаше нотка на притеснение в гласа му.

Руснакът явно също я чу. Той бавно свали ръцете си.

— Какво планирате да *правите* с това? — попита го Рез.

Руснакът сведе поглед към нещото в ръцете на Рез, все едно размишляваше, после вдигна очи. На бузата му подскачаше мускулче. Той явно стигна до решение.

— Разработваме амбициозен обществен проект — отвърна той.

— О, Исусе! — каза Мериалис от килима така дрезгаво, че първоначално Чиа не можа да идентифицира източника. — Сигурно са *сложили* нещо в това. Определено *са*. Кълна се в *Бога*, че *са*. — И после повърна.

39. ТРАНС

Ямазаки загуби баланс, когато бусът се изстреля по тясната рампа навън от хотела. Лани, който придържаше телефона на Арли върху картата на таблото и набираше номера на хотел „Ди“, го чу да се изтърсва в разхвърляния опаковъчен найлон. Дисплеят изпиука, когато Лани набра номера. Структурни сегменти просветнаха на екрана.

— Добре ли сте, Ямазаки?

— Благодаря ви — каза Ямазаки. — Да. — Изправяйки се отново на колене, той се хвана за облегалката на Лани. — Определихте ли местонахождението на хотела?

— Магистралата — каза Арли и погледна към дисплея, докато свиваха надясно, нагоре по входна рампа. — Натисни бързо набирание три. Благодаря. Дай. — Тя взе телефона. — Маккрей. Да. Пиоритет? Да ти го *начукам*, Алекс. Свържи ме с него. — Тя го изслуша. — Ди? Като Д, И? По дяволите! Мерси. — Тя затвори.

— Какво има? — попита Лани, докато излизаха на магистралата и грамадната, невъзмутима муцуна на огромен влекач изникна зад тях, бързо ги задмина и неръждаема стомана проблясна в периферното зрение на Лани. Бусът се разтърси от преминаването на големия камион.

— Опитях се да се свържа с Рез. Алекс казва, че е напуснал хотела с Блекуел. Тръгнаха са към същото място като нас.

— Кога?

— Горедолу по времето, когато ти бе изпаднал в онзи крещящ пристъп, докато беше с очилата — каза Арли. Тя погледна мрачно. — Извинявай.

Лани трябваше да спори с нея петнайсет минути, преди да се съгласи на това. Продължаваше да настоява той да отиде на лекар. Каза, че била техник, не изследовател, нито охрана и че първата ѝ отговорност била да остане при данните, модулите, защото ако някой ги намерел, се сдобивал с целия бизнес план на Съдружие „Ло/Рез“, плюс счетоводните книги, плюс каквото и да е онова, което Куваяма

им бе поверил да пазят в сивия модул. Тя се предаде чак след като Ямазаки се закле да поеме пълна отговорност за всичко и след като Шанън и мъжът с конската опашка обещаха да не изпускат модулите от очи. Дори, както каза Арли, за да пикаят.

— Отивайте до стената, дявол да ви вземе — бе казала тя, — и извикайте половин дузина от момчетата на Блекуел тук, долу да ви правят компания.

— Той знае — каза Лани. — Казала му е, че е там.

— Какво има там, Лани-сан? — попита Ямазаки, прегърнал облегалката.

— Не знам. Каквото и да е, те смятат, че ще съдейства за осъществяването на брака им.

— А *ти* така ли мислиш? — попита Арли, задминавайки редица от малки лъскави коли.

— Предполагам, че е възможно — каза Лани, докато нещо започна да дрънчи под седалката ѝ, силно и настойчиво. — Но не мисля, че това означава, че непременно ще се случи. Какво, по дяволите, е *това*?

— Надвишавам ограничението за скоростта — каза тя. — Всяко превозно средство в Япония по изискване на закона трябва да бъде снабдено с едно от тези устройства. Ако надвишиш скоростта, дрънчи.

Лани се обърна към Ямазаки:

— Вярно ли е?

— Разбира се — отвърна Ямазаки над непрестанното дрънкане.

— И хората не ги изключват?

— Не — каза Ямазаки, объркан. — Защо биха го правили?

Телефонът на Арли иззвъня.

— Маккрей. Уили?

Настъпи тишина, докато тя слушаше. После Лани усети буса да се поклаща леко. Забави ход, докато дрънченето изведнъж спря. Тя свали телефона.

— Какво има? — попита Лани.

— Уили Джуд — каза тя. — Той... Той просто гледал един от клубните канали. Казали, че Рез е мъртъв. Казали, че е умрял. В любовен хотел.

40. СДЕЛКАТА

Когато никой не понечи да помогне на Мериалис, Чиа стана от леглото, промуши се край руснака и влезе в банята, активирайки обкръжаващата птича песен. Черното шкафче беше отворено, лампата му беше включена, върху керамичния под имаше разхвърляни Дей-Гло пенисоиди. Тя взе черна хавлия и черно кесе от хромирания сушилник, намокри кесето над черната хромирана мивка и се върна при Мериалис. Сгъна хавлията, сложи я върху повръщаното на пода и подаде кесето на Мериалис.

Никой не каза нищо, нито се опита да я спре. Масахико отново бе седнал долу на килима, с компютъра между краката си. Белязаният мъж, който, изглежда, заемаше повече място от всичко останало в стаята, бе свалил брадвата си. Държеше я, долу, до бедрото си, по-широко от ханша на Чиа, с шипа, стърчащ до коляното му.

Мериалис, която успя да седне, сега бършеше устата си с кърпата, забърсвайки по-голямата част от червилото си. Когато се изправи, стомахът ѝ се обърна от полъха от одеколона на руснака.

— Казвате, че сте предприемач? — Рез още държеше нанотехнологичното устройство.

— Вие задавате много въпроси — каза руснакът. После Еди изстена, той го изрита и добави: — *Основа.*

— Обществен проект? — Рез повдигна веждата си. — Водопречиствателна станция, нещо такова?

Руснакът задържа очи върху брадвата на големия мъж.

— В Талин — отговори той — ние скоро построяваме уникален търговски мега център, охолни затворени предградия, плюс фармацевтична манифактура от световна класа. На нас несправедливо отказани най-напреднали средства на продукцията, но ние желаещи сто процента съвремененно опериране.

— Рез — каза мъжът с брадвата, — откажи се. Този сладур и приятелчетата му се нуждаят от това нещо, за да си направят фабрика за дрога в Естония. Време е да те връщам в хотела.

— Но дали няма да са по-заинтересовани от... недвижимо имущество в Токио?

Очите на големия мъж изскочиха, белезите на челото му почервенияха. Едно от горните рамена на микропорния хикс се бе разхлабило и разкриваше дълбока драскотина.

— Що за глупости са *това*? Ти *нямаш* никакво недвижимо имущество тук!

— „Феймъс Аспект“ — каза Рез. — Мениджърската компания на Рей. Те инвестират вместо нея.

— Вие обсъждате нанотехнология, разменена за недвижимо имущество в Токио? — Руснакът се вторачи в Рез.

— Именно — отвърна Рез.

— Какъв *вид* недвижимо имущество?

— Неразработено сметище в Залива. Остров. Един от два. В района на старата „Токсична огърлица“, но тя беше почистена след земетресението.

— Чакай малко — обади се Мериалис от пода. — Аз те познавам. Ти си от оная група с мършавия китаец, китаристът, дето носеше разни шапки. Познавам те. Ти си *голяма работа*.

Рез я погледна.

— Мисля не добре тук да разискваме сделката — каза руснакът, потривайки рождения си белег. — Но аз съм Старков, Евгени. — Той протегна ръка и Чиа отново зърна следите от лазер. Рез се ръкува с него. На Чиа й се стори, че чу големия мъж да ръмжи.

— Навремето го гледах често, в *Дейтън* — каза Мериалис, все едно това доказваше нещо.

Големият мъж извади малък телефон от джоба си със свободната си ръка, погледна набързо дисплея и го долепи до лявото си ухо. Кое то Чиа сега видя, че липсва. Той се заслуша.

— Та — каза той и свали телефона. Отиде до прозореца — онзи, който Чиа бе открила зад паравана — и се загледа навън.

— По-добре хвърли едно око на това, Розър — каза той.

Рез се присъедини към него. Тя го видя да докосва монокъла.

— Какво правят, Кийти? Какво е това?

— Твоето погребение — отвърна големият мъж.

41. СВЕЩИ

Прозорци на офиси проблясваха край тях, много близо, зад бандажираните след земетресението подпори на магистралата. Високите сгради отстъпиха на ниска, разпръснато застроена площ, после се появи нещо ярко малко по-далеч: ХОТЕЛ „КРАЛ МИДАС“. Картата на таблото започна да пиука.

— Третият изход вдясно — каза Лани, наблюдавайки курсора. Той усети как тя ускорява и чу предупреждението за превишаване на скоростта. Друг блещукащ надпис: „ФРИЙДЪМ ШАУЪР БАНФ“.

— Лани-сан — попита Ямазаки, все още прегърнал облегалката, — доловихте ли знак за смъртта на Рез или някакво друго нещастие?

— Не, но и не бих могъл, освен ако не съществува известна степен преднамереност, която да се оформи в данните. Случайности, действия на някой, който не е представен... — Дрънченето спря, когато тя намали и наближи изхода, маркиран на картата. — Но видях техните данни като сливащи се потоци и *около* каквото и да се сливаха, изглежда то е мястото, където отиваме.

Арли мина през изхода. Сега бяха на изходната рампа, завиваха и Лани видя три млади момичета — обувките им бяха омазани с кал — да слизат по стръмен склон, обрасъл с някаква бледа рошава трева. Едно от тях изглежда носеше ученическа униформа: чорапи до коленете и къса карирана пола. Изглеждаха нереални на ярката натриева светлина на пресечката, но тогава Арли спря буса, Лани се обърна и видя, че пътят пред тях бе напълно блокиран от мълчалива, неподвижна тълпа.

— Исусе! — каза Арли. — Феновете.

И да имаше момчета в тълпата, Лани не можеше да ги види. Беше равно море от лъскава черна коса, всяко момиче бе застанало с лице към бялата сграда, която се издигаше там със своя бял, възхитително осветен надпис, ограден от нещо, което би трябвало да изобразява диадема: ХОТЕЛ „ДИ“. Арли свали прозореца си и Лани чу далечния вой на сирена.

— Никога няма да преминем — каза Лани.

Повечето момичета държаха по една свещичка и сливаците се пламъци танцуваха по просълзените лица. Бяха толкова млади, тези момичета — деца. Кати Торънс особено ненавиждаше това около Ло/Рез — начина, по който тяхната публика се бе освежавала през годините с постоянен поток от полово съзряващи попълнения, момичета, които се влюбваха в Рез в безкрайното настояще на мрежата, където той можеше все още да е двайсетгодишният хлапак от своите най-ранни хитове.

— Подай ми онова черно куфарче — каза Арли и Лани чу Ямазаки да се рови в опаковъчния найлон. Плоска правоъгълна чанта се появи между седалките. Лани го взе. — Отвори го! — каза тя. Лани свали ципа и откри нещо плоско и сиво. Логото на Ло/Рез върху продълговат стикер. Арли го издърпа от куфарчето, сложи го върху таблото и прекара пръст по ръба му, търсейки прекъсвач. ЛО/РЕЗ, огледално обърнато, с големи светещи зелени букви, се появи на предното стъкло. «АВТОМОБИЛ ПО ПОДДРЪЖКАТА НА ТУРНЕТО». Звездичките започнаха да мигат.

Арли подкара буса напред с няколко сантиметра. Момичетата пред него се обърнаха, видяха предното стъкло и отстъпиха. Безмълвно, постепенно, метър по метър, тълпата се раздели, за да даде път на буса.

Лани погледна навън, зад черното, разцепено море от глави на опечалени фенове и видя руснака, онзи от „Западният свят“, все още в неговото бяло кожено вечерно яке, да си пробива път през тълпата. Главите на момичетата едва стигаха до кръста му и той изглеждаше, сякаш газеше през черна коса и запалени свещи. Изражението на лицето му издаваше объркване, почти ужас, но когато видя Лани на прозореца на зеления бус, той направи гримаса и смени посоката, насочвайки се право към тях.

42. НАПУСКАНЕ

Чиа погледна навън и видя, че дъждът е спрял. Зад оградата от вериги, паркингът беше пълен с малки неподвижни фигури, които държаха свещи. Няколко от тях стояха отгоре на паркираните там камиони. Имаше и други на покрива на ниската сграда отзад. Момичета. Японски момичета. Всички явно се бяха вторачили в хотел „Ди“.

Големият мъж бе казал на Рез как някой съобщил, че той е умрял, че е бил намерен мъртъв в този хотел и това вече беше по мрежата, а и очевидно бе прието така, сякаш наистина се е случило.

Руснакът бе извадил собствения си телефон и сега говореше с някого на руски.

— Господин Лор-ес — каза той, сваляйки слушалката, — ние чуваме полиция идва. Това нанотехнология, бидейки строго забранено, е сериозен проблем.

— Добре — каза Рез. — Имаме кола в гаража.

Някой смушка Чиа в лакътя. Беше Масахико, който й подаваше чантата. Той беше прибрал Сендбендърите вътре и я бе закопчал. Тя можеше да прецени по тежестта. Беше прибрал своя компютър в карираната торба.

— Сега си обуй обувките — каза той. Той вече бе обул своите.

Еди беше свит на кълбо върху килима. Бе в това състояние, откакто руснакът го изрита. Сега руснакът отново пристъпи към него и Чиа видя Мериалис да се сгущва до Еди на килима.

— Ти си късметлия — каза руснакът на Еди. — Ние спазваме наше споразумение. Изотоп да бъде доставен. Но ние не искаме повече бизнес с теб.

Чу се прещракване, после още едно и Чиа видя как големият мъж без ляво ухо прибира брадвата си, свивайки я плавно, без да я гледа.

— Това, което държиш е тежко престъпление, Розър. Появата на фенклуба ти ще доведе полицията. По-добре ми го дай на мен.

Рез погледна големия мъж.

— Ще си го нося сам, Кийти.

На Чиа ѝ се стори, че за миг видя тъга в очите на големия мъж.

— Добре тогава — каза той. — Време е за тръгване. — Плъзна сгънатото оръжие в якето си. — Хайде! Вие двамата. — Той посочи вратата на Чиа и Масахико. Рез последва Масахико, руснакът затвори след него, но Чиа забеляза, че ключът за стаята е върху малкия хладилник. Тя изтича и го взе. После се спря и погледна надолу към Мериалис.

Устните на Мериалис, изтрити от червилото, изглеждаха стари и тъжни. Бяха устни, които вероятно често са били наранявани, помисли Чиа.

— Ела с нас — каза тя.

Мериалис я изгледа.

— *Хайде* — подкани я Чиа. — Полицията идва.

— Не мога — отвърна Мериалис. — Трябва да се погрижа за Еди.

— Кажи на твоя Еди — намеси се Блекуел, достигайки Чиа с две стъпки, — че ако се разхленчи на някой за нещо от това, ще го спипам и ще намаля номера на обувките му.

Но Мериалис сякаш не чу, а дори и да бе чула, не вдигна очи. Големият мъж издърпа Чиа от стаята и затвори вратата. После Чиа се залепи за гърба на охрения костюм на руснака надолу по тесния коридор, шикозните му каубойски ботуши бяха осветени от светлинните ленти на височината на глезена.

Рез влизаше в асансьора заедно с Масахико и руснака, когато големият мъж хвана рамото му.

— Ти оставаш с мен — каза той и изтика Чиа в асансьора.

Масахико натисна бутона.

— Вие имате автомобил? — попита руснакът Масахико.

— Не — отвърна Масахико.

Руснакът изсумтя. На Чиа ѝ се гадеше от одеколона му. Вратата се отвори в малкото фоайе. Руснакът избърза край нея и се огледа. Чиа и Масахико го последваха. Вратата на асансьора се затвори.

— Търсите кола — каза руснакът. — Идвате.

Те го последваха през плъзгащата се стъклена врата във, на паркинга, където грейслендът на Еди като че ли заемаше поне половината от наличното пространство. До него имаше сребристо-сив

японски седан и Чиа се почуди дали е на Рез. Някой бе сложил черни пластмасови правоъгълници върху номерата и на двете коли.

Тя чу стъклената врата да се отваря отново със съскане и се обърна, за да види Рез, който излизаше с нанотехнологичното устройство, пъхнато под мишница като футболна топка. Големият мъж беше зад него.

После наистина ядосан мъж в лъскав бял смокинг нахълта през розовите найлонови ленти, които висяха пред входа. Той стискаше по-дребен мъж за яката на якето му и по-дребният се опитваше да се освободи. Тогава дребният мъж ги видя и извика:

— Блекуел! — и успя да се изхлузи от якето си, но мъжът с белия смокинг се пресегна с другата си ръка и го хвана за колана.

Руснакът изкрещя на руски и мъжът с белия смокинг явно чак сега го забеляза. Той пусна колана на другия, който каза:

— С буса сме.

Големият мъж с липсващото ухо се приближи доста близо до онзи с белия смокинг, втрени се в него и взе якето на другия мъж.

— Добре, Розър — каза той, обръщайки се към Рез. — Това сме го тренирали. Стар номер. Както когато излизахме от оная къща в Сейнт Килда с ония копелдаци-офицери от Мелбърн отвън, ясно?

Той покри главата и раменете на Рез и го шляпна окуражително по ръката. Отиде до розовите ленти, дръпна една встрани и погледна навън.

— Мамка му и ад — каза той. — Добре тогава, всички. Работата е: движим се бързо, близо един до друг, Рез в центъра и влизаме в буса. Щом преброя до три.

43. ЗАКУСКАТА

— Не ядеш — каза Блекуел, след като омете втората си чиния яйца с бекон. Той беше определил тази стая за вечеря на един от административните етажи на Елфическата шапка и бе настоял Лани да дойде с него. Гледката беше подобна на онази от стаята на Лани, шест етажа по-долу, и слънчева светлина проблясваше, отразена от далечните парапети на новите сгради.

— Кой разпространи мълвата, че Рез е мъртъв, Блекуел? Идору?

— Тя? Защо мислиш, че би го направила? — Той отопяваше чинията си с коричка от триъгълен тост.

— Не знам — каза Лани, — но явно ѝ харесва да прави разни неща. И те не винаги са толкова лесни за разбиране.

— Не е била тя — отвърна Блекуел. — Правим проверка. Изглежда някаква негова фенка от Мексико е обезумяла. Използвала е някакво сравнително мощно софтуерно оръжие върху централния сайт на токийския клуб. Прехвърлила го е от конвертиран корпоративен сайт в Щатите и е разпространила бюлетина. Обадила се на всички токийски фенове веднага да стават и да заминават в онзи любовен хотел. — Той пъхна тоста в устата си, преглътна и избърса устните си с дебела бяла салфетка.

— Но Рез беше *там* — каза Лани.

Блекуел сви рамене.

— Проучваме това. Имаме повече от достатъчно неща на главата в момента. Трябва да разграничим Ло/Рез от слуха за смърт, да уверим аудиторията. Адвокати летят насам от Лондон и Ню Йорк, за да разговарят със Старков и хората му. Както и с нейните хора — добави той. — Ще имаме доста работа.

— Кои бяха тези деца? — попита Лани. — Малката червенокоска и японското хипи?

— Рез казва, че с тях няма проблеми. Доведохме ги тук, в хотела. Арли урежда нещата.

— Къде е нанотехнологичното устройство?

— Това не си го казал — отвърна Блекуел. — А и не го повтаряй. Официалната истина за събитията от нощта се формулира в момента и това никога няма да е част от нея. Ясен ли съм?

Лани кимна. Той погледна отново навън към новите сгради. Или ъгълът на осветяване се бе изместил, или парапетът се бе повдигнал леко. Той погледна Блекуел.

— Въобразявам ли си или отношението ти към всичко това е претърпяло някаква промяна? Мислех, че си непоколебимо против това Рез и идору да се съберат.

Блекуел въздъхна.

— Бях. Но сега започва да изглежда като нещо свършено, нали? Де факто връзка наистина. Предполагам, че съм старомоден, но се надявах, че в крайна сметка той може да се задоволи с нещо обикновено. Някой, който да лъска патлака му, да му кърпи чорапите, да има едно-две деца. Но това няма да се случи, нали?

— Предполагам, че не.

— В такъв случай имам две възможности. Или да си тръгна и да оставя тъпото копеле да се оправя само, или да остана, да си върша работата и да се опитам да се приспособя към това, което ще стане, каквото и да е то. И в края на тоя шибан ден, Лани, въпреки всичко, се сещам, къде щях да бъда, ако той не бе дошъл зад стените в Пентридж, за да направи оня соло концерт. Това няма ли да го ядеш? — Той погледна изстиващите бъркани яйца в чинията на Лани.

— Аз си свърших работата — каза Лани. — Не стана така, както ти искаше, но си я свърших. Така ли е?

— Спор няма.

— Тогава по-добре да си вървя. Платете ми и още днес си заминавам.

Блекуел го изгледа с ново любопитство.

— Толкова скоро, а? За къде бързаш? Не ни намираш за коректни?

— Не — каза Лани. — Просто така е по-добре за всички.

— Не и според Яма. Нито според Рез. Да не говорим за Нейно различество, която несъмнено ще изкаже мнение по този въпрос. Трябва да ти кажа, че си гласен за дворцов прогностик, Лани. Освен ако, разбира се, цялата тая далавера с Комбината не се окаже пълен ташак и не се разбере, че ти просто си си измислил тая нодална

щуротия, което на мен би ми било доста забавно. Но не, услугите ти са особено желани сега, може да се каже дори необходими, а и никой от нас не би се радвал, ако си тръгнеш.

— Трябва — каза Лани. — Изнудват ме.

Това свали клепачите на Блекуел наполовина. Той леко се наведе напред. Розовият белег на веждата му се сгърчи като червей.

— Нима? — каза той тихо, сякаш Лани току-що се бе осмелил да признае някакво необикновено полово усложнение. — И може ли да попитам кой?

— „През ключалката“. Кати Торънс. Горедолу е лично, за нея.

— Разкажи ми за това! Разкажи ми! Хайде!

И Лани го направи, включително и за опитите с 5-СБ и сведенията, че в крайна сметка превръщат участниците в самоубийствени сталкери на знаменитости.

— Не исках да споменавам това преди — каза Лани, — защото се страхувах да не решите, че съм опасен. Че може да се превърна в нещо такова.

— Не че не съм имал опит с това — отвърна Блекуел. — Имаме младеж в Токио в момента, който е автор на текстовете на всички песни, които Ло и Рез някога са писали, да не споменаваме цялото творчество на Блу Ахмед за „Хромиран Коран“. А той е и експерт по експлозивите. Наблюдавам го отблизо. Но ние сме компетентни по въпроса, както виждаш. Така че най-сигурното място за *теб*, Лани, в случай че вампирясаш, е *тук*, в сърцето на зоркия ни охранителен апарат.

Лани се замисли. Имаше някакъв смисъл в това.

— Но няма да искате да се мотая наоколо, ако „През ключалката“ пусне онзи материал. Аз *самият* не бих искал да съм наоколо. Нямам семейство, не мога да причиня вреда на никого другото, но все пак ще ми се наложи да живея с това.

— И как смяташ да го направиш?

— Ще отида някъде, където хората не гледат тая гадост.

— Ами, добре — каза Блекуел, — като намериш тази почтена страна, аз *самият* ще дойда с теб. Ще караме на плодове и ядки, ще се слеем с каквото е останало от шибаната природа. Но докато това стане, Лани, ще си поприказвам с твоята Кати Торънс. Ще ѝ обясня някои неща. Без усложнения. Простичко, *простата* истина за причината и

следствието. И тя *никога* няма да позволи на „През ключалката“ да пусне онзи материал с двойника ти.

— Блекуел — каза Лани, — тя ме *мрази*, има си свои мотиви за отмъщение, но тя иска, тя има *нужда* да унищожи Рез. Тя е могъща жена в могъща световна организация. Никаква проста заплаха за *насилие* от твоя страна няма да я спре. Само ще вдигне мизата. Тя ще се обърне към *своята* охрана...

— Не — отвърна Блекуел, — няма, защото това би било нарушаване на строго *личните* условия, които ще й поставя в нашия разговор. Това е ключовата дума тук, Лани, „лично“. „Поверително и...“ Ние няма да се срещаме, няма да създаваме този дълбок и значим и дяволски незабравим епизод на взаимно опознаване като представители на нашите уважавани безлични корпорации. Съвсем не. Ще бъде среща един на един между твоята Кати и мен и може да се окаже най-интимната и мога да се надявам — най-поучителната, която тя някога е имала. Защото ще внесе нов смисъл в живота ѝ, а ние *всички* се нуждаем от смисъл. Той ти помага да изградиш характер. И ще оставя твоята Кати с възможно най-дълбокото убеждение, че ако се спречка с мен, *ще* умре, но само след като я накарам да го желае, на всяка цена. — И Блекуел се усмихна, разкривайки на Лани пълната картина на зъбната си протеза. Усмивка, която навяваше ужас. — Сега как точно трябваше да се свържеш с нея, за да я уведомиш за решението си?

Лани намери портфейла си и извади бялата картичка с написания с молив номер. Блекуел я взе.

— Така. — Той се изправи. — Срамота е така да се хаби добра закуска. Обади се на лекаря на хотела от стаята си и се погрижи за себе си. Аз ще се оправя с това. — Той пхна картичката в горния джоб на алуминиевото си яке. И докато Блекуел напускаше стаята, Лани забеляза в центъра на стопената чиния на бодигарда изправен на широката си глава петсантиметров галванизирани пирон.

* * *

Ребрата на Лани, грозна плетеница от жълто, черно и синьо, бяха напръскани с разнообразни студени течности и здраво превързани с

микропор. Той глътна сънотворното, което докторът му предложи, дълго стоя под душа, качи се на леглото и предложи лампата сама да се изключи, когато пристигна факс.

Беше адресиран до К. ЛАНИ, ГОСТ:

НАЧАЛНИКЪТ НА ДНЕВНАТА СМЯНА МИ
ВРЪЧИ ДОКУМЕНТИ ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ.
„ПОБРАТИМЯВАЩО“. КАКТО И ДА Е, СЕГА СЪМ
ОХРАНА В „ЩАСТЛИВИЯТ ДРАКОН“, СЛЕД
ПОЛУНОЩ МОЖЕШ ДА МИ ПРАТИШ ФАКС, ЕМАИЛ,
САМО ТЕЛЕФОНЪТ Е ЗАЕТ, НО МОМЧЕТАТА СА
ПЕЧЕНИ. НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ СИ ДОБРЕ. ЧУВСТВАМ СЕ
ОТГОВОРЕН. НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ ЯПОНИЯ ТИ
ХАРЕСВА, КАКВАТО И ДА Е.

РИДЕЛ

— Лека нощ — каза Лани, остави факса върху модула до леглото и мигновено и много дълбоко заспа.

Събуди се чак когато Арли се обади от фоайето, за да предложи да пийнат по нещо. Девет вечерта според синия часовник в ъгъла на екрана на модула. Лани облече прясно изгладено бельо и другата си малайзийска риза с копчета. Откри, че Белият Кожен Смокинг бе разпрал няколко шева на единственото му яке, но после главният руснак, Старков, не беше позволил на мъжа да се качи с тях в буса, така че Лани реши, че са квит.

Докато прекосяваше фоайето, той се натъкна на обезумелия Райс Даниелс, беше толкова напрегнат, че се бе върнал към черната скоба за глава от дните му в „Извън контрол“.

— Лани! Боже! *Ти* виждал ли си Кати?

— Не. Бях легнал да поспя.

Даниелс направи странен малък жест на безпокойство, повдигайки се на пръстите на кафявите си обувки от телешка кожа.

— Виж, това е *прекалено* шибано странно, но се *кълна*... мисля, че е била отвлечена.

— Обадохте ли се на полицията?

— Да, да, но всичко е, мамка му, *марсианско*, всичките формуляри, които те попълват в бележниците си и каква *кръвна група* била... Ти не знаеш каква кръвна група е, нали, Лани?

— Рядка — отвърна Лани. — Нещо с цвят на слама.

Но Даниелс явно не го чу. Той хвана Лани за рамото и му показва зъбите си — ухилване, предназначено по някакъв начин да демонстрира приятелство.

— Аз наистина те уважавам, човече. Как така нямаш никаква информация?

Лани видя Арли да му маха от входа към салона. Беше облечена в нещо късо и черно.

— Грижи се за себе си, Райе. — Той стисна студената му ръка. — Тя ще се появи. Сигурен съм.

И после вече вървеше към Арли, усмихнат, и видя, че тя също му се усмихва.

44. ЛА ПУРИСИМА

Чиа лежеше и гледаше телевизия. Това я караше да се чувства по-нормална. Беше като лекарство. Тя си спомни колко много телевизия гледаше майка ѝ, след като баща ѝ ги напусна.

Но това беше японска телевизия, където някое от момичетата можеше да е Мицуко. Бяха само малко по-млади, носеха моряшки рокли и въртяха огромни дървени пумпали върху дълга маса. Доста добре ги въртяха. Можеха да ги държат така завинаги. Беше някакво състезание. Конзолата имаше функция превод, но беше още по-успокояващо да не знае какво говорят. Най-успокояващите моменти бяха близките планове на въртящите се пумпали.

Тя използва преводача, за да провери отразяването по НХК на мълвата за смъртта на Рез в мрежата и поклонението със свещи пред хотел „Ди“.

Видя приятно закръглената Хироми Огава да отрича, че знае кой е избомбил сайта на ордена ѝ и после е пуснал траурния призив от останките му. Не бил член на клуба, бе подчертала Хироми, нито местен, нито чужд. Чиа знаеше, че Хироми лъже, защото трябваше да е Зона, но хората на Ло/Рез явно ѝ бяха казали какво да говори. Арли бе казала на Чиа, че цялото нещо е било стартирано от изоставен сайт на авиокомпания в Аризона. Което означаваше, че Зона бе бастисала страната си, защото сега нямаше да може да се върне там. (Колкото и любезна да изглеждаше Арли, Чиа не ѝ бе казала нищо за Зона.)

После видя снимките от хеликоптер на поклонението и на обърканите спецчасти, срещнали приблизително 2500 разплакани момичета. Броят на ранените беше малък. Всичко бе минало сравнително тихо с изключение на едно момиче, което се беше подхлъзнало надолу по насипа на магистралата и бе счупило и двата си глезена. Основният проблем беше да се разгонят всички оттам, защото много от тях бяха дошли по пет-шест в такси и нямаше как да се приберат вкъщи. Някои бяха взели семейния автомобил и после го бяха изоставили в бързана да стигнат до поклонението и това бе създадо

друга бъркотия. Имаше няколко дузини арестувани, предимно за навлизане в забранена зона.

После видя съобщението, което Рез бе записал, за да увери хората, че е жив и здрав, и да изкаже съжаление за цялото нещо, с което, разбира се, той не е имал нищо общо. Не носеше видеомонюкъла на този запис, но беше със същите черен костюм и фланелка. Изглеждаше по-слаб обаче. Някой го бе преработил. Държеше се лековато първоначално, усмихваше се, каза, че никога не е бил в хотел „Ди“ и че всъщност никога не е посещавал любовен хотел, но сега може би трябва да го направи. После стана сериозен и каза колко много съжالياва, че хората са били обезпокоени и дори наранени от нечия безотговорна шегичка. И завърши с усмивка с думите, че цялото нещо е било особено вълнуващо за него, защото колко често ти се случва да гледаш собственото си погребение?

После видя собствениците и управата на хотел „Ди“, изразяващи своето съжаление за случилото се. Те нямали никаква представа, както казаха, как всичко това бе станало. Чиа остана с впечатлението, че да се изразява съжаление тук е голяма работа, но собствениците на „Ди“ успяха също да обяснят, че в хотела няма персонал в интерес на гарантирането на анонимността на гостите им. Арли, която също гледаше, бе казала, че това било реклама и се обзалага, че през следващите два месеца нямало да има свободни места в хотела. Сега беше известен.

Репортажът явно третираше цялото нещо като някаква тъпа сезонна случка, която би могла да има сериозни последици, ако полицията не се беше намесила толкова спокойно и професионално, докарвайки електробусите от предградията, за да превози момичетата до сборни пунктове из града.

Арли беше от Сан Франциско, работеше за Ло/Рез и познаваше Рез лично. Точно тя прекара буса навън през тълпата. И после се измъкна на полицейски хеликоптер, като направи нещо напълно откачено на магистралата, нещо като обратен завой право през бетонните буфери в средата.

Тя доведе Чиа и Масахико в този хотел и ги настани в съединени стаи със странни ъгли, където всеки от тях имаше лична баня. Беше ги помолила да останат тук и да не се логват или да използват телефон, без да ѝ кажат, освен за румсървис, и после излезе.

Чиа си бе взела душ веднага. Беше най-хубавата баня, която някога бе правила, и реши, че никога повече не иска да облича тези дрехи отново до края на живота си. Дори не искаше да ги поглежда. Намери найлонова торба, където би трябвало да си сложиш дрехите и да ги дадеш за пране, пъкна ги вътре и ги изхвърли в кошчето за боклук в банята. После взе и облече чисти дрехи от чантата си — бяха малко смачкани, но се почувства страхотно — и си изсуши косата на машината, вградена в стената на банята. Тоалетната не говореше и имаше само три бутона за разгадаване.

После легна на кревата и заспа, но не за дълго.

Арли постоянно наминаваше, за да се убеди, че е добре, и да ѝ разкаже новините, тъй че Чиа се почувства все едно е част от всичко това, каквото и да бе то. Арли каза, че Рез се е върнал в хотела си, но щял да дойде по-късно, за да прекара малко време с нея и да ѝ благодари за всичко, което бе направила.

Чиа се почувства странно от това. Вече го бе видяла в реалния живот и някак си това беше надделяло над всички други начини, по които го познаваше отпреди, и тя се чувстваше малко особено по отношение на него. Объркано. Сякаш всичко това го бе вмъкнало в нейната реалност и тя продължаваше да си спомня как майка ѝ мърмореше, че Ло и Рез са стари почти колкото нея.

А имаше и нещо друго. Идваше от онова, което бе видяла, свита отзад в буса между дребния японец с провиснал ръкав на якето и Масахико: тя бе погледнала през прозореца и бе видяла лицата, докато бусът се тътреше навън. Никое от тях не знаеше, че това прегърбеното там под якето е Рез, но може би някак си го усещаха. И нещо вътре в Чиа я накара да разбере, че тя никога няма да бъде съвсем същата отново. Никога нямаше да се чувства комфортно като лице от тази тълпа. Защото сега тя знаеше, че има пространства, които те никога не бяха виждали или за които дори не бяха мечтали, където откачени или дори скучни неща се случваха, и оттам идваха звездите. И нещо такова я тревожеше сега, щом си помисли за това, че Рез ще дойде да я види. Както и фактът, че той наистина бе на възрастта на майка ѝ.

Всичко това я накара да се замисли какво ще каже на другите като се върне в Сиатъл. Как биха реагирали? Зона би разбрала. Чиа бе поискала да говори с нея, но Арли бе категорична, че е по-добре да не се свързва точно сега.

Най-далечният пумпал започваше да се олюлява и сменяха кадъра от него на очите на момичето, което го бе завъртяло.

Масахико отвори вратата, която свързваше стаите им.

Пумпалът се завъртя за последно и се катурна. Момичето покри устата си с ръце, очите ѝ се изпълниха с болката на поражението.

— Трябва да дойдеш с мен до Забраненият град сега — заяви Масахико.

Чиа взе дистанционното и изключи телевизора.

— Арли ни помоли да не се логваме.

— Тя знае — отвърна Масахико. — Бях там целия ден.

Беше облечен в същите дрехи, но бяха изпрани и изгладени и крачолите на черните му панталони изглеждаха странно с ръбове.

— И говорих с баща ми по телефона.

— Ядосан ли ти е задето онези гуми типове са идвали?

— Арли Маккрей помоли Старков някой да говори с нашия гуми представител. Извинили са се на баща ми. Но Мицуко е била арестувана близо до хотел „Ди“. Това му е причинило неудобство и проблеми.

— Арестувана?

— За навлизане в забранена зона. Отишла е да участва в поклонението. Прескочила е някаква ограда и е задействала алармата. Не успяла да я прескочи обратно, преди да дойде полицията.

— Добре ли е?

— Баща ми е уредил освобождаването ѝ. Но не е доволен от това.

— Чувствам се виновна — промълви Чиа.

Той сви рамене и се върна обратно през вратата.

Чиа стана. Сендбендърите ѝ бяха до чантата на стелажа за багаж, очилата и напръстниците — върху тях. Тя ги пренесе в другата стая.

Беше разхвърляно. Някак си той бе успял да я превърне в нещо подобно на стаята си вкъщи. Чаршафите на леглото бяха измачкани. През отворената врата на банята видя натрупани върху покрития с плочки под хавлии, разлято шише от шампоан на рафта до мивката. Бе сложил компютъра си на бюрото, ученическата шапка до него. Имаше отворени кутийки от еспресо навсякъде и поне три подноса от румсървис с полупразни керамични купи от юфка.

— Някой там виждал ли е Зона? — попита тя и измете възглавница и отворено списание до крака на леглото. Седна със Сендбендърите в скута си и започна да си слага напръстниците.

Стори й се, че той я изглежда странно, после каза:

— Не мисля.

— Вкарай ме както първия път — каза тя. — Искам да го видя отново.

* * *

Хак Нам. Улица „Тай Чанг“. Живите стени от променящи се съобщения с буквите на всички писмени езици. Отминаващи встрани портали, всеки, водещ към свой собствен таен свят. Този път тя бе по-внимателна за безбройните наблюдаващи призраци. Това трябваше да е начинът, по който хората тук се представяха, когато не си в директна връзка с тях. Град на призрачни сенки. Но този път Масахико пое по друг маршрут и не се изкачваха по усукания лабиринт от стълби, а се виеха в това, което би трябвало да е приземният етаж на оригиналния град и Чиа се сети за черната дупка, правоъгълната празнина, която той бе посочил на платното в стаята му в ресторанта.

— Сега трябва да те оставя — каза той, щом изскочиха от лабиринта в празнината. — Те желаят уединение.

Той изчезна и първоначално Чиа реши, че там няма абсолютно нищо, само бледата сивкава светлина, процеждаща се от някъде високо горе. Когато погледна към нея, тя се превърна в обширно, далечно сияние, много високо над нея, но замърсено с компост от странни и отпадъчни форми. Спомни си покрива на града и изоставените там неща.

— Странно е, нали? — Идору стоеше пред нея в бродирани одежди, ярките мънички мотиви, осветени отвътре, движещи се. — Пусто и мрачно. Но той настоя да се видим с теб тук.

— Кой е настоял? Знаеш ли къде е Зона?

Имаше и малка масичка или четирикрака стойка пред идору, много стара, оформените като дракони крака бяха покрити с дебел слой олющена светлозелена боя. Самотна прашна чаша стоеше в центъра й, в нея имаше нещо навито на спирала. Някой се изкашля.

— Това е сърцето на Хак Нам — каза Етрускът, същото това скрибуцане, сглобено от милиони сухи стари звукове. — По традиция място за сериозни разговори.

— Твоята приятелка си отиде — каза идору. — Пожелах лично да ти го съобщя. Този — тя посочи чашата — се нагърби с подробности, които не разбирам.

— Но те просто са затворили сайта й — каза Чиа. — Тя е в Мексико сити с бандата си.

— Тя е никъде — каза Етрускът.

— Когато те разделиха с нея — обясни идору, — когато те изведоха от стаята във Венеция, приятелката ти влязла в системния ти софтуер и активирала видеоустройствата в очилата ти. Това, което видяла, й дало да разбере, че си в смъртна опасност. Както смятам и аз. Тогава явно е решила да предприеме мерки. Завърнала се в тайната си страна и свързала сайта си с този на токийския орден на Ло/Рез. Наредила на Огава, президента на клуба, да пусне съобщение, обявяващо смъртта на Рез в хотел „Ди“. Заплашила я с оръжие, което щяло да разруши сайта на токийския орден...

— Ножът — каза Чиа. — Бил е *истински*?

— И *напълно* незаконен — добави Етрускът.

— Когато Огава отказала — продължи идору, — приятелката ти използвала оръжието си.

— Това е сериозно престъпление — намеси се отново Етрускът — според законите на всички въввлечени държави.

— После пуснала съобщението през останките от сайта на Огава — каза идору. — Изглеждало официално и ефектът бил бързото наводняване на хотел „Ди“ с море от потенциални свидетели.

— Каквато и да е била следващата стъпка на плана й — обясни Етрускът, — тя вече била разкрила присъствието си в нейния сайт. Първоначалните собственици разбрали за нея. Тя изоставила сайта. Проследили я. Била принудена да се откаже от самоличността си.

— Каква „самоличност“? — Чиа почувства униние.

— „Зона Роса“ — каза Етрускът — е била самоличността на Мерседес Пурисима Варгас-Гутиерес. Тя е на дваайсет и шест години и е жертва на природен синдром, който се среща най-често във федерален окръг Мексико. — Гласът му сега беше като дъжд върху

тънък метален покрив. — Баща ѝ е особено преуспял криминален адвокат.

— Значи мога да я открия — каза Чиа.

— Но тя не би искала — отвърна идору. — Мерседес Пурисима е лошо обезобразена от синдрома и през последните пет години живее в почти пълно отричане от своята физическа същност.

* * *

Чиа седеше там и плачеше. Масахико свали черните чашки от очите си и отиде до леглото.

— Зона я няма — изхлипа тя.

— Знам — отвърна той и седна до нея. — Ти така и не завърши разказа за Сендбендърите — каза той. — Беше много интересна история.

И тя започна да му я разказва.

45. ЩАСТЛИВЕЦ

— Лани — чу я да казва той, гласът ѝ беше сънлив. — Какво правиш?

Дисплеят на кедровия телефон светна.

— Обаждам се в „Щастливият дракон“, на Сънсет.

— Щастлив какво?

— Супермаркет. Денонощен.

— Лани, три сутринта е...

— Трябва да благодаря на Ридел, да му кажа, че работата се е получила...

Тя изпuffтя, обърна се на другата страна и издърпа възглавницата върху главата си.

През прозореца той можеше да види прозрачния кехлибар, сгъстените фасади на новите сгради, отразяващи светлините на града.

46. ПРИКАЗКА ЗА РЕКОНСТРУКЦИЯТА

Чиа сънува плаж, покрит с потрошени парчета от битова електроника. Членестоноги припкаха ниско, краката им — оголени като древни резистори. Токийският залив, обвит в мъгла от стар филм, бледо сиво одеяло, предназначено за кратко да скрие ужасите от първо действие — морски чудовища или някаква извънземна армада.

Хак Нам се извисяваше пред нея, докато си проправяше път към него, но в логиката на съня не се приближаваше. Морето обливаше гърба ѝ, засмуквайки глезените ѝ. Забраненият град расте. Карат го да расте. От материята на плажа, боклуците и руините на света, преди нещата да се променят. Невъобразим товар, изхвърлен тук от шлепове и товарни кораби в хода на великата реконструкция. Гъмжи от миниатюрните буболечки на Родел ван Ерп, повдигат покритите с железни решетки балкони, които са всъщност спални, неизброими незапланувани прозорци, хвърлящи празни сребърни правоъгълници срещу мъглата. Творение от случайно човешко срастване, чудовищно и величествено, бива издигнато наново тук, пренесено от своето по-късно възплъщение в царство на всеобщата фантазия.

Инфрочервеното заекване на будилника. Слънчев халоген, осветяващ платното в центъра му, правоъгълник означаващ празнина, незнаен адрес — легендарният файл-убиец. Вдъхвайки живот на Еспресоматика с дистанционното си, тя се сгушва обратно в тъмнината на юргана в очакване на засилващото се съскане на парата. През повечето утрини сега тя влиза в Града, научава клюките в любима бръснарница на Саи Шинг Роуд. Етрускът е там, понякога, с Клаус и Петела и другите призраци, с които се мотае. Те я приемат. Тя се гордее с това, защото те млъкват пред Масахико. Дали са стари, невероятно древни, или просто се държат така? Каквото и да е, те гледат първи да разберат нещата и тя се е научила да цени това. И Етрускът постоянно намекуваше за празнина, нещо наистина малко, но с прозорец. Гледащ надолу към това, което щеше да бъде Лунг Чун Роуд.

Той я харесва, Етрускът. Странно е. Казват, че не харесвал никого всъщност, но той оправи сметката на баща ѝ, макар че тя бе забравила да остави ключа. (Тя пази ключа за стая 17 в несесер за козметика от моарирана коприна, който ѝ дадоха на полета ѝ към къщи с „ЯАЛ“ — направен е от бяла пластмаса, отлят като старомоден механичен ключ, с магнитна лента надолу по дългата му част, във формата на корона на принцеса. Тя го вади и го разглежда понякога, но той просто изглежда като евтино парче бяла пластмаса.)

Етрускът и другите шпионират Проекта през цялото време. Така го наричат те. От тях Чиа знае, че островът на идору още не е завършен. Там е, но не е стабилен. Нещо, което трябва да оправят, преди да го застроят, дори с нанотехнология, в случай че стане земетресение. Тя се чуди какво ли ще правят руснаците с техния и понякога се чуди за Мериалис и Еди, и Калвин, онзи от „Уиски Клонинг“, който я изкара оттам без причина, освен тази, че смяташе това за редно. Но това време изглежда толкова отдавна, между Забранения град и училището.

Тя разбира, че майка ѝ вече е узнала, че тя не е била с Хестър, но майка ѝ никога не обели и дума за това, само дете два пъти ѝ говори за контрацептиви и безопасен секс. А и всъщност тя не бе стояла там повече от четиридесет и осем часа, ако не се брои времето на пътуване, защото Рез не успя да дойде да ѝ благодари, а Арли бе казала, че в крайна сметка е по-добре да се прибере вкъщи, преди някой да е започнал да задава въпроси. Изпратиха я с билет за първа класа на японските авиолинии. Арли я бе закарала до Нарита онази нощ, но не със зеления бус, защото, както тя каза, бил бракуван. А и тя все още се чувстваше зле заради Зона, чувстваше се глупаво, все едно приятелката ѝ бе мъртва, но приятелката ѝ всъщност дори не бе съществувала, а на нейно място беше това момиче в Мексико сити с ужасни проблеми. Накрая тя взе, че разказа всичко това на Арли и се разплака.

А Арли ѝ каза, че просто трябва да изчака. Защото това момиче в Мексико сити повече от всичко останало имаше нужда да бъде някой друг. И нямало значение, че тя не *била* Зона, защото тя *бе* създала Зона и това било също толкова реално.

— Просто почакай — каза Арли, — защото някой ще се появи, някой друг и ще бъде така, сякаш той вече те познава.

И Чиа седна и се замисли върху това до Арли в бързата ѝ малка кола.

— Но аз никога няма да мога да ѝ кажа, че съм разбрала?

— Това би развалило всичко.

Когато стигнаха до летището, Арли ѝ взе билет за „ЯАЛ“, намери някой да я отведе във фоайето (което беше нещо като кръстоска между бар и особено луксозен бизнес офис) и ѝ даде чанта с рекламно концертно яке на Ло/Рез в нея. Ръкавите бяха направени от прозрачна изкуствена коприна и подплатата, която се виждаше през тях, изглеждаше като втечен метал. Арли каза, че било прекалено натруфено, но тя сигурно имала приятел, който би го харесал. Беше от турнето им в Комбината и на гърба му бяха бродирани всички концертни дати на три различни езика.

Тя никога не го бе обличала, а и на никого не го бе показвала. Висеше в гардероба ѝ, под найлонова торба от химическо чистене. В интерес на истината тя не беше особено активна в ордена напоследък. (Келси веднага се бе отказала.) Чиа наистина не смяташе, че някой в ордена ще разбере, ако се опита да му обясни какво се беше случило, а освен това имаше един куп подробности, които така или иначе не можеше да разкаже.

Но основно Градът отнемаше времето ѝ, защото Рез и Реи бяха там, сенки сред останалите сенки, но все пак различни. Работеха по своя Проект.

Имаше много, които не харесваха идеята, но и много, на които им допаднаше. Етрускът беше от тях. Той каза, че това е най-откаченото нещо, откак са обърнали наопаки онзи първи файл-убиец.

Понякога Чиа се питаше дали те всички не се шегуват, защото просто изглеждаше невъзможно някой някога да направи нещо подобно. Да построи това на остров в Токийския залив.

Но идору каза, че това е мястото, където искат да живеят сега, след като бяха женени. Така че щяха да го направят.

„И ако успеят — помисли си Чиа, щом чу съскането на Еспресоматика, — ще отида там.“

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

[# На доста места сюжетния разделител (три звездички) и текста с наклонен шрифт не изглежда на място; макар че е точно според печатното издание. Поради голямото количество пунктоационни грешки в текста подозирам, че някой ги е слагал както му скимне... Бел.Mandor]

Издание:

Кристална библиотека „Фантастика“ №34

ИК „Квазар“, 2002

Формат: 130×200 мм. Страници: 300. Цена: 7.99 лв.

ISBN 954-8826-31-3

Copyright 1996 by William Gibson

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.